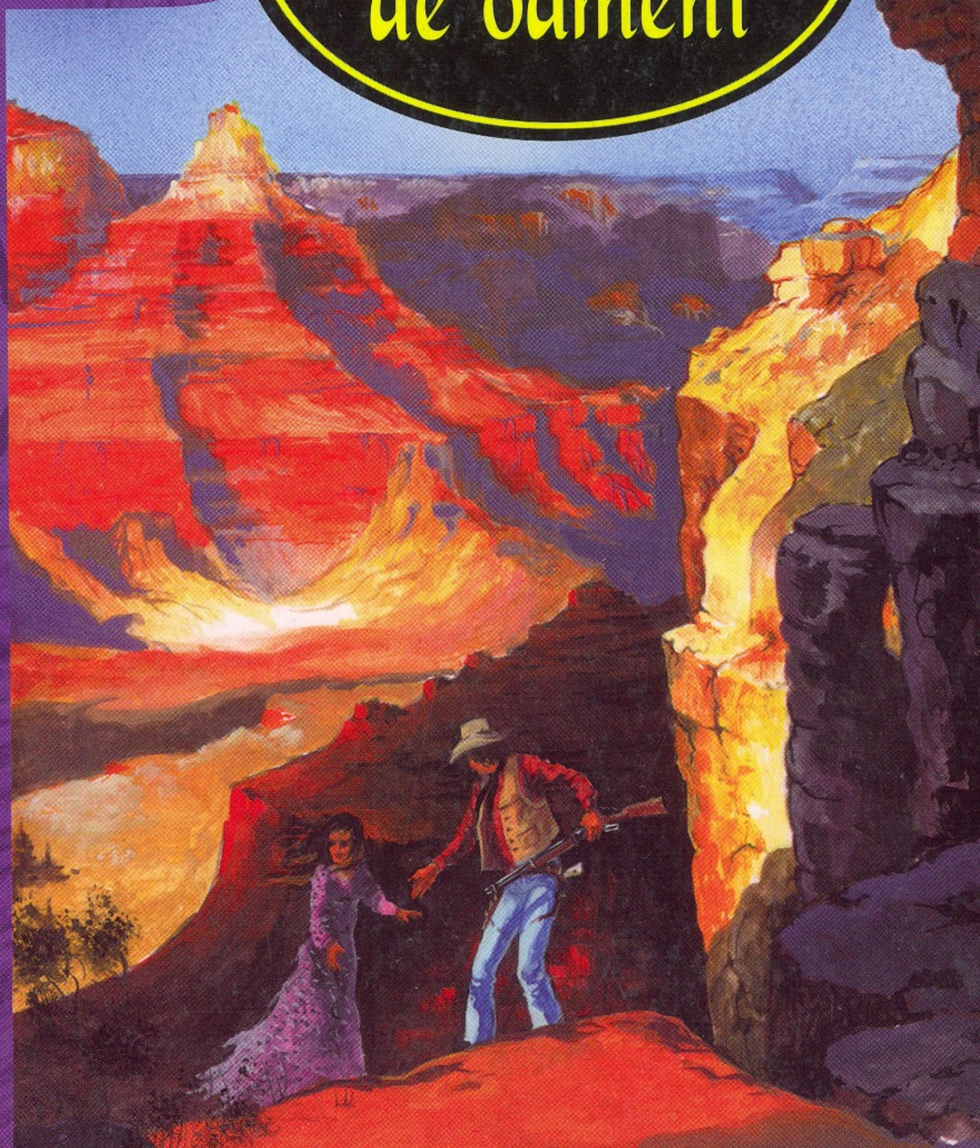
Editura CORINT

James-Oliver Curwood

Vânătorul de oameni

JAMES OLIVER CURWOOD.

VÂNĂTORUL DE OAMENI

V.1.0

COLECTIA WESTERN

Traducere de Dan Starcu
James-Oliver Curwood
THE VALLEY OF THE SILENT MEN
Editura CORINT

J. O. Curwood, jurnalist şi scriitor american, este puţin cunoscut la noi în ţară. De aceea, ne-am gândit să punem la îndemâna cititorului câteva date, foarte pe scurt, despre viaţa şi opera lui.

S-a născut în iunie 1879 în orăşelul Owosso din Michigan (S.U.A.). Părinţii săi aveau aici un magazin de încălţăminte. Ruinându-se, ei cumpără o mică fermă în Ohio, într-o regiune izolată şi aridă, unde îşi câştigă existenţa muncind din greu. Curwood şi-a petrecut aici cea mai mare parte a copilăriei, anii cei mai frumoşi – spune el.

În hoinărelile sale prin împrejurimi, a învăţat să iubească natura sălbatică, care a trezit în el de timpuriu setea de aventură şi de necunoscut. Va fi contribuit la asta, mărturiseşte scriitorul şi faptul că bunica sa dinspre mamă era o adevărată piele-roşie, din tribul Mohawk.

J. O. Curwood a avut o existenţă frământată. Dotat însă cu o tenacitate şi o putere de muncă excepţională, a învins toate greutăţile, realizându-şi până la urmă visul din copilărie, acela de a deveni un scriitor cunoscut.

Moartea l-a surprins în plină activitate creatoare, la 13 august 1927, la Owosso.

Cuprins.

Prolog.

Înainte ca panglicile subţiri, din oţel, ale căii ferate, să-şi fi croit drum prin regiunile acelea singuratice, portul Athabasca era pragul pitoresc pe care trebuia să calce piciorul oricui intra în aventura misteriosului şi măreţului Nord Alb. I se mai spunea Iskwatam, adică Uşa, care se deschidea către izvoarele fluviului Athabasca, ale marelui Mackenzie şi către Râul Sclavilor. E foarte greu să găseşti pe hartă oraşul Iskwatam. Totuşi, el figurează pe toate. Nu trebuie uitat, fiindcă povestea lui a însemnat, în viaţa oamenilor, vreme de peste o sută patruzeci de ani, aventuri şi tragedii.

Se află pe drumul vechi, la circa o sută cincizeci de mile la nord de Edmonton. Calea ferată l-a apropiat de acest centru de civilizaţie. Dar, în spatele lui, ţinuturile sălbatice urlă, aşa cum au urlat de mii de ani, iar apele continentului curg spre nord, pentru a se revărsa în Oceanul îngheţat. E posibil ca şi cele mai frumoase visuri ale speculanţilor de terenuri să devină realitate, căci cei mai lacomi dintre toţi aventurierii din lume, cei însetaţi de aur, au venit acolo cu maşini de scris şi stenografe, în vagoanele de dormit de lux, pe calea ferată. Au venit să practice arta reclamei născută din legea aurului, vânzând loturi de pământ unor cumpărători plini de speranţă, care locuiesc la mii de mile de acolo.

O dată cu calea ferată s-au introdus schimburile în natură şi comerciale legate de comorile oferite de acest imens ţinut nordic, aşezat între căderile de apă ale fluviului Athabasca şi marea polară. Dar, chiar mai frumoasă decât speranţa unei averi uriaşe, obţinută în câteva săptămâni, domneşte, în mijlocul pădurilor nesfârşite, credinţa superstiţioasă că sufletele celor morţi în sălbăticie fug de acolo pe măsură ce înaintează oţelul şi aburul. Fantomele primilor locuitori albi, ale lui Pierre, Jacqueline şi ale altora, s-ar fi sculat din mormintele lor aflate în ţinutul Athabasca şi ar fi plecat în căutarea unor meleaguri mai liniştite, spre nordul încă neatins de civilizaţie.

Astfel, mâinile lui Pierre, ale Jacquelinei, ale lui Henri şi ale

Mariei, ale lui Jacques şi ale soţiei sale, mâini arse de soare şi de vânt, care desţeleniseră ţinuturile acelea sălbatice, stăpânesc încă pământurile întinse dinspre miazănoapte, la mii de mile distanţă de ţinutul Athabasca, în vreme ce maşinile cu aburi îşi trag pe pământ mărfurile ce, de doar câteva luni, vin şi cu vapoarele.

În pragul portului Athabasca, ochii închişi la culoare ai lui Pierre şi ai Jacquelinei, ai lui Henri şi ai Mariei, ai lui Jacques şi ai soţiei sale se adâncesc în ochii albaştri şi cenuşii[1], umezi uneori, ai unei civilizaţii devastatoare. Acolo, şuieratul strident al unei locomotive în plină viteză tulbură cântecele seculare ale râului, fumul produs prin arderea cărbunilor pluteşte peste pădure, fonograful ţârâie, încercând să ţină isonul viorii, Pierre, Henri şi Jacques nu se mai simt stăpânii lumii când vin, din ţinuturile îndepărtate, cu încărcăturile lor de blănuri scumpe. Nu-şi mai povestesc, dându-şi importanţă, aventurile. Nu-şi mai cântă legendele sălbatice cu acelaşi elan, cum o făceau altădată, căci acum există şosele către Athabasca, hoteluri, şcoli, legi şi regulamente noi, de neconceput pentru vechii colonişti întreprinzători.

Da, ieri încă nu exista cale ferată, de aceea un pustiu imens se întindea între port şi civilizaţie. Când s-a povestit, pentru prima oară, că o maşinărie cu aburi îşi croieşte drum, pas cu pas, prin mlaştini şi prin păduri de nepătruns, vestea s-a împrăştiat, în amonte şi în aval, pe cursurile de apă, pe o întindere de două mii de mile, ca o glumă bună, caraghioasă şi nereuşită, o aiureala cum Pierre şi Henri nu mai auziseră vreodată. În plus, când Jacques vroia să-i dea de înţeles lui Pierre că nu-i credea spusele, folosea, de obicei, cuvintele acestea:

— Asta se va întâmpla, dom'le, când lucrul acela cu aburi va ajunge în port, când vacile vor paşte cu elanii la un loc şi când se va recolta grâu de pâine din mlaştinile care se văd pe aici.

Iată că maşinăria cu aburi şi-a făcut apariţia şi vacile păşteau unde păscuseră elanii şi grâul se cultiva pe marginea marilor mlaştini. Astfel a pătruns civilizaţia în ţinutul Athabasca.

Domeniul riveranilor s-a extins la două mile distanţă de port. Colonia din ţinut, care avea doar două sute douăzeci şi şapte de suflete înainte de apariţia căii ferate, a devenit centrul schimburilor comerciale al întregului ţinut sălbatic. Acolo veneau,

---

[1] Se face referire la coloniştii englezi, veniţi în Canada după cei francezi. (n.t.).

dinspre sud, mărfurile pentru cei din nord. Pe malurile plate ale fluviului Landing s-au construit marile şlepuri ce trebuiau să transporte mărfurile până la capătul lumii. Din portul respectiv plecau, în marile aventuri, cele mai însemnate flote fluviale, iar în anul următor reveneau şlepurile mici şi marile pirogi încărcate cu blănuri.

Astfel că, timp de un secol şi jumătate, marile nave, împinse cu iuţeala de vânt, cu echipajele lor entuziaste, coborau pe fluviu către Oceanul îngheţat, în vreme ce ambarcaţiunile uşoare, cu echipaje la fel de zgomotoase, urcau spre civilizaţie, pe cursul fluviului Athabasca. Partea superioară a acestui uriaş curs de apă se pierde în munţii din Columbia Britanică şi se ştie că exploratorii Baptiste şi Mac Leod au murit, încercând să-i descopere izvorul. După ce părăseşte ţinutul, curge mai departe, încet şi maiestuos, drept către marea polară. Pe Athabasca se deplasează toate flotele fluviale. Pentru Pierre, Henri şi Jacques începe o altă lume.

Athabasca se termină unde începe Râul Sclavilor, care se varsă în marele Lac al Sclavilor şi, pe partea dreapta a acestuia, fluviul Mackenzie îşi urmează drumul până la ocean, pe o lungime de peste o mie de kilometri.

Pe această lunga cale de apa se vad şi se aud multe. Aşa e viaţa. Aşa e aventura. Aşa sunt misterul, întâmplarea şi fantezia. Povestirile respective sunt atât de multe, că nu ar încăpea într-o singură bibliotecă. Sunt scrise pe chipurile bărbaţilor şi ale femeilor. S-au furişat în mormintele atât de vechi, că arborii pădurilor le-au acoperit cu rădăcinile lor. Epopei tragice, poveşti de dragoste, drame ale luptei pentru existenţa, care, cu cât mergi mai mult către nord, cu atât sunt mai diferite.

Căci lumea este schimbătoare, asemenea climei şi chiar raselor de oameni din ţinut. La Landing, în luna iulie, ziua are şaptesprezece ore. La Fort-Chippewyan, optsprezece, la Fort-Resolution, Fort-Simpson şi Fort-Providence, nouăsprezece, iar la Marele Urs, douăzeci şi una, în vreme ce la Fort-Mac-Pherson, lângă marea polara, de la douăzeci şi una la douăzeci şi trei de ore. În decembrie, fiecare zi are tot atâtea ceasuri de întuneric.

O data cu lumina şi cu întunericul, bărbaţii, femeile şi viaţa se schimba. Dar Pierre şi Henri se obişnuiesc cu aceste schimbări. Rămân întotdeauna aceiaşi, cântându-şi vechile balade, păstrând, în adâncul sufletului, aceleaşi iubiri, aceleaşi visuri, venerând aceiaşi zei. Înfrunta mii de primejdii şi ochii le

strălucesc, mereu, în căutarea aventurii.

Tunetul cataractelor şi urletul furtunii nu-i sperie. Nu se tem de moarte. O prind în braţe, se luptă veseli cu ea şi sunt mândrii că au învins-o. Sângele lor roşu este nepreţuit, iar ei se dovedesc foarte inimoşi. Sufletul lor se înalţă spre cer. Cu toate acestea, ei sunt naivi ca nişte copii şi nu le este teamă decât de lucrurile de care se sperie copiii. În vine le curge sânge regesc, căci mulţi prinţi, fii de prinţi şi de nobili francezi au fost primii aventurieri care au venit, cu manşete la încheieturile mâinilor şi cu spada lungă la şold, în urma cu două sute cincizeci de ani, pentru a aduce blănurile ce valorau de mai multe ori greutatea lor în aur. Aceia au fost înaintaşii celor mai mulţi dintre aceşti Henri, Pierre şi Jacques, ai soţiilor lor, Mărie, Jeanne şi Jacqueline.

Glasurile lor repetă multe istorisiri. Uneori, ele sunt şoptite şi duse de vânt, căci există fapte sinistre şi ciudate, care nu trebuie rostite decât cu glas stins.

Povestirile lor nu înnegresc paginile cărţilor. Copacii le aud între doua focuri de tabără, în timpul veghei. Îndrăgostiţii le povestesc în lumina soarelui. Unele chiar sunt cântate. Altele, epopei glorioase ale sălbăticiei, au fost transmise de la o generaţie la cealaltă. Şi, în fiecare an, se aud noi povestiri, spuse din gură în gură, dintr-o cabană în cealaltă, de la hotarele meridionale ale fluviului Mackenzie până la marginea lumii, în portul Athabasca. Doar cele Trei Ape înseamnă şi legendă, tragedie, aventură.

Ne vom aminti mereu povestea lui Follette şi Ladouceur, care au pariat nebuneşte că vor înota prin Cascada Morţii, primejduindu-şi vieţile, pentru fata pe care o iubeau şi care-i aştepta jos. Niciodată nu va fi uitat Campbell O’Doone, uriaşul cu par roşu de la Fort-Resolution, care s-a bătut cu o întreagă brigadă ca să fugă cu fata unui căpitan de vas.

Iar brigada ţinea la O’Doone, chiar dacă fusese învinsă de el, căci viguroşii bărbaţi din ţinuturile nordice preţuiesc îndrăzneala şi curajul.

Epopeea vasului pierdut, pe care unii spun că l-au văzut dispărând sub ochii lor, apoi plutind o clipă la suprafaţă, după care s-a ridicat pe cer, a fost povestita de nenumărate ori de bărbaţi cu feţe aspre, cu ochi ale căror pupile mocnesc, în adâncuri, de flacăra unei superstiţii ce nu vrea să se stingă. Aceştia se înfioară, repetând legenda stranie şi de necrezut a lui Hartshope, englezul aristocrat care a debarcat, cu monoclul la

ochi, cu o grămadă de bagaje, a luat parte la războiul triburilor de indieni, a devenit şeful tribului Câinii Dungaţi şi şi-a ales drept soţie o frumoasă indiancă, cu ochii negri şi părul lins.

Dar cele mai cumplite şi mai curioase povestiri care se spun pe acolo sunt cele despre lungul braţ al legii, braţul care se întinde pe două mii de mile, de la portul Athabasca până la Oceanul îngheţat, cel al poliţiei călare din nord-vest, al rangerilor[2].

Dintre acestea, o vom retrăi pe cea a lui Kent, a lui Jim Kent şi a Marettei, minunata şi suava zeiţă din Valea Tăcerii, încântătoarea făptură, în vinele căreia curgea sângele bărbaţilor viteji şi al primelor regine.

Povestea lor se petrece înainte de apariţia trenului…

---

[2] Jandarmi nord-americani. (n.t.).

I. INCREDIBILA MĂRTURISIRE.

Nu mai rămăsese nici o urmă de îndoiala în mintea lui James Grenfell Kent. Ştia că era pierdut... Prietenul său, doctorul Cardigan, pe care se bizuia deplin, îi spusese ca timpul care îi mai rămăsese de trăit putea fi măsurat în ore, minute sau chiar secunde!

Rareori se mai întâlnise un caz ca al lui. Avea doar doua şanse dintr-o suta să mai trăiască două sau trei zile, nu mai mult. Ştiinţa medicală şi chirurgia aveau experienţa unor cazuri similare...

Totuşi, Kent nu simţea cu nimic apropierea morţii. Vederea şi gândurile îi erau la fel de limpezi. Nu suferea deloc. Arar temperatura corpului său creştea peste limitele normale. Glasul îi era la fel de firesc şi de bine stăpânit.

Prima oară zâmbi neîncrezător când Cardigan îi spuse adevărul. Cu doua săptămâni înainte de acest eveniment capital, un metis beat îl împuşcase, iar glonţul îi atinsese aorta.

Cardigan diagnosticase un anevrism. Evident, Kent nu ştia ce înseamnă termeni ca aortă sau anevrism. Nici pericard ori arteră stilomastoidiană.

Avea, în schimb, pasiunea de a afla fiecare amănunt, aceeaşi care se afla la baza reputaţiei sale de cel mai bun vânător de oameni din ţinut. De aceea insista ca prietenul său, chirurgul, să-i explice detaliat cazul lui.

Află astfel că aorta este principalul vas de sânge care iese din inimă. Atingându-l, glonţul îi slăbise peretele exterior, astfel încât formase un fel de buzunar, asemenea unei camere având tendinţa sa iasă din pneul uzat al unui automobil.

— Şi când buzunarul va crăpa, bum! Nimic nu te va mai putea salva, îi explicase Cardigan, pocnind din degete ca să imite explozia vasului de sânge.

După această explicaţie, singurul lucru de bun simţ era să crezi în diagnosticul fatal al doctorului. Sigur că avea să moară, Kent se hotărî să acţioneze. Dezvălui, aşadar, ceea ce nu spusese nimănui până atunci. Întotdeauna crezuse că viaţa este, mai mult sau mai puţin, o glumă. O glumă serioasă, dar o glumă, o farsă capricioasă jucată de Marele Arbitru al întregii omeniri.

Chiar socoteala lui finală cu propria-i viaţă, de factură solemnă

şi tragică, era cea mai mare glumă. Oamenii din jurul lui se înfioraseră, sau refuzaseră să creadă diagnosticul său. Toţi. Îl priviseră însă cu ochii ficşi, strângând din buze.

Kent le vorbise cu mult calm. Chiar şi în faţa morţii, glasul lui păstrase acelaşi timbru plăcut. Faptul că trebuia să renunţe să mai respire nu îl speriase în nici un moment din cei treizeci şi şase de ani ai săi.

Trecuse prin multe peripeţii anevoioase în acei ani şi îşi formase o filosofie proprie şi înţeleaptă. Îşi cucerise o desăvârşită cunoaştere de sine şi luase în calcul toate probabilităţile.

„Într-un anumit interval de timp”, obişnuia el să spună, „o singură pereche de oameni poate repopula tot globul pământesc”.

Credea, aşadar, că viaţa era cel mai ieftin lucru de pe faţa pământului. Toate celelalte lucruri aveau preţurile lor, mai mici sau mai mari. Viaţa însă nu avea nici unul. Prin urmare, era cel mai ieftin obiect din lume. Sau, judecând logic, puteai considera că valora puţin, mai nimic, încât puteai să te lipseşti uşor de ea dacă era nevoie.

Kent nu gândise mereu în acest fel. Nimănui nu-i plăcea să trăiască mai mult ca lui. Era îndrăgostit de soare şi de stele, adora munţii şi pădurile.

Se bătuse cu ardoare ca să trăiască. Totuşi, dacă aşa îi era soarta, era pregătit să plece de pe lumea aceasta, fără prea multe regrete…

Când îl auziră vorbind cu atâta seninătate despre viitorul său, prietenii lui se tulburară. Curajul de care dăduse dovadă mereu până atunci nu-l părăsise, chiar dacă stătea imobilizat între perne. Boala nici măcar nu-l slăbise!

Chipul său bronzat, cu trăsături fine şi hotărâte, în acelaşi timp, păstrase întipărite urmele vântului, ale soarelui şi ale focurilor de tabără din timpul peregrinărilor sale primejdioase.

Nimeni nu i-ar fi dat mai mult de treizeci de ani, deşi o şuviţa de păr încărunţit se zărea printre pletele-i blonde, alunecând pe lângă o tâmpla; şuviţa aceea era însă o moştenire de familie. La vârsta lui, o avusese şi mama lui.

Dar cum putuse el să comită crima pe care o mărturisise şi care era de neiertat, chiar dacă oamenii îi arătau atâta simpatie?

De pe şezlongul său, zărea, pe fereastră, undele scânteietoare ale marelui râu Athabasca, ale cărei ape se îndreptau liniştite către Oceanul îngheţat de Nord.

Soarele strălucea. Văzu pădurile întinse de cedru şi de brad, vârfurile impunătoare ale Munţilor Albi. Respiraţia lui se bucura de aerul venit dinspre pădure şi care pătrundea pe fereastră. Pădurea aceea, pe care o iubea aşa de mult…

— Ea a fost cea mai bună prietenă a mea, îi spusese el lui Cardigan. Şi când mi se va întâmpla lucrul acela lipsit de importanţă, pe care mi l-aţi promis, aş vrea să-mi plimb ochii printre copacii înalţi şi drepţi.

De aceea stătea aşa de mult lângă fereastră.

Cardigan, aşezat chiar lângă el, era mai greu de convins ca alţii. Kedsty, şef al rangerilor din ţinut, comandant al Diviziei N, era mai palid la chip decât fata care, cu scrisul ei nervos, consemna cuvintele lui Kent şi întreruperile celor din jur.

Sergentul major O'Connor rămase cu gura căscată. Micuţul misionar, cu figura ştearsă, pe care Kent îl ceruse ca martor, asculta în linişte, cu degetele-i subţiri strânse cu putere. Tragedia pe care tocmai o auzea era cea mai ciudată din câte cunoscuse de când îşi îndeplinea datoria.

Toţi oamenii aceia fuseseră prietenii lui Kent, prietenii lui apropiaţi. Făcea excepţie doar fata pe care inspectorul o rugase să vină să noteze mărturia.

Cu micuţul misionar, James petrecuse destule nopţi, în care schimbaseră confidenţe despre ciudatele şi misterioasele întâmplări care avuseseră loc în pădurile uriaşe din ţinutul lor.

Prietenia lui cu rangerul O'Connor se întemeiase pe un sentiment frăţesc, născut şi întreţinut de nenumăratele drumuri pe care le parcurseseră împreuna.

Kent şi O'Connor aduseseră, de exemplu, doi ucigaşi indieni de la cotul fluviului Mackenzie. Pentru acest lucru pierduseră paisprezece luni!

James îl simpatizase pe sergentul major, cu obrajii săi îmbujoraţi, părul său ciufulit şi generozitatea lui deosebita. Îi părea rău că acum trebuia să rupă legătura aceea sacra a prieteniei…

De asemenea, trăi, fără a şi-o trăda, o vie emoţie, aşteptând reacţia lui Kedsty. Acesta avea şaizeci de ani, părul argintiu şi dădea dovadă de mult sânge rece. În ochii săi decoloraţi ai fi căutat zadarnic o sclipire de iertare sau de teama. O fiinţa rece. Era nevoie de un astfel de om, un bărbat de fier, pentru a conduce, cu braţul legii, toate activităţile din ţinut.

Peste şase sute douăzeci de mile pătrate se aflau în grija lui.

Pustiul nord-american, pădurile, munţii şi câmpiile, fluviul Mackenzie erau domeniul pe care îl supraveghea Kedsty.

Era nespus de greu să faci ca legea să fie respectata pe o suprafaţa de trei ori mai mare decât statul Ohio. De aceea, îndatoririle rangerilor nu erau de invidiat.

Kedsty era un bărbat capabil de un asemenea efort. Doar unul, înaintea lui, mai fusese în stare de acest lucru.

Or, dintre cele cinci persoane din jurul lui Kent, Kedsty se arăta a fi cel mai afectat. Chipul lui devenise cenuşiu-pământiu, iar glasul parcă i se dogise. El, care niciodată nu transpira, îşi ştersese de mai multe ori fruntea de sudoare.

Se părea că nu mai era legendarul *minisak,* adică *stânca,* aşa cum fusese poreclit cel mai temut dintre cei care menţineau vie litera legii pe acolo. Kent observa că bărbatul acela se lupta din greu cu el însuşi ca să-şi recâştige echilibrul.

— Fireşte, îţi dai seama de consecinţele pe care fapta ta le implică, potrivit legii, îi spusese el lui James, cu glasul lui gros şi dur. În primul rând vei fi...

— Dezonorat, îi răspunse Kent. Ştiu asta. În plus, e o pata pe blazonul atât de strălucit al Diviziei N. Dar nu pot schimba cu nimic lucrurile. Eu l-am ucis pe Barkley. Bărbatul pe care îl ţineţi sub pază în camera de gardă şi pe care intenţionaţi să-l spânzuraţi este nevinovat... Da, înţeleg, nu va vine să credeţi că eu, care totdeauna am slujit legea, nu sunt decât un vulgar ucigaş. Dar...

— Nu eşti un ucigaş obişnuit, interveni Kedsty. Crima ta a fost premeditata. E înspăimântătoare în fiecare amănunt al ei. N-ai nici o scuză. Nu-ţi înţeleg pasiunea cu care ai înfăptuit-o. Ţi-ai torturat victima! E de neconceput!

— Şi, totuşi, e adevărat, murmură James.

Se uită la degetele fetei care scria cuvintele lui şi pe cele ale lui Kedsty. Câteva raze de soare îi atingeau capul aplecat şi părul ei căpăta reflexe roşietice.

Kent vru să se întoarcă spre O'Connor, dar Kedsty se aplecă deasupra lui şi îi zise încet, astfel că ceilalţi nu putură să audă:

— Minţi, Kent. De ce minţi?

— Nu mint. Acesta este adevărul, replică el, în vreme ce

Kedsty îşi ştergea fruntea cu batista. L-am ucis pe Barkley şi am făcut-o după cum îmi plănuisem. Vroiam să-l fac să sufere! Singurul lucru pe care nu vi-l pot spune este de ce am făcut-o. Dar am avut un motiv bine întemeiat.

Fata, înfiorată, tresări, auzindu-l vorbind astfel.

— Refuzi să mărturiseşti motivul?

— Sigur că da. Afirm însă că m-a ofensat într-un asemenea mod, încât şi-a meritat moartea.

— Şi faci mărturisirea aceasta fiindcă ştii că la rândul tău vei muri?

Kent zâmbi uşor şi văzu trecând prin ochii lui O'Connor, ca un fulger, amintirea vechii lor prietenii.

— Aşa e. Doctorul Cardigan mi-a spus că voi muri. Altfel v-aş fi lăsat să-l spânzuraţi pe omul care se află sub pază. Acest glonţ blestemat, care mi-a găurit inima, mi-a salvat conştiinţa.

Kedsty îi şopti câteva cuvinte fetei care, timp de o jumătate de oră, citi ceea ce scrisese. Kedsty semnă foile acelea şi zise, ridicându-se:

— Am terminat, domnilor!

Cei din jur se îndreptară către uşă, precedaţi de fata care se grăbea să iasă din camera aceea, în care nervii ei fuseseră supuşi la cazne grele.

Comandantul Diviziei N ieşi ultimul. Fără îndoială, Cardigan n-ar fi vrut să-l părăsească încă pe Kent. Kedsty îi făcuse însă semn să iasă. Închise uşa în urma lui. Înainte de asta, se mai uita o dată la Kent, care-i simţi privirea ca un fluid electric. Privirea aceea nu era doar încărcată de oroare. Părea inspirată şi de teamă…

Nu era momentul să zâmbească. Totuşi, după ce şocul acela trecu, James zâmbi. Ştia că imediat Kedsty avea să-i dea instrucţiuni sergentului major O'Connor ca să plaseze o santinelă la uşa lui.

Fără îndoială, James nu mai avea mult de stat pe lumea aceasta. Prevederile Codului Criminal erau însă aceleaşi pentru toată lumea şi cereau acea măsură. Kedsty nu făcea altceva decât să li se supună cu scrupulozitate.

De dincolo de uşă, răzbiră până la James glasuri slabe, amestecate cu felurite zgomote. Apoi se auzi pasul greu al lui O'Connor, cu care se obişnuise.

După câteva clipe, uşa se deschise iar şi părintele Layonne, micuţul misionar, intră la el. Kent ştiuse că aşa avea să se

întâmple, căci părintele nu cunoştea alte legi decât pe cele ale sufletului.

Micuţul misionar se aşeză lângă James şi îi luă o mână între ale sale. Nu erau moi şi netede, precum cele ale altor preoţi, ci aspre, remarcă Kent.

Până ieri îl iubise pe James, care ducea, în ochii lui Dumnezeu şi ai oamenilor, o viaţă onorabilă. Continua să ţină la el chiar şi atunci, când sufletul acelui nefericit era măcinat de o faptă de care, în curând, avea să fie uşurat.

— Sunt trist, fiule, îi zise părintele Layonne.

Lui James i se puse un nod în gât. Simţi mâinile preotului care îi apăsau degetele.

— E greu să-mi iau rămas bun de la toate lucrurile acestea, părinte…

James privi pe fereastră, către oglinda râului şi pădurea întinsă.

— Dar nu mi-e teamă să vorbesc, continua el. De ce aş fi trist? Pentru că mai am atât de puţin de trăit? Vi se pare aşa de îndepărtata vremea când eraţi un copil?

— Timpul a trecut repede, foarte repede…

— Parcă totul s-a petrecut ieri…

Chipul lui James fu luminat de un surâs. Misionarul părea afectat de acest lucru.

— Aşa văd eu lucrurile, părinte. Pur şi simplu există un ieri, un azi şi un mâine, chiar şi în viaţa cea mai lungă. Să contempli un trecut de şaptezeci de ani nu diferă prea mult de a privi în urma cei treizeci şi şase de ani… Credeţi că i se va da drumul lui Sandy Mac Trigger, după cele mărturisite de mine?

— Evident. Declaraţiile date de tine au fost socotite ca o spovedanie pe patul de moarte.

După câteva clipe de tăcere, micuţul misionar reluă, cu glasul plin de emoţie:

— Exista anumite lucruri, fiul meu, care nu pot fi ocolite, când vrei să vorbeşti întru adevăr. Nu crezi acest lucru?

— Vreţi să spuneţi…

— E vorba, mai întâi, de familia ta. Mi-amintesc că mi-ai zis că nu mai ai aşa ceva. Sigur nu laşi o făptură în lume, undeva, în urma ta?

— Nu, părinte, îi răspunse Kent, negând din cap. De zece ani încoace, pădurile pe care le vezi mi-au fost şi mama şi tată.

— Poate că ai ceva personal să-mi mărturiseşti…

Kent se lumină la faţă. O strălucire fugară de bucurie îi licări în ochi.

— E comic, râse el. Dar fiindcă mi-aţi adus aminte de problemele personale, părinte, sunt dispus să îmi dictez testamentul. Am cumpărat câteva hectare de pământ pe aici. Datorită construirii căii ferate, valoarea lor a crescut foarte mult. Le-am cumpărat cu opt sute de dolari. Astăzi preţuiesc peste zece mii. Aş vrea să le vindeţi şi banii să-i folosiţi în scopuri caritabile. Să nu-i uitaţi, mai ales, pe indieni. Mi-au fost fraţi buni. Vă voi da semnătura mea cât mai repede.

Ochii părintelui Layonne scânteiară cu blândeţe.

— Dumnezeu te va binecuvânta pentru fapta ta, Jimmy, îi răspunse preotul, folosind prenumele familiar sub care îl cunoscuse pe Kent. Şi cred că te va ierta, dacă vei şti cum să-l rogi să o facă.

— M-a iertat deja, îi zise Kent, privind pe fereastra. Simt lucrul acesta. M-a iertat, părinte.

Preotul se ruga în gând. Ştia că religia lui Kent era diferita de a lui. În clipa aceea însă, nu dori să stăruie asupra acelui lucru.

Puţin mai târziu, se ridica. Kent cel de altădată se uită la el. Era omul fără teamă, cu ochii cenuşii, cu obrazul lipsit de barbă, care-i zâmbea, aşa cum îi era obiceiul.

— Vreau să-mi faceţi un serviciu, părinte. Unul important. Chiar dacă nu mai am de trăit decât o zi, n-aş vrea ca purtarea vreunuia din jurul meu să-mi amintească de acest lucru. Dacă nu m-au renegat, aş vrea ca toţi prietenii mei sa vină aici ca să stăm de vorba şi să glumim împreună. Vreau să fumez. O cutie de ţigări mi-ar face mare plăcere, dacă doriţi să-mi aduceţi una. Cardigan nu mai poate să se opună acestui lucru. Puteţi să-i chemaţi aici? Pe dumneavoastră vă vor asculta negreşit. Împingeţi puţin mai spre fereastra şezlongul meu, vă rog, înainte de a vă retrage.

Tăcut, părintele Layonne îi îndeplini dorinţa. Deodată însă, nu mai rezista şi dori să atragă mila lui Dumnezeu asupra acestui suflet.

— Fiul meu, îi zise, regreţi fapta pe care ai făcut-o? Te pocăieşti fiindcă l-ai ucis pe John Barkley?

— Nu, n-o regret. Trebuia să se întâmple ceea ce s-a întâmplat. Şi nu-mi uitaţi ţigările, părinte, vă rog frumos.

— N-o să le uit, îi promise preotul şi ieşi.

Când uşa se închise în urma lui, o veselie neobişnuită lumină

chipul lui Kent. Râse şi, în acelaşi timp, îşi şterse o pată de sânge care-i apăruse pe buze. Îşi jucase bine rolul. Partea comică era că, pe lumea asta, doar două persoane cunoşteau adevărul. El şi... ucigaşul lui John Barkley.

II. O'Connor.

Afară era primăvară, un anotimp minunat şi ţinutul lor mustea de viaţă, în ciuda morţii care se apropia, Kent simţea din plin acest lucru.

Aplecat pe fereastră, privirea îi poposea peste întinderile nesfârşite ale lumii aceleia, care fusese şi a lui.

Îşi aminti că el alesese dealul acela, unde fusese înălţată construcţia pe care, cu mândrie, doctorul Cardigan o numea spital. O clădire grosolană, care domina restul coloniei şi de unde fluviul se vedea până departe. Nu avea ornamente şi nu era nici măcar vopsită. Lemnăria îi mirosea a brad, a proaspăt. Prin aroma sa insufla, unui bolnav, speranţă şi veselie.

Pereţii, argintaţi pe la colţuri, auriţi ori înnegriţi cu gudron şi plini de noduri, vorbeau de la sine despre o viaţă îndârjita. Veveriţele roşcate se jucau pe acoperişul spitalului, iar vârfurile verzi ale brazilor din apropiere parcă dădeau putere unui bolnav.

— Trebuie să fii un om tare ciudat ca să mori aici, în ciuda acestui spectacol reconfortant şi plin de viaţă, îi spusese el doctorului Cardigan anul trecut, când inauguraseră clădirea cea nouă. Dar un caz disperat nu poate fi tratat nici măcar aici, în inima naturii, nu, doctore?

Acum, era el cazul acela disperat de care pomenise şi care privea la viaţa din jur…

Se uită către sud, apoi către est şi către vest. Peste tot pădurea se întindea ca o mare de verdeaţă, cu valuri inegale, care se ridică şi se coboară până ce vine cerul în întâmpinarea lor…

Apoi ochiul i se fixă asupra micuţei aşezări plasate de-a lungul râului scânteietor. Putea să audă zgomotul monoton al ferăstraielor care parcă torceau ca o pisică leneşă. De la Edmonton până la ei, aceste unelte făceau ravagii, încercau să distrugă creaţia lui Dumnezeu. Profanau natura, erau o crimă îndreptată împotriva ei, ucideau liniştea, singurătatea pe care el le iubea aşa de mult.

Singurătatea nu însemna pentru el doar lumea aceea de brazi, cedri, plopi, mesteceni, nenumărate râuri, lacuri sălbatice şi limpezi, mlaştini, ci o divinitate secreta, care-i producea o

bucurie ciudată, în pofida stării în care se afla. Mai observă, în depărtare, un vaporaş purtând drapelul britanic şi care aparţinea, fără îndoială, companiei de navigaţie din Golful Hudson. Compania aceea făcea comerţ cu toate porturile de la ocean ori de pe fluvii.

De câte ori nu văzuse Kent acele vaporaşe, a căror încărcare o supraveghease chiar el. Le privise îndepărtându-se, lăsând o urmă de fum în spatele lor, în vreme ce echipajele acestora, îmbătate de aventură, cântau marinăreşte la bordurile lor.

Ce n-ar fi dat şi el să plece, alături de alţi cunoscuţi de-ai săi, la mii de mile depărtare de acolo şi sa trăiască, măcar câteva luni, sub cerul liber. Aşa făcuse de multe ori, când cutreierase ţinutul uriaş, cu arma în mână, pe urmele răufăcătorilor care ar fi vrut să se piardă în nesfârşitele păduri…

Câte gloanţe nu-i şuieraseră pe la urechi! Banda celor cinci spărgători a lui Jim Carter, care se retrăsese acolo după lovitura dată la banca din Boston, era numai un exemplu. Luptase împotriva lor alături de O'Connor. Un glonţ îi străpunsese braţul stâng şi altul îl lovise în piciorul drept, puţin deasupra genunchiului. Dar Jim Carter plătise pentru îndrăzneala aceea! Mâna lui James, care nu tremurase niciodată pe trăgaci, ca şi ochii lui de şoim îl răpuseseră pe bandit. Fusese de ajuns o singură clipă în care Carter se ivise după stâncile unde stătea ascuns! Carabina lui Kent bubuise şi jumătate din capul banditului sări cât colo, chiar în aceeaşi clipă…

După moartea şefului se predase şi restul bandei. Oamenii erau răniţi şi speriaţi. Doar doi bărbaţi le veniseră de hac: Kent şi O'Connor. Dar toţi cei din ţinut ştiau ca James preţuia cât trei bărbaţi adevăraţi…

În ciuda atâtor riscuri şi primejdii, Kent tânjea să străbată iar pământurile nesfârşite ale vestului. Dorinţa aceea nu putea fi înăbuşită.

Doborât de ea, se lăsă iar pe pernele moi. Era invalid… Era muribund! El, care sărea din galopul calului, care trăgea în acelaşi timp cu puşca şi pistolul, care mergea zile întregi pe jos, fără să simtă oboseala… Nu mai era decât o epavă!

Mâine poate că avea să nu mai existe. Nimeni nu va băga însă de seamă. Trupele lui Kedsty îşi vor continua înaintarea pe apele repezi şi învolburate ale râului Athabasca. Vor străbate poate şi Cascada Morţii, vor înfrunta bulboanele şi stâncile din jurul Marelui Prag. Se vor îndrepta, neîmpiedicate de nimeni, către

marginea ţinutului udat de Athabasca, spre cele Două Sclave şi spre Mackenzie, până la Capul Armelor, cu falezele mereu înspumate…

Cât de mult îi invidia pe oamenii aceia!

Mâna lui căzu. N-o putea ţine ridicată… Cu un zâmbet slab, mai privi o dată lumea de afară. Ascultă iar zumzetul ferăstraielor care lucrau ritmic, neobosite, ucigând sistematic natura. Auzi deasupra capului, pe acoperiş, paşii grăbiţi ai unei veveriţe ce ţipa, nepăsătoare.

O rază de soare aurie căzu peste culcuşul său, însoţita de o undă de aer purtând mirosul pădurii.

Uşa se deschise şi intră Cardigan. Nici glasul lui, nici felul în care îşi saluta prietenul nu se schimbaseră. Dar chipul îi ascundea cu greu frământarea. Puse pe masă ţigările cerute de Kent şi se apropie de bolnav pentru a-l consulta iar.

— E mai rău, nu? întrebă Kent.

Cardigan făcu semn din cap:

— Nu e bine să fumezi. În sfârşit, dacă aşa ţi-e voia…

— Da, îmi place. Mulţumesc, prietene, îi răspunse James, întinzând mâna după ţigări.

Îşi prinse ţigara între buze. Cardigan i-o aprinse. Pentru prima oară, după două săptămâni, un nor de fum îi ieşi din gură.

— Am zărit trupele care pleacă spre nord.

— Da, se îndreaptă către fluviul Mackenzie, îi răspunse doctorul. Au un drum lung de făcut…

— E cel mai frumos drum către nord! Acum trei ani, O’Connor şi cu mine am mers pe ruta aceasta cu barca lui Follette. Vă amintiţi de Follette… şi de Ladouceur? Cum au înotat prin Cascada Morţii? Ce ciudat…

Auzi nişte paşi. Se opri din povestire ca să-i asculte mai bine.

— E O’Connor, zise el.

Cardigan se duse să deschidă uşa şi dispăru pe coridor.

Sergentul O’Connor ţinea în mâinile sale mari o cutie de ţigări şi un buchet de flori de foc, de un roşu arzător.

— Părintele Layonne mi le-a dat pentru tine, fiindcă eu tocmai urcam să te văd, îi zise el, punând florile pe masă. Şi eu… ei, bine… am încălcat consemnul regimentului, ca să vin să-ţi spun ceva, Jimmy. Nu te-am socotit niciodată un mincinos. Vreau să-ţi spun, cu blândeţe, că ai minţit, Jimmy.

Îi strânse mâna lui Kent, cu înflăcărarea unei prietenii dovedite în cele mai grele momente şi pe care nimeni n-o putea distruge.

Chipul lui Kent se crispă, dar nu de durere, ci de bucurie. Se temuse că O'Connor şi Kedsty se vor feri de el.

— Nu ştiu ce au înţeles alţii din mărturisirea ta, reluă sergentul major, vizibil emoţionat. Eu însă n-am petrecut un an şi jumătate în preajma ta, fără a ajunge să te cunosc foarte bine. Ştiu că ai minţit. Ce joc urmăreşti, prietene?

— Crezi că mai este cazul să revin asupra unor asemenea lucruri? îi zise Kent.

O'Connor începu să se plimbe în lung şi-n lat prin sală, cu paşii săi greoi. Aşa făcea şi pe câmp, atunci când se gândea la o problemă complicata.

— Nu tu l-ai ucis pe John Barkley, insista el. Nici eu, nici Kedsty nu credem lucrul acesta. Totuşi, cel mai curios lucru este că…

— Ce vrei să zici?

— Kedsty i-a dat drumul imediat lui Trigger. N-a vrut să asculte nici de ordinele lui Hoyle, nici de regulament. A acţionat imediat. Hai, Kent, fii cinstit, răspunde-mi la această întrebare de cea mai mare însemnătate: tu l-ai ucis pe Barkley?

— Dacă te îndoieşti de cuvântul unui muribund, înseamnă că nu ai respect pentru moarte.

— Asta e teorie! Convenţie! Pe mine mă interesează partea umană. L-ai ucis sau nu?

— Da.

O'Connor se aşeză şi smulse capacul cutiei de ţigări.

— Pot să fumez alături de tine? îl întreba el. Am nevoie de o ţigara în clipele astea. Toate mi se învârtesc în cap… Te-ai plictisi, dacă te-aş întreba de fata aceea?

— Care fată? făcu mirat Kent, ridicându-se brusc pe pernele sale şi privindu-l fix pe O'Connor.

Sergentul major continuă:

— Înţeleg… N-o cunoşti, îi zise el, aprinzându-şi ţigara. Nici eu. N-am mai văzut-o până azi. Totuşi, purtarea lui Kedsty mă miră. Îţi repet, totul e cam bizar. El nu te-a crezut în dimineaţa asta. Era însă tulburat. M-a rugat să-l însoţesc până la el acasă. Venele de la gâtul lui erau groase ca degetul meu mic. Deodată, s-a răzgândit şi s-a hotărât să mergem la biroul său. Eram pe drumul care trece pe lângă pâlcul de plopi, când s-a întâmplat ceea ce vreau să-ţi povestesc. Aş fi un prost dacă aş încerca să-ţi descriu asemenea făptură fermecătoare… Ea se afla la o intersecţie şi s-a aruncat asupra mea ca şi cum ar fi vrut să mă lovească. M-am uitat mirat la ea, ca un idiot. L-a oprit pe Kedsty, care a scos un

fel de geamăt, ca şi când ar fi fost lovit de ceva. Fata însă nu m-a mai băgat în seamă, de parcă aş fi fost o fantomă invizibilă pentru ea. În schimb, se uita fix la Kedsty, fără să spună un cuvânt, ţine seama de asta. Când a trecut mai departe, m-a atins cu hainele ei, dar n-a ţinut cont de mine, nedezlipindu-şi ochii de pe Kedsty. Mi-am zis că suntem amândoi nişte proşti că am rămas acolo, paralizaţi parcă, de privirea ei, ca şi cum nu mai văzuserăm până atunci fete aşa de frumoase. Vroiam să-i comunic constatarea aceasta lui Kedsty, când…

O'Connor tăie cu dinţii capătul ţigării şi se apropie de şezlong.

— Ţi-o jur, Kent, m-am speriat când l-am văzut pe Kedsty că era pământiu la faţă. Continua să se uite în gol, ca şi când fata n-ar fi plecat de acolo! A gemut iar, ca şi cum ceva îl sufoca. Mi-a zis: „Sergent, am uitat ceva important. Trebuie să mă întorc la doctorul Cardigan. Te autorizez să-i dai drumul imediat lui Mac Trigger".

O'Connor se opri o clipă ca să cerceteze chipul lui Kent. Nevăzând nici o reacţie pe faţa lui, continuă:

— Ordinul acesta este în conformitate cu Codul Criminal, Jimmy? Răspunde-mi!

— Nu chiar. Dar, dacă aşa vrea comandantul Diviziei N… Pe aici, el face legea.

— Am executat deci ceea ce mi-a ordonat. Dacă ai fi putut să-l vezi pe Mac Trigger când l-am anunţat că era liber şi când am tras zăvoarele de la celula lui! A ieşit de acolo pipăind pereţii, ca un orb… N-a vrut să meargă în altă parte decât în biroul lui Kedsty. L-a aşteptat acolo.

— Şi Kedsty?

O'Connor se ridică în picioare şi începu iar să se plimbe prin cameră.

— A urmărit-o pe fată, fără îndoială că a urmărit-o! strigă el. M-a minţit în legătura cu Cardigan. N-ar fi nimic misterios în toată povestea asta, dacă el n-ar avea şaizeci de ani şi ea, nici douăzeci. Ce fată frumoasă! Dar faptul că el s-a făcut pământiu la faţă atunci când a văzut-o nu s-a datorat frumuseţii ei. Pot să-mi bag mâna în foc pentru asta! Îţi jur că a îmbătrânit cu mai mult de zece ani într-o singură clipă! În ochii fetei aceleia exista ceva mai înfricoşător pentru el decât un glonţ tras asupra-i cu carabina… Ca un efect al acelei priviri, primul gând al lui Kedsty s-a îndreptat către Mac Trigger, către cel pe care tocmai l-ai salvat de la spânzurătoare! Este ciudat, Kent. Toată povestea

aceasta este stranie. Dar ce e mai misterios între toate lucrurile acestea este

chiar mărturisirea ta.

— Adevărat, e cam ciudată, aprobă Kent. Cum a schimbat lucrurile un simplu glonţ! Căci dacă n-ar fi fost acel glonţ, îţi jur că aş fi tăcut. Un nevinovat ar fi fost astfel spânzurat. Privind lucrurile în acest fel, înţeleg agitaţia de care a dat dovadă Kedsty. Îl bănuia pe Mac Trigger şi, de fapt, eu sunt vinovatul.

Încercă să râdă.

— Eu mă aflam deasupra oricărei bănuieli, continuă el. Cât despre fată, probabil că a venit chiar în dimineaţa aceasta, cu un vapor şi că se plimba ca să se obişnuiască cu locurile de la noi. N-ai remarcat că, uneori, luminat într-un fel anume, un chip omenesc pare un spectru acolo, sub plopi?

— Ba da, atunci când arborii sunt plini de frunze. Dar acum nu sunt, Jimmy. Ochii fetei aceleia l-au impresionat aşa de tare pe Kedsty şi nimic altceva. Drept urmare, acesta a dat imediat ordin ca Mac Trigger să fie eliberat... şi m-a minţit, spunându-mi ca se întoarce la doctorul Cardigan. Dacă ai fi putut să vezi privirea fetei! Ochii ei albaştri ardeau ca jarul... Care este legătura dintre ea şi Mac Trigger, Jimmy? De ce s-a gândit imediat Kedsty să-i dea drumul prizonierului său?

— Fiindcă tu nici nu vrei să iei în considerare faptul că eu am mărturisit că am comis crima pentru care fusese bănuit Mac Trigger, povestea aceasta începe să mă intereseze, îi zise Kent. Poate că există legături de rudenie între această fata blonda şi...

— Nu e blondă şi nu-i adevărat că nu iau în considerare faptul că ai mărturisit comiterea crimei, îl întrerupse O'Connor. În viaţa

mea n-am văzut păr mai negru ca al ei! Dacă o vezi o singură dată, n-o mai uiţi! Fata asta n-a mai fost văzută în ţinutul Athabasca, nici prin împrejurimi, altfel ai mai fi auzit vorbindu-se de ea. Sunt sigur că a venit aici cu un scop anume şi scopul ei este legat de crima ta, mai zise O'Connor.

— E posibil şi chiar probabil. Întotdeauna tu ai simţit anumite lucruri şi ai avut o intuiţie deosebită. Dar eu cu ce aş putea să te ajut în povestea asta?

O'Connor râse.

— Chiar nu-ţi dai seama? Ei bine, poate că eu sunt şi orb şi idiot, în acelaşi timp şi poate că sunt stăpânit prea multa vreme de propriile-mi emoţii. De ce însă s-a grăbit aşa de mult Kedsty ca să-l elibereze pe Mac Trigger?

Ca să mai schimbe subiectul, Kent îl întrebă:

— Ai văzut cum pleacă vaporaşele către nord? Asta mi-aduce aminte de ceea ce se întâmpla pe aici cu trei ani în urmă… Vrei să-mi dai o ţigară? Aş vrea să fumez.

O'Connor mai rămase câteva minute cu prietenul său. Vru să pară vesel, dar tonul lui suna fals.

Plecând, era mai îngreunat de gânduri ca oricând…

III. MISTERUL.

Deşi vroia să rămână stăpân pe sine, Kent resimţi, după plecarea lui O'Connor, o descurajare sufocantă.

În zare se anunţa o furtună. Marea de copaci îndepărtată îşi schimbase culoarea şi nuanţele. Veselia munţilor şi a dealurilor dispăruse. Brazii, cedrii şi fagii deveniseră întunecaţi. Reflexele aurii şi argintii ale mestecenilor şi plopilor se transformaseră într-un gri lugubru şi uniform, aproape invizibil.

O tristeţe ascuţită şi învăluitoare se întindea ca o pânză uriaşă peste râul care, cu câteva clipe mai înainte, îşi aruncase lumina reflectată din soare peste chipurile oamenilor. Un tunet lung bubui, prevestind furtuna.

Pentru prima oară de la zguduirea născută din mărturisirea lui, Kent se simţea copleşit de o adâncă melancolie. Nu-i era, totuşi, teamă de moarte. Cel puţin nu încă… O bună parte a filosofiei lui despre lume se spulberase însă.

Dincolo de toate, a muri singur era un lucru trist. Apăsarea pe care o resimţea devenea din ce în ce mai intensa. Îi era penibil să se gândească la faptul că ar fi putut muri cât timp soarele nu strălucea pe cer…

Nu vroia să-l revadă pe O'Connor sau să-l cheme pe Cardigan. L-ar fi primit, în schimb, cu bucurie, pe părintele Layonne. Dar mai mult ca orice altceva şi-ar fi dorit o prezenţă feminină. Se frământă, amintindu-şi că doctorul Cardigan îi prezisese anumite momente de depresie profundă. Încercă să lupte din răsputeri împotriva unei asemenea ameninţări.

Ţigara i se stinse. O reaprinse şi făcu un efort să se gândească la O'Connor, la fata misterioasă şi la Kedsty. Şi-l închipui apoi pe. Mac Trigger, omul pe care-l scăpase de mâna călăului şi care-l aştepta pe Kedsty în biroul acestuia. Se gândi la fata cu părul negru şi ochii albaştri şi… furtuna se dezlănţui!

Afară era un adevărat potop. Cardigan intră fără veste şi închise fereastra. Rămase o jumătate de oră alături de Kent. Apoi fu înlocuit de unul dintre asistenţii săi, tânărul Mercer, care veni să vadă bolnavul de mai multe ori.

Târziu, spre seară, cerul prinse a se limpezi. Părintele Layonne aduse actele îngrijit redactate, spre a fi semnate de către Kent.

Rămase cu acesta până la apusul soarelui, când Mercer îi aduse cina.

Din momentul acela până la ora zece, doctorul Cardigan dădu dovadă de o mare vigilenţă, lucru care-l miră pe bolnav, fiindcă îl ascultă cu stetoscopul de patru ori.

— Starea ta nu s-a înrăutăţit, Kent. Cred că nu se va produce nimic în noaptea asta.

James îi consideră mărturisirea drept o minciună profesională, mai ales că înregistra o nelinişte în purtarea doctorului.

Nu-i era somn. La lumina palida a lămpii, cu fereastra deschisă, se lăsa mângâiat de aerul blând. Pe la ora unsprezece, plecă şi Cardigan se apropie de fereastră. Misterul nopţii îl fascinase întotdeauna. Noaptea i se părea mai minunată decât ziua, se simţea mai în largul său.

De data asta, Kent era neliniştit. Aerul curat de afară îi pătrundea în plămâni şi părea a-i da noi puteri. Ce se întâmpla oare? Moartea apropiata ar fi trebuit să-i împuţineze forţele, nu să le dea frâu liber…

Ochii şi urechile lui surprindeau cele mai slabe scânteieri de viaţă. De câte ori simţurile lui nu-i salvaseră pielea! Atunci când îl împuşcase pe Sam Fork, ucigaşul din Ohio, pe malul lui Big River, sau când îi zdrobise genunchiul cu un glonţ lui John Coe, banditul din Wyoming, doar auzul ori văzul îl făcuseră să fie cu o fracţiune de secundă mai rapid decât adversarii săi, iar întunericul îi servise parcă drept scut!

Privi către colonie. Lumea dormea. Ici, colo, câte o lumină se zărea pe malul râului şi, uneori, câte un zgomot familiar ajungea până la el: era produs de vreun lanţ de vapor, lătratul vreunui câine ori cântecul vreunui cocoş.

O pereche de bufniţe în călduri scoaseră ţipete prelungi. Trecură apoi în zbor pe lângă fereastra.

Kent auzi nişte paşi. Cineva se apropia de casa în care se afla.

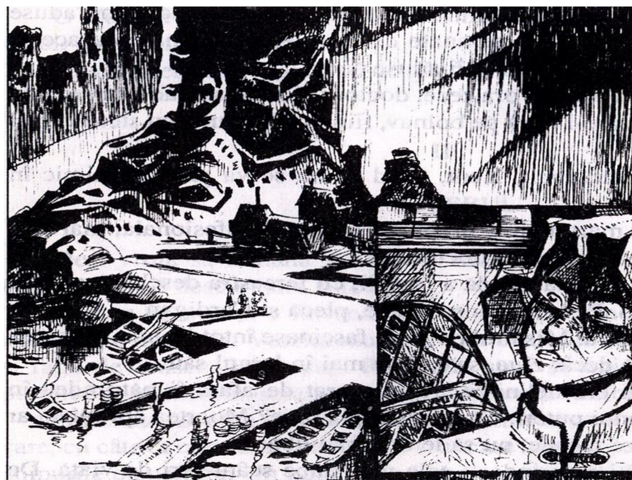
Se aplecă pe fereastră şi-l zări pe O’Connor.

— Am paşii tare grei! i se plânse sergentul. Dormeai, Kent?

— M-au trezit bufniţele, îi zise el.

O’Connor se apropie de fereastră.

— Am văzut lumina şi m-am gândit că te-ai trezit, îi spuse el. Am vrut să mă asigur că doctorul nu este cu tine. Nu trebuie să afle că am fost pe aici. Dacă nu te deranjează, vrei să stingi lumina? Nici Kedsty nu doarme noaptea, ca bufniţele tale.

Curând, camera lui Kent nu mai era luminată decât de lună şi de stele.

— E o crimă să vin să te văd în clipele acestea, Jimmy, îi şopti sergentul. Dar trebuia să o fac. E ultima mea şansă. Ceva nu merge bine. Kedsty încearcă să mă îndepărteze, pentru că mă găseam alături de el când s-a întâlnit cu fata pe sub plopi… Gândul acesta îl deranjează. M-a trimis în misiune la Fort-Simpson, continuă rangerul. E vorba de o misiune de un an… Va trebui să plec în zori, cu un vaporaş. Am vrut sa te văd de îndată. N-am ezitat deloc, fiindcă am zărit lumină la tine.

— Mă bucur foarte mult ca ai venit, îi zise James, cu căldură. Dumnezeule, ce-aş mai fi vrut şi eu să merg până la Fort-Simpson împreuna cu tine! Dar e vorba de lucrul ăsta care stă să explodeze în pieptul meu…

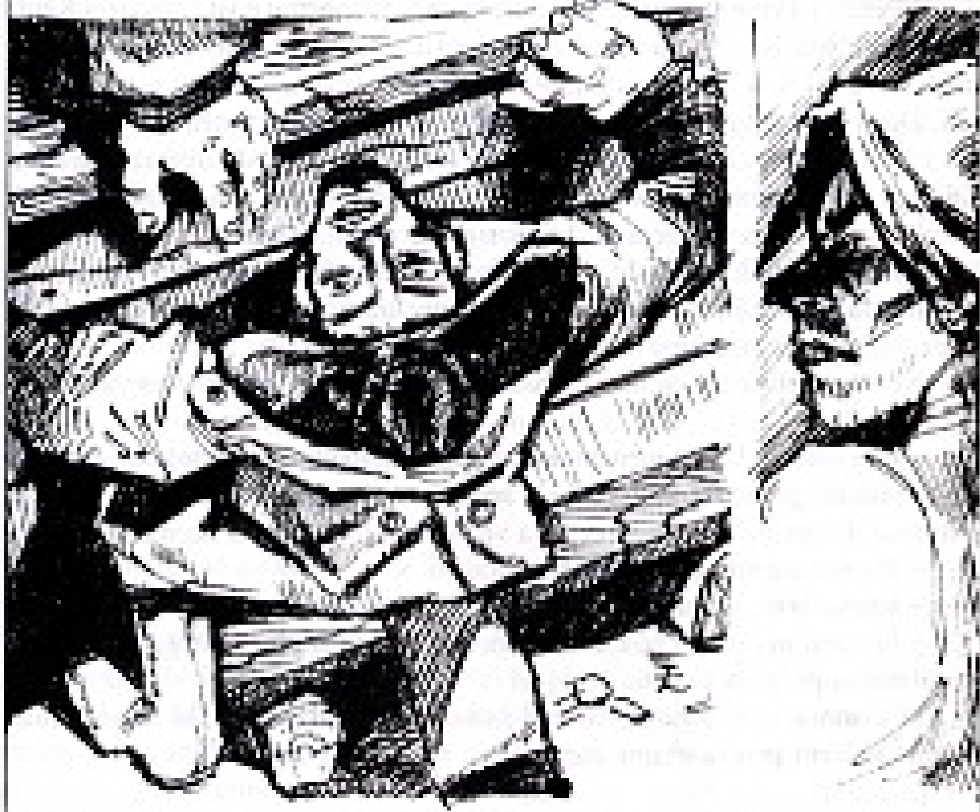
— Dar nici eu nu voi pleca, îl întrerupse O'Connor, vorbind în şoaptă. Dacă ai fi fost sănătos, Jimmy, altfel ar fi stat lucrurile… Kedsty s-a schimbat. E foarte nervos. Poate că mă înşel, dar a început să-i spioneze pe toţi. Se teme de mine şi ştii pentru ce. Călătoria la Fort-Simpson e doar un pretext ca să mă îndepărteze. A încercat să îndulcească pilula, promiţându-mi o creştere în grad.

O'Connor se opri o clipă şi ascultă atent în jur, dar nu auzi vreun alt zgomot.

— Până în clipa în care a izbucnit furtuna, am vrut să-l găsesc pe Mac Trigger. Cred că a dispărut în pădure. Fata mă intriga, de aceea le-am întrebat despre ea pe femeile de la debarcader. Nu ştiau nimic. L-am întrebat şi pe vânătorul Mooie. Nici el n-a văzut-o. Atunci mi-a venit o idee interesantă. Cred că am ghicit ceva important.

O'Connor înţelese că stârnise în prietenul lui o umbră de interes, ca şi pasiunea specifică unui adevărat vânător de oameni.

— Kedsty e celibatar, reluă el. Un bărbat pe care femeile nu-l prea interesează. Totuşi, îi place viaţa de familie. Şi-a construit o

locuinţa ceva mai izolată de restul coloniei. Bucătarul şi servitorul lui chinez lipsesc pentru moment. Cred că ai înţeles, Jimmy. Fata se ascunde de el!

— De ce să se ascundă? îl întrebă mirat Kent. N-a săvârşit nici o crimă.

O'Connor îşi aprinse o ţigară. La lumina chibritului din mâinile lui, trăsăturile lui dure mărturiseau parcă o anumită incertitudine.

— Ascultă-mă bine, îi zise el. După ce am plecat de la tine, m-am dus iar la plopi. Am găsit urmele paşilor ei. Amprentele erau foarte clare, fiindcă ea purta pantofi cu toc. Din locul unde ne-am întâlnit, i-am urmărit mersul până la liziera pădurii de brazi. Dar era imposibil să ajungă pe acolo la locuinţa lui Kedsty, fără să o vadă cineva. Şi cum ar fi ajuns ea acolo având asemenea tocuri? Mă întreb de ce nu poartă ghete sau mocasini.

— Pentru că vine din sud şi nu din nord, de la Edmonton poate, îi sugeră Kent.

— Evident, Kedsty nu se aştepta să o vadă atunci. Lucrul acesta mă frământă. Nu mă îndoiesc însă de faptul că, de îndată ce a văzut-o, a devenit alt om. Dacă ar fi nevoie acum să ridice doar degetul mic pentru a te salva, să ştii că n-o va face, Jimmy. Lui îi trebuia un pretext ca să-l elibereze pe Mac Trigger. Tu i-ai furnizat acest pretext. Apoi el a acţionat sub ameninţarea fetei, doar la o privire de-a ei, la un simplu semn… Deci s-a petrecut ceva între ei… Doyle mi-a spus că el a stat în biroul său împreună cu Trigger cam o jumătate de oră. Toată afacerea asta este necurată, Jimmy. Iar misiunea mea la Fort-Simpson nu e bine venită deloc.

Kent avu un acces de tuse care îi tăie respiraţia şi îl obliga să se aşeze pe pernele sale.

— Eşti ostenit, bietul meu Jimmy, îi zise O’Connor, strângându-i mâna. La revedere, prietene! Mă duc să arunc o privire pe la Kedsty. Peste o jumătate de oră mă voi întoarce. Mă vei vedea, dacă nu vei dormi.

— Nu voi dormi, îi răspunse Kent.

— Rămas bun, Jimmy.

— În cazul în care nu ne mai vedem, să ştii că te voi însoţi în gând în lunga ta călătorie. Ai grijă pe drum!

O’Connor se îndepărtă fără să-i răspundă, convins că îşi luase rămas bun de la Kent pentru ultima oară…

IV. VIZITATOAREA.

După plecarea rangerului, Kent căzu într-un somn greu şi lung, obosit de lupta dusă în sinea sa împotriva ideii că sfârşitul îi era aproape.

Gândurile îi zburară apoi în trecut, până în zilele copilăriei sale. Lucruri ascunse de multă vreme în sertarele secrete ale memoriei ieşiră la lumină cu o limpezime neaşteptată. Între vis şi realitate, personajele vieţii lui retrăiau momentele cele mai importante din cei treizeci şi şase de ani de existenţa ai săi.

Copil fiind, se juca în casa veche care fusese transformată în şcoală, al cărei acoperiş ţuguiat şi ale cărei ziduri din cărămidă roşie se ridicau doar o jumătate de milă de ferma unde se născuse şi unde se odihnea mama lui…

Şi-l aminti pe Skinny Hill, tovarăşul lui de joacă, mort de mai mulţi ani. Skinny mai mult se strâmba când vroia să zâmbească, iar hainele lui miroseau mereu a ceapă de Ohio.

De câte ori nu făcuseră schimb, înainte de masă, oferind castraveţii lui muraţi în contra partidă pentru cepele celebre ale prietenului său!

Se revăzu alături de mama lui, culegând mure din pădure sau ucigând cu un bâţ un şarpe veninos, în vreme ce mama ţipa îngrozită.

O adorase! Îşi amintea cum îl îngrijise, zile în şir, când febra tifoidă îl doborâse şi cum îi salvase viaţa, însoţindu-l mereu cu surâsul ei încrezător…

Emoţionat, se revăzu în zilele în care îşi croia un drum în viaţă, plecând spre Vest, spre Vestul pe care şi-l dorise atât de mult.

Fu cuprins apoi de sentimentul singurătăţii. Era agitat şi vroia să se trezească, dar cădea iar în braţele adormitoare ale pădurii. Iată-l pe drum, la căderea iernii. Lumina aruncată de focul său desena o minunată pată roşie în inima nopţii.

Iată-l alături de O'Connor. Însoţiţi de cai şi de câini, pe urmele contrabandistului Mac Caw şi ale ticăloşilor din slujba sa. În pirogă, alături de O'Connor, traversând apele înspumate ale lui Big River. Curenţii, negri şi misterioşi, izbeau piroga, în vreme ce ei îşi pregăteau carabinele pentru luptă.

Torturat de bandiţii lui Mick Forest, făcând faţă cu greu furiei lor sângeroase… Trăgând din tufişuri, glonţ după glonţ, împotriva

celor patru nelegiuiţi pe care îi urmărise pe Mackenzie până la Marele Lac... împuşcaţi în piept, în braţ sau în cap, oamenii lui Forest pieriseră în aceeaşi după-amiază, nevenindu-le parcă să creadă faptul că un singur ţintaş le putea veni de hac. Nici unul dintre ei nu vrusese să se predea, iar prada lor nu merita un asemenea preţ! Dar nu avusese de ales: el sau ei.

În visurile sale plăcute i se păru că aude vântul murmurând printre brazi, cântecul pârâiaşelor umflate de primăvară, ciripitul păsărelelor.

Pe jumătate adormit, pe jumătate treaz, suferea o apăsare care-l sufoca, resimţea aceeaşi tortură pe care o suportase odinioară, în ţinutul lui Jack Fish, legat de un copac.

În cele din urmă, adormi în linişte...

Pe neaşteptate, o rază de lumină îl trezi. Soarele îi inunda camera, trecând prin fereastra. Greutatea de pe pieptul său se dovedi a fi stetoscopul lui Cardigan.

În ciuda epuizării fizice provocate de visurile sale, se trezi aşa de liniştit, încât doctorul nici nu-şi dădu seama de la început de acest lucru.

Cardigan vru să-şi ascundă neliniştea. Părea un pic dezorientat, avea cearcăne la ochi, ca şi când n-ar fi dormit în noaptea aceea. Kent se ridică pe coate, se strâmba datorita luminii intense a soarelui şi bâlbâi o scuză, fiindcă se trezise aşa de târziu.

Simţi o arsura traversându-i pieptul, ca o lamă de cuţit. Deschise gura ca să respire mai bine şi durerea deveni mai ascuţită.

Aplecat deasupra lui, Cardigan se forţa să zâmbească.

— Prea mult aer proaspăt astă-noapte, Kent, îi explică el. Dar durerea îţi va trece repede.

I se păru că doctorul dăduse, fără să vrea, o semnificaţie deosebită cuvântului „repede”. Kent nu-i puse însă întrebări. Oare mai avea atât de puţin de trăit?

Evitase întrebarea, fiindcă ştia cât i-ar fi fost de penibil lui Cardigan să-i răspundă. Ceasul lui, pe care de-abia îl găsi, pipăind printre perne, arăta ora nouă.

Cardigan făcea ordine pe masă, fixa perdeaua la fereastră, dar mişcările confirmau faptul că nu se afla în apele lui. Rămase nemişcat o clipă, cu spatele la Kent.

— Ce-ai prefera, James, îl întreba, întorcându-se către el, să-ţi faci toaleta, să iei masa ori să primeşti o vizită?

— Nu mi-e foame şi, deocamdată, am aici săpun şi apă. Cine este vizitatorul? Kedsty sau părintele Layonne?

— O doamnă.

— În acest caz, prefer să mă aranjez puţin înainte de a o primi. Cine este?

— Nu ştiu, îi răspunse Cardigan. N-am mai văzut-o până astăzi. A venit la mine dis-de-dimineaţă, când eram încă în pijama şi aşteaptă de atunci. I-am spus să revină, dar ea a insistat să aştepte până te trezeşti. De două ore stă aici.

— Nu cumva e o fată? întrebă Kent, neîncercând să-şi ascundă curiozitatea. Are părul negru şi ochii albaştri, nu-i aşa? Are pantofi cu tocuri, cam cât jumătate din palma mea, nu? Şi este foarte frumoasă!

— Da. Aşa cum zici, James, îi răspunse Cardigan. Chiar îi remarcasem pantofii. E o fată foarte frumoasa.

— O aştept. Poate să intre, făcu James. Mercer m-a ajutat aseară sa mă spăl. Nu m-am bărbierit, dar mă voi scuza, cu ajutorul tău, doctore. Cum o cheamă?

— N-am întrebat-o. De fapt, am întrebat-o, dar ea s-a făcut că nu mă aude. Şi Mercer a vrut să-i afle numele. Ea s-a mulţumit să-l privească în ochi. Mercer n-a mai insistat.

Kent se ridică pe pernele sale şi se uită la uşă, atunci când doctorul ieşi.

Deodată, prin minte îi trecu tot ceea ce-i spusese O'Connor: întâlnirea celor doi cu fata, tulburarea lui Kedsty, misterul ei. De ce venise ea să-l vadă? Ce motiv avea să-l viziteze, decât ca să-i

mulţumească pentru eliberarea lui Mac Trigger?

O'Connor avea dreptate. Pe ea o interesa soarta lui Mac Trigger şi venea să-şi exprime recunoştinţa. Auzi cum i se apropiau paşii dinspre coridor.

Fata se opri în faţa uşii. Apoi apăsă pe clanţă şi uşa se deschise imediat. Inima lui bătea să-i spargă pieptul şi se întreba de ce era aşa de tulburat, la urma urmei.

V. VEŢI TRĂI!

Fără să se jeneze de ceva, vizitatoarea intră în camera bolnavului.

Kent fu izbit de ochii ei, care aveau, după cum îi spusese O'Connor, o nuanţă violetă. Ea nu-l privea pătrunzător, aşa cum îşi imaginase James, ci curioasa şi întrebătoare.

Fizionomia necunoscutei, în loc să poarte semnul recunoştinţei, aşa cum se aştepta el, rămânea de nepătruns. Era impresionat de părul ei minunat, de frumuseţea chipului palid, de zvelteţea pe care o dovedea trupul.

Părul, aranjat cu mult bun gust, o făcea să pară mai înaltă decât era în realitate. Fineţea taliei îi completa această iluzie. De sub fusta maro i se vedeau gleznele subţiri şi pantofii cu toc înalt.

Înainte ca el să-i fi spus măcar un cuvânt, ea luă un scaun şi se aşeză la căpătâiul lui.

— Credeţi, aşadar, că veţi muri? îl întrebă, cu un glas hotărât.

— Vă par un caz care se gândeşte acum la aşa ceva? îi răspunse el pe un ton glumeţ.

— Nu, nu-mi păreţi un astfel de om. Sunteţi aşa cum mă aşteptam: un bărbat curajos. Să nu vă închipuiţi că am venit aici să vă plâng. Am venit pentru altceva.

Kent îşi aminti că-şi dorise o prezenţă feminină care să-i mai îndulcească ultimele clipe. Nu era chiar femeia pe care ar fi ales-o. Totuşi, prezenţa ei îl reconforta.

Intrigat de cuvintele care îi fuseseră adresate, o întrebă pe un ton nepăsător, care să-i ascundă adevărata curiozitate şi să fie pe măsura vorbelor ei laudative:

— De ce aţi venit?

— Ştiţi de ce. Nu are rost să ne pierdem timpul cu asta. Daţi-mi mâna.

Ea tăcu câteva clipe, stând nemişcată, privind în gol.

— N-aveţi febră! făcu ea bucuroasă. Exact cum credeam. Ce vă face să credeţi că veţi muri?

Kent îi spuse exact ceea ce auzise de la Cardigan, dar o făcu pe un ton glumeţ. Încheie astfel:

— Mărturisiţi că aţi venit doar ca să vedeţi cum un om se străduieşte să treacă pe lumea cealaltă.

— N-aţi fi primul pe care să-l văd murind… Din păcate, am văzut destui până azi. N-am plâns prea mult după ei. Dacă moare un om, mă doare mai puţin decât dacă piere un animal. Oamenii sunt nişte fiare. Desigur, acest lucru nu este valabil pentru dumneavoastră. Sunteţi o excepţie, dar îi detest pe toţi ceilalţi. Moartea multora dintre ei nu mi-ar produce nici un regret, spuse ea cu un resentiment vizibil.

— Ce sângeroasa sunteţi, domnişoară… domnişoară…?

— Marette. Fără domnişoară. Marette, pur şi simplu, specifica ea.

— De ce oare, domnişoară Marette…

— Doar Marette.

— De ce ai apărut tocmai când eu trebuie să-nchid ochii pentru totdeauna? Care este numele de familie? Câţi ani ai? Ce vrei de la mine?

— Nu am alt nume decât Marette. Am douăzeci de ani şi am venit să vă cunosc şi să văd cum vă simţiţi.

— Mă simt nemaipomenit! făcu el. Altceva?

Fata îşi aplecă privirea în pământ, evitând să se uite în ochii

lui Kent. El crezu că o intimidase. Dar, ridicându-se în picioare, ea îl măsură cu mândrie şi îi zise:

— Ştiu că aţi minţit aşa de frumos ca să salvaţi viaţa altui om.

— Şi dumneata îmi spui asta! strigă el, forţându-se să zâmbească.

— Mai mult, ştiu acest lucru. Este foarte frumos din partea dumneavoastră. Vă gândiţi că veţi muri şi nu vă e teamă că vă veţi păta reputaţia. I-aţi convins pe toţi că sunteţi vinovat, descriind crima amănunţit. Dar eu ştiu că aţi minţit. Nu dumneavoastră l-aţi ucis pe John Barkley.

— De ce spui aşa ceva?

Îl privi câteva clipe cu zâmbetul pe buze. Îi mărturisi astfel stima şi admiraţia pe care i le purta.

— Pentru că ştiu cine este ucigaşul. Nu sunteţi nici dumneavoastră, nici Sandy Mac Trigger.

— A mărturisit altcineva că l-a ucis pe Barkley?

Ea îi făcu din cap semn că nu.

— Ai fost de faţă când a fost omorât Barkley?
— Nu.
— Atunci nu-ţi pot mărturisi decât ceea ce am mărturisit şi altora. Eu sunt ucigaşul. Toată lumea ştie că trag bine cu arma şi că arunc cuţitul fără greşeală. Daca bănuieşti pe altcineva, bănuielile sunt neîntemeiate.
Kent făcu un efort vizibil ca să pară calm. Lua o ţigară din cutia pe care i-o adusese Cardigan.
— Degeaba minţiţi, îi zise ea. Credeţi în Dumnezeu?
Kent tresări.
— Da, într-un sens mai larg, îi răspunse el. Cred în El, de exemplu, când ni se dezvăluie în toată splendoarea creaţiei Sale, cum ar fi pădurea pe care o vedeţi prin fereastră. Natura este cea mai bună prietena a mea. Dar nu cred că ai venit aici să stăm de vorbă despre religie.
— Ştiu cine l-a ucis pe Barkley, insistă ea. Ştiu cum, când şi de ce a făcut-o. Spuneţi-mi adevărul, vă rog. Vreau să aflu de ce vă acuzaţi singur de o crimă pe care n-aţi comis-o.
Kent îşi aprinse fără grabă ţigara. Fata îl privea fix.
— Poate că sunt nebun, îi răspunse el. Sigur sunt nebun, nu trebuie să mă îndoiesc de asta. Tocmai faptul că nu ştii cât eşti de zărghit e cel mai ciudat atunci când o iei razna. Dar chiar dacă n-aş fi ţicnit, cert este că l-am omorât pe Barkley. Dacă nu, tot asta sunt, căci sunt convins că eu am făcut-o. Poate că dumneata eşti nebună… în orice caz, cred că şi dumneata ai o crimă pe conştiinţă. Oare nu ieri, pe sub plopi, l-ai omorât pe jumătate pe bietul Kedsty, care n-a rezistat ochilor dumitale?
Credea că o va tulbura cu numele lui Kedsty. Ea îl întrebă simplu, fără nici o emoţie:
— Cine v-a spus asta?
— Prietenul meu O'Connor.
— Uriaşul acela roşu la faţă care-l însoţea pe domnul Kedsty?
— Chiar el. Ne cunoaştem de multă vreme. A venit ieri să mă vadă. Ochii tăi l-au zăpăcit şi pe el. Ai ochi periculoşi. Dar ce l-a impresionat cel mai mult pe prietenul meu a fost efectul lor asupra lui Kedsty, care nu se zăpăceşte prea uşor. Imediat i-a dat ordin lui O'Connor să-l elibereze pe Mac Trigger. Apoi a plecat după dumneata. O'Connor şi-a petrecut restul zilei încercând să afle unde eşti. Dar n-a reuşit. Dacă am sărit peste cal vorbindu-ţi astfel, îmi cer iertare.
Câteva clipe, ea pâra supărată. Apoi reveni la sentimente mai

bune.

— Prin urmare, relua fata, nu vreţi să recunoaşteţi că aţi minţit. Fie! Nu mai insist. Cunosc însă cine este adevăratul ucigaş. Vă felicit pentru fapta dumneavoastră bună. Însă...

Aplecă privirea în pământ. Degetele ei se învârteau în jurul cingătorii. În mod vizibil, încerca să dea gândului ei o formă mai atenuată. Până la urmă nu se mai putu stăpâni şi îl întrebă pe un ton sec:

— V-aţi gândit ce se va întâmpla dacă nu veţi muri, aşa cum v-a zis doctorul?

— N-am avut ocazia să mă gândesc la aşa ceva.

— Sunt sigură că nu veţi muri. Ce vă veţi face atunci?

— Atunci voi suferi pedeapsa care-i era menită lui Mac Trigger. Voi fi spânzurat.

Ea se făcu că nu aude răspunsul lui. Se ridică şi îi zise, pe un ton încurajator:

— Nu veţi muri! Am venit să vă spun să nu vă chinuiţi, căci vom avea grijă de dumneavoastră. Nu pot să vă explic mai mult, dar voi încerca să vă revăd curând. Deocamdată am vrut doar să vă previn în legătură cu aceste lucruri.

În clipa aceea, Kent resimţi o durere ascuţită şi crezu că venise momentul fatal prezis de Cardigan. Ea îl privea şi-l văzu pălind. Kent se revoltă în sinea sa, căci nu vroia ca paloarea chipului său să-i fie atribuită emoţiei provocată de vorbele ei.

— Aşadar, ai apărut în chip de înger eliberator? Drăguţ din partea dumitale, domnişoară Marette…

— Marette Radisson.

— Din ce colţ al cerului ai venit la mine?

— Vin de departe. Din Valea Tăcerii.

— Dar e departe! În Nordul extrem…

Ea îi întinse mâna.

— Aşteaptă! Nu pleca.

— Ba da. Am stat prea mult. Deja mi-aţi spus că am ochi periculoşi. Nu vreau să fac o nouă victimă. Oricum, daţi dovadă de mult curaj. Rămas bun! Vom avea grijă de dumneavoastră.

Şi ieşi pe uşă.

VI. MERCER.

O vreme, Kent căută să-şi amintească fiecare cuvânt şi fiecare gest al Marettei.

Fata venise, prin urmare, să-i spună că va avea grijă de el. Dar cum? Ea nu-i precizase nimic. Îi spusese că nu va muri şi, desigur, că va scăpa de rana lui, că nu va atârna în spânzurătoare.

Pentru asta însă ar fi trebuit să fugă de acolo. Nu se punea problema să fugă din puterea oamenilor, mai ales că moartea îl ţinea legat de pat. Doar pentru o clipă, în cursul zilei anterioare, în timpul furtunii, se simţise renăscând.

De atunci, de doua ori, o durere greu suportabila îl făcuse să înţeleagă, cu cruzime, că doctorul Cardigan nu se înşelase. Ajutorul Marettei... Ce ironie!

Se mai gândi la ea, încercând să obţină nişte răspunsuri clare la întrebările sale. Cine era ea? De ce a vrut să vină să-l vadă? De ce vroia să-l ajute? Cât de bine îl cunoştea ea pe Sandy Mac Trigger? Avea relaţii ciudate cu Kedsty. În ce constau exact acestea?

Cel mai mult îl chinuia o altă întrebare: care era adevăratul motiv pentru venirea Marettei Radisson acolo?

În mod cert nu recunoştinţa o adusese, căci nu-i adresase nici un cuvânt direct referitor la aşa ceva. Atunci, nu o trimesese Sandy Mac Trigger. Altfel, cel puţin, i-ar fi mulţumit măcar o dată...

Ea se mulţumise, în schimb, să-l facă mincinos. O'Connor se înşela. Se părea că ea nu-l cunoştea pe Mac Trigger. Însă îl cunoştea bine pe Kedsty.

Fata nu-i răspunsese la insinuările lui potrivit cărora ea se ascunsese în locuinţa lui Kedsty. Chiar „ascuns" folosise în dialogul cu ea. Fata avusese un moment de revolta, dar se liniştise imediat. La rândul ei, folosise un termen care era departe de părerea lui despre asprul şi recele Kedsty, numindu-l „bietul".

Când pronunţase acele cuvinte, Kent citise în strălucirea ochilor ei şiretenie, ură, cruzime, bucuria triumfului... Ea îl cunoştea pe Kedsty. Îl cunoştea bine şi poate că de multă vreme.

Strălucirea aceea şi felul în care pronunţase „bietul" îl

făcuseră pe Kent să tresară. Câta ura, câtă putere în fata aceea! Kedsty ar fi făcut bine să se ferească de ea…

Nu uita, totodată, felul în care îl privise, cu blândeţe, cu fermitate. Îi zâmbise cu atâta graţie! Îi dăduse speranţă, încredere, putere… Ce fire cuprinzătoare avea fata aceea! Marette era aliata sa?

Gândul lui Kent zbură către alte momente ale existenţei sale. Cu arma în mâna, trecuse de atâtea ori prin foc şi prin gloanţe. De câteva ori nu mai avusese, practic, nici o şansă de a mai scăpa viu. Avea să-şi mai recapete vreodată vigoarea şi curajul de altădată?

Marette îi spusese că era un mincinos. El se autoacuzase cu insistenţă. Ea continuase să nege că el ar fi înfăptuit crima. Oare ucigaşii îşi poartă pe chip. Urmele crimelor? Fără îndoială că nu toţi.

Horrigan, de exemplu, cel căutat în trei state, pe care-l adusese spre a fi spânzurat, glumise întruna cât durase drumul până la eşafod. Mac Cab, Bestia Neagră, ucigaş de culoare, se dovedise un remarcabil tovarăş de drum, în ciuda cazierului său atât de încărcat.

Să-i fi cunoscut Marette pe aceşti bandiţi şi-ar fi schimbat părerea.

Spre exemplu Beau, hoţul galant din ţinutul Wild şi alţi şase ca el, pe urmele cărora umblase luni în şir şi pe care îi capturase şi îi dezarmase cu atâta greutate… Da, nu-i fusese uşor, dar fiindcă avea pumnul greu şi trăgea bine din orice poziţie, reuşise ceea ce multora li se păruse imposibil.

Toţi ticăloşii aceia muriseră însă cu mult curaj, sfidând justiţia şi călăii. Iar el urma să moară ca un prost, în urma ruperii unei artere! El, care îi doborâse şi-i învinsese pe toţi!

Destul de trist. Marette însă, frumoasa Marette Radisson îi readusese zâmbetul pe chip şi speranţa în suflet.

În clipa aceea, în camera lui intră Mercer, care îi aducea de mâncare.

Fizionomia lui Mercer îl amuzase întotdeauna. Tânărul englez cu obrazul îmbujorat, discipol al bătrânei Europe, nu-şi putea disimula impresiile când intra în camera lui Kent. I se citea pe chip tulburarea de a se afla în prezenţa unui ucigaş.

Mercer era, aşa cum se confesase lui Cardigan, extrem de emoţionat. Faptul că hrănea şi îngrijea un om care avea să moară în curând îi producea o ciudată emoţie, pe care nu şi-o

putea ascunde. I se părea că îngrijeşte un cadavru viu.

Kent ajunsese să îl considere drept un barometru care-i indica secretele doctorului Cardigan. Nu-i spusese niciodată doctorului despre reacţiile lui Mercer, dar se distra în sine sa, gândindu-se la ele.

În dimineaţa aceea, Mercer avea obrajii mai puţin coloraţi ca de obicei, în plus, tânărul englez îi presărase zahăr pe ouă, în loc de sare.

Kent izbucni în râs şi-l opri:

— Poţi să pui zahăr pe ouă cât vrei, după ce nu voi mai fi, Mercer, îi zise el. Cât trăiesc, le vreau cu sare. Prietene, ştii că arăţi cam rău în dimineaţa asta? E, din întâmplare, ultima mea masă?

— Nu v-o doresc, domnule, nu v-o doresc, îi răspunse repede Mercer. Dimpotrivă, vă doresc să trăiţi mult, domnule.

— Prietene, dacă vrei să munceşti ca valet de cameră, nu aşa ceva îmi permit acum.. Spune-mi cinstit: cât mai am de trăit?

Celălalt tresări şi păli.

— Nu pot să ştiu, domnule! Doctorul Cardigan nu mi-a spus asta. Din nefericire, cred că n-o veţi mai duce mult. Nici doctorul Cardigan nu se simte prea bine în dimineaţa asta. Părintele Layonne trebuie să vină aici dintr-o clipă în alta.

— Mulţumesc, îi zise Kent, trecând la cel de-al doilea ou. Apropo, cum ţi se pare tânăra care m-a vizitat?

— Senzaţională! exclamă englezul.

— Ai nimerit cuvântul. Nu cunoşti, din întâmplare, unde locuieşte şi de ce a venit în ţinut?

Ştia că-i pusese o întrebare prostească lui Mercer, care nu-i putea răspunde. Se miră, totuşi, de replica lui:

— L-am auzit pe doctorul Cardigan întrebând-o dacă vom mai fi vreodată onoraţi de vizita ei. Ea i-a răspuns că va fi imposibil, căci va trebui să coboare pe râu chiar la noapte. Cred că a zis că pleacă la Fort-Simpson, domnule.

— Ce tot spui acolo? La Fort-Simpson trebuie să plece şi sergentul major O'Connor.

— Doctorul Cardigan i-a spus asta, dar ea nu i-a dat nici un răspuns. A plecat, pur şi simplu. Doctorul n-a mai insistat, căci frumuseţea ei îl zăpăcise şi pe el.

— Iată că ai redevenit bărbat, Mercer.

E tare frumoasă, nu-i aşa?

— Te zăpăceşte, domnule, confirma englezul, înroşindu-se până la rădăcina parului său blond.

— Şi eu zic tot aşa. M-a zăpăcit şi pe mine. Ascultă-mă, prietene, vrei să faci un serviciu unui muribund? Cel mai mare serviciu pe care ţi l-am cerut vreodată?

— Aş fi fericit, domnule.

— Iată despre ce e vorba. Vreau sa aflu dacă, într-adevăr, fata aceasta pleacă la noapte pe râu. Îmi vei spune acest lucru mâine dimineaţă, dacă voi mai trăi?

— Voi face tot ce voi putea, domnule.

— Bun. E doar capriciul unui muribund. N-aş vrea ca doctorul să afle acest lucru. Un bătrân indian, moş Mooie, locuieşte într-o cabană pe lângă atelierul de ferăstraie. Dă-i zece dolari şi spune-i că va mai lua zece, daca îşi îndeplineşte bine misiunea. El îţi va face un raport exact cu tot ceea ce a văzut. Apoi să-şi bage limba în buzunar! Banii sunt sub perna mea.

Kent luă de acolo cincizeci de dolari, pe care i-i dădu lui Mercer. Constata că-i mai rămăseseră cincizeci.

— Cumpăra ţigări de restul, prietene. Banii nu-mi mai sunt de folos.

Mercer făcea parte din acea categorie de englezi rătăcitorii, care pot fi întâlniţi deseori în vestul Americii de Nord. Politicos, gata să facă un compliment plăcut, dădea impresia unui servitor stilat, impresie care l-ar fi indispus foarte, dacă ar fi aflat cum stau lucrurile.

Kent observase bine felul de a fi al acelor oameni, pe care-i întâlnise cam peste tot. Una dintre trăsăturile lor specifice era nepăsarea, aparenta lipsă de judecata.

Mercer, de exemplu, ar fi putut ocupa o slujbă la un birou dintr-un oraş. Pentru un câştig foarte mic, el era infirmier în colonia aflată în inima pădurii!

După ce tânărul ieşi din cameră, Kent îşi aminti de alţii ca el. Nu-i era străin faptul că, sub aparenta lor amabilitate, aveau un curaj şi o îndrăzneală care nu cereau decât puţină încurajare ca să se manifeste.

Când acele calităţi se trezeau în ei, se umpleau de şiretenie şi de discreţie! Curajul lor nu consta în a sta cu pieptul gol în faţa unui tun, ci în a se târî pe sub acesta în noaptea întunecată.

Kent n-ar fi ştiut să spună de ce dorea informaţia aceea de la Mercer. Poate că încerca să-şi demonstreze sieşi că era în stare

să stăpâneasca evenimentele, chiar şi cu puţin timp înainte de fatidicul moment... Deocamdată însă, respiraţia îi era grea şi aerul intra cu mult efort în plămânii săi.

Nu mai avea nici o îndoială: fata locuia la Kedsty. Oare avea să-i mai facă o vizită, aşa cum îi promisese? Poate că va lipsi câteva zile, dar în nici un caz nu va pleca la Fort-Simpson, căci drumul până acolo dura câteva luni.

Îşi dădu seama de adevăratul motiv care-l îndemnase să afle unde avea să plece ea, ceea ce îl făcu să zâmbească trist.

Da, se lăsase sedus de fata aceea. Era o farsă de cel mai prost gust, pe care i-o juca soarta, rezervându-i o aventură pentru ultimele ore pe care le mai avea de trăit. Dacă ar fi întâlnit-o pe Marette măcar cu şase luni mai devreme, fără îndoiala că ea i-ar fi schimbat cursul vieţii. Singurătatea îi fusese unica tovarăşă căreia îi fusese mereu credincios... Nu dorise de la viaţă decât libertate sălbatica şi aventuri nenumărate. Totuşi, dacă fata aceea ar fi venit mai devreme...

Îşi reaminti ochii şi părul, corpul zvelt, când stătea dreaptă în faţa lui, capul ei frumos. Îl mira faptul că venea din nord. Nu o credea în stare să mintă. Nu auzise însă niciodată de Valea Tăcerii. I-ar fi venit mai lesne să creadă că Marette venea de la Fort-Providence, Fort-Good-Hope sau Fort-Mac-Pherson.

Să fi fost oare fiica unui mare comerciant din nord? Cu siguranţă, nu era din ţinutul lor, Athabasca, căci ar fi fost cunoscut-o cineva. Cu siguranţă, nu era fiica unui vânător ori a unui colonist, căci aceştia nu-şi puteau educa fetele la nivelul ei. Marette nu se dovedise doar frumoasă şi distinsă. Se simţea că primise o educaţie aleasă, într-un ţinut civilizat din întinsa lor ţară. Pentru el, în fata aceea se întrupa o întreagă familie de aristocraţi care se înfiripase, cu doua sute de ani în urmă, într-unul din marile şi vechile oraşe ale Americii.

Îşi aminti apoi că fusese odată într-un asemenea oraş, în vechiul Quebec, aflat odinioară în mijlocul Lumii Noi şi văzuse mormintele construite cu două sute de ani în urmă. Oraşul însuşi părea o dantelărie veche, îngălbenită de timp.

Marette i se păruse ruptă dintr-o

asemenea aşezare, dintr-un ţinut civilizat.

În vreme ce Kent se gândea la toate acele lucruri, părintele Layonne, foarte palid la faţă, discuta pe coridor cu doctorul Cardigan. Acesta din urmă părea să fi îmbătrânit brusc cu zece ani din momentul în care pusese ultima oară stetoscopul pe pieptul lui Kent. Tânărul Mercer îi privea cu ochii săi holbaţi, în care se citea spaima.

Cardigan îi mai spuse câteva cuvinte părintelui Layonne, care murmurând o rugăciune, se hotărî în cele din urmă să intre la bolnav.

VII. DRAGOSTE DE VIAŢĂ.

Părintele Layonne intră şovăitor în cameră. În ultima clipă, ar fi vrut parcă să stea deoparte, să nu-i vorbească lui Kent.

Teama i se citea pe chip. Într-o tăcere deplină, privirea lui o întâlni pe cea a bolnavului. Părintele intră şi închise uşa în urma lui.

Kent suspină şi încercă să surâdă.

— M-aţi trezit dintr-un vis frumos, îi zise el, visam cu ochii deschişi.

— Despre ce, Jimmy? îl întrebă misionarul, al cărui chip încerca să se potrivească zâmbetului prietenului său.

— Ei, nu mai contează! Pur şi simplu încercam să mă înveselesc lăsându-mi gândurile să rătăcească în voie.

— Din ce era alcătuit?

— V-aş fi vorbit despre el ceva mai târziu, dacă nu m-ar fi condamnat Cardigan.

Părintele Layonne tăcu brusc. Strânse pumnii, tresări şi suspină.

— Jimmy, îi zise repede, nu te-ai gândit vreodată că doctorul Cardigan ar fi putut să se înşele?

Îl lua de mână pe bolnav şi i-o strânse aşa de tare, încât pe James îl duru.

— Cum să se înşele, părinte?

— Totuşi…

— V-ar fi spus măcar dumneavoastră.

— A venit. Este aici. Vrea să-ţi spună chiar el adevărul. Dar a dorit ca mai înainte să-ţi vorbesc eu. Se simte foarte vinovat faţă de tine…

— Nu poate fi adevărat că…

— Ba da, bietul meu prieten. Este aşa cum te gândeşti, îi zise misionarul cu glas atât de schimbat, încât nu mai părea al lui. Nu vei muri, Jimmy, vei trai!

— Să trăiesc! Eu să trăiesc! strigă Kent, ridicându-se brusc de pe perne. Voi trăi!

Închise ochii ca un miner care iese după zile în şir din măruntaiele pământului şi nu vrea sa fie orbit de lumina soarelui. Repetă de câteva ori cuvântul miraculos „viaţă”. Buzele i se mişcau, dar nu scoteau nici un sunet. Parcă era beat de fericire.

Deschise ochii şi se uită imediat pe fereastră, către pădure, către întreaga natură, către viaţă.

Glasul părintelui, venind parcă din depărtări, rosti neobişnuit de desluşit:

— Doctorul Cardigan e răvăşit de greşeala pe care a făcut-o. Totuşi, are o scuză. Cu aparatele pe care le are aici, eroarea nu putea fi evitată. Ceea ce el a luat drept un anevrism nu era decât un zgomot exagerat al inimii. Pieptul umflat se datora doar norului rece al nopţii. Ştiu că greşeala lui a fost îngrozitoare, dar, te rog, iartă-l pe doctorul Cardigan.

Să-l ierte! Aceste ultime cuvinte se zbătea în creierul lui Kent asemenea valurilor pe ţărm. Să-l ierte pe Cardigan! izbucni în râs.

Râsul puse stăpânire pe toate emoţiile. Simţurile lui încercau să îi prezinte iar lumea înconjurătoare la dimensiunile ei fireşti.

Ce lucru caraghios! Să-l ierte pe Cardigan! Ce absurditate din partea părintelui Layonne! Trebuia să-l condamne pentru o asemenea ştire?

— Înţeleg… înţeleg… Dumneata şi Cardigan aţi fi preferat să pier, nu?

Misionarul îi ţinea mâna prinsă între palmele sale.

— Nu ştiu, Jimmy. Nu ştiu… Ceea ce s-a petrecut e îngrozitor.

— Dar nu se compară cu moartea! Dumnezeule, părinte, vreau să trăiesc!

Îşi retrase mâna dintre palmele misionarului şi îşi întinse braţele către fereastra.

— Priveşte acolo, părinte!

Îşi aminti de Marette Radisson, care îi spusese că va trăi. De ce se gândea iar la ea? De ce preotul era aşa de trist?

— Îmi regăsesc lumea, părinte. Mi se pare de două ori mai preţioasă ca înainte. Cum aş putea să mă supăr pe Cardigan? Doar nu l-am ucis pe Barkley. Am minţit.

— Jimmy!

— V-o jur, părinte! Nu mă credeţi?

Preotul se ridică. Chipul său nu mai era acelaşi. Parcă nu-l mai cunoscuse niciodată pe Kent. Brusca schimbare a expresiei sale se datora uluirii, neîncrederii şi chiar spaimei. Îşi puse mâna pe capul lui Kent şi îi zise cu gravitate:

— Nu minţi, Jimmy. Dumnezeu te iartă pentru păcatele tale, dacă le recunoşti şi le regreţi sincer.

În locul entuziasmului ce-l învăluise, încălzindu-i trupul, Kent simţi că inima îi îngheaţă în urma descurajării pe care i-o provocase înfăţişarea părintelui Layonne, căruia i se schimbaseră şi glasul şi privirea.

— Deci nu mă credeţi? îl întrebă el din nou.

— Religia mea îmi cere să te cred, Jimmy, îi răspunse misionarul, care-şi regăsise stăpânirea de sine. Aş vrea să te cred. Dar acum nu mai este vorba de simţămintele mele faţă de tine, fiul meu. Aici legea intră în scenă. Orice simte inima mea pentru tine nu te poate ajuta cu nimic. Eşti…

Ezită să mai adauge ceva.

Kent înţelese atunci limpede împrejurarea nenorocită în care se afla. Îi trebuise ceva timp pentru a pricepe aceasta, dar nu mai avea de ce să îşi facă iluzii. Muşchii i se încleştară, căci întreaga lui fiinţă se răzvrătea împotriva morţii sale. Părintele Layonne îl văzu strângând din dinţi şi din pumni.

Moartea îl lăsase în pace, dar ironia cumplită a destinului său era evidentă pentru oricine. Avea, totuşi, să trăiască. Era un lucru incontestabil, mai important decât toate celelalte. Deocamdată, moartea îi îngăduia un scurt răgaz. Avea să trăiască. Se va pune pe picioare şi va lupta pentru a-şi recâştiga viaţa care părea pierduta. Nu avea de ales, trebuia să lupte.

În ochii legii, pe care o sprijinise neîncetat, devenise un asasin. În ţinutul lor, pedeapsa pentru omucidere era spânzurătoarea. Cum de nu-l înspăimântase acest lucru până acum?

Marette Radisson îi promisese ajutorul ei. Cu ce ar fi putut să-l ajute o fată? Ridica din umeri. Nu trebuia să conteze decât pe el însuşi.

Imediat chibzui că, dacă-şi va schimba mărturia, avea să-i pună pe Marette şi pe Sandy Mac Trigger într-o poziţie neprielnică. Dar nici Mac Trigger nu era vinovat. În plus, se afla departe în clipa aceea, aşa că nu avea cum să fie prins.

În rest, Kedsty trebuia să afle adevărul. Dar cum îl vor accepta ceilalţi?

— Mă vor crede, neîndoielnic, părinte. Am minţit. Lumea mă va

rede. Am minţit pentru a-l salva pe Mac Trigger şi am să le spun de ce. Dacă doctorul Cardigan nu s-a înşelat pentru a doua oară şi voi trăi într-adevăr, vreau ca toţi să vină aici. Vreţi să-i chemaţi?

— În locul tău, Jimmy, nu m-aş grăbi să întreprind ceva, aş sta să mă mai gândesc…

— De ce să mai chibzuiesc, dacă toată povestea s-a lămurit? E adevărat, zâmbi el trist, că am născocit o altă poveste, care să pară la fel de serioasă. Am făcut mărturisiri complete, nu-i aşa, părinte?

— Ai povestit în amănunt cele petrecute şi toate se potrivesc întocmai faptelor. Ai fost văzut intrând la John Barkley, noaptea târziu. Tot tu l-ai găsit mort, câteva ore mai târziu.

— Da. Înţeleg, totul este împotriva mea… într-adevăr, m-am dus la John Barkley pentru a-i cere o hartă veche a provinciei Porcupine, pe care o avea de douăzeci de ani. N-a găsit-o. Mai târziu, m-a anunţat că a dat de ea. M-am întors acasă la el şi l-am găsit mort.

Micuţul preot preferă să tacă.

— E jenant, într-adevăr, continuă Kent. Dar nu mă voi lăsa, voi merge până la capăt. Când un bărbat cade, greşeşte dacă se smiorcăie. Nu e bine, căci riscă să fie socotit un fricos. Ca să joc corect, ar trebui să mă las spânzurat, fără să zic nici pâs. Dar mai există şi un alt fel de a privi lucrurile. Acest biet gât, care este al meu, depinde şi de mine. A fost în slujba mea până azi. Mi-a fost credincios şi mi-a îngăduit chiar sa înghit ouăle în ziua în care credeam că voi pieri. De aceea vreau să-l salvez. Nu pot să mă lepăd de el în momentele acestea triste. Voi face tot ce este cu putinţă ca să-l salvez.

Părintele Layonne nu se putu abţine sa nu surâdă, văzând că prietenul său devine mai glumeţ.

— Dumnezeu da voie oricărui om să-şi apere viaţa, Jimmy. Eram distrus când am venit la tine. Am crezut că preferai să mori. Mă înşelam, dar ai o luptă greu de dus. Dacă vei ieşi victorios, mă voi bucura împreună cu tine. Dacă vei fi învins, ştiu că ai luptat cinstit. Ai dreptate, trebuie să-l vezi imediat pe Kedsty. Ar avea un bun efect psihologic. Vrei să-l anunţ că te vei întâlni cu el?

— Da, sigur. Să vină cu martori.

Părintele Layonne ezită parcă o clipă, ca şi cum ar mai fi vrut să-i dea lui Kent o clipă de gândire. Apoi ieşi.

Kent îl aştepta nerăbdător să se întoarcă.

Pe sub pătură, mâna lui dădu de batistă. De mult n-o mai folosise ca să-şi şteargă sângele de pe buze. Durerea apăsătoare devenise mai suportabilă. I se păru chiar că s-ar putea ridica spre a-şi primi vizitatorii în picioare. Toată fiinţa lui era gata de acţiune.

Cu o plăcere ciudata, începu să-l necăjească pe doctorul Cardigan, de îndată ce-l zări.

Părintele tocmai îl vestise pe doctor de înfăţişarea curajoasă a rănitului, care era nevinovat şi dornic să-şi înfrunte ghinionul.

Se apropie de Kent, cerându-i iertare din priviri. După primele cuvinte, Jimmy îl opri:

— Destul, doctore, tot râul e spre bine. Sunteţi sigur de ceea ce mi-a spus părintele Layonne?

— N-am nici o umbră de îndoială.

— Deci nu vă veţi mai schimba punctul de vedere?! Pentru că, fiind ameninţat de justiţie, n-aş vrea să fiu ameninţat şi de medicină, râse Kent.

Cardigan încercă iar să se scuze. Starea bună a prietenului său îl cuceri însă şi pe el.

Totodată, nu-i ascunse ostilitatea pe care o ghicise la Kedsty şi piedicile pe care le întâmpina încercând să-l convingă pe îndărătnicul acela.

După aproape un sfert de ora, nişte paşi răsunară pe coridor.

Părintele Layonne intră primul, urmat de Kedsty. Ochii lui Kent scrutară chipul comandantului Diviziei N. Acesta parcă nici nu-l cunoştea.

O simplă înclinare a capului, nu îndeajuns de vizibila pentru a putea fi numită salut, fu răspunsul lui Kedsty la salutul lui James.

Niciodată ofiţerul acela nu mai avusese înfăţişarea de sfinx întipărită pe chip. Dar cel mai tulburător lucru era prezenţa unor oameni ai legii ca Mac Dougal,

magistratul, Pelly şi Brant, agenţi de poliţie. Pelly exprimă imediat formulele legale, datorita cărora Kent se afla sub arest. James se miră. Fireşte, se aştepta ca legea să fie respectată, totuşi, n-ar fi crezut că într-un mod atât de direct şi brutal. Ar fi vrut, în primul rând, să-i fi vorbit lui Kedsty, ca de la bărbat la bărbat. Aparent însă, legea intervenise între ei.

Chipul lui Kedsty părea săpat în stâncă.

Vechii lui prieteni, Pelly şi Brant, rămâneau nepăsători, nimic care să trădeze cea mai mică simpatie faţa de el.

— Asta-i tot? îl întrebă el pe Pelly, când acesta termina ceea ce avea de citit.

— Deocamdată, îi răspunse acesta, pe un ton glacial.

— Am o altă declaraţie să vă fac.

Ofiţerul ridică din umeri.

— Foarte bine. Vei fi ascultat imediat. Să fie adusă stenografa!

De îndată ce veni aceasta, Kent mărturisi, fără prea multe amănunte, că minţise mai înainte pentru a-i salva viaţa lui Mac Trigger, care nu era vinovat. Se aştepta să i se aducă diverse obiecţii. Nu i se făcu însă nici una.

Întărâtat de comportarea lor, Kent îl privi pe ofiţerul de rangeri drept în ochi şi îi zise provocator:

— Vă va fi uşor să-l găsiţi pe adevăratul vinovat?

Celălalt nu-i răspunse nimic.

— Aş vrea să rămân singur cu dumneata, Kedsty. Nu mai am nimic de adăugat declaraţiei mele.

— Nu am dreptul să vă primesc de unul singur confesiunile, domnule.

— Nu este vorba de o confesiune, domnule. Este vorba de ceva care vă priveşte personal.

— Bine. Semnaţi-vă declaraţia şi să fim lăsaţi singuri!

VIII. REVENIREA LUI KENT.

— V-am cerut câteva minute să discutăm doar noi doi, domnule Kedsty. Aş vrea să vă vorbesc nu în calitate de fost ranger, ci de om. Nu depind în nici un fel de dumneavoastră, aşa că nu vă datorez mai mult respect ca unui om obişnuit. Vă pot vorbi deci deschis. Domnule, sunteţi un ticălos mizerabil!

Celălalt se dădu puţin înapoi şi strânse din pumni. Kent nu-i dădu timp să răspundă.

— N-aţi arătat faţă de mine nici un fel de simpatie, nici măcar obişnuita politeţe pe care o aveţi faţă de cei mai răi criminali. Cu toate acestea, nu vă sunt un necunoscut, căci ne ştim de multă vreme, ba chiar un timp am lucrat în rândurile rangerilor şi mă mândresc cu uniforma pe care am purtat-o. Comportamentul dumneavoastră i-a mirat pe toţi cei din colonie. Ei mi-au rămas prieteni, ba alţii chiar mi-au devenit apropiaţi în clipele acestea grele. Şi nu i-aţi surprins doar prin atitudinea şi vorbele dumneavoastră. M-aţi privit mereu cu neîncredere şi dispreţ, aţi influenţat asistenţa... Ştiţi, totuşi, neîndoielnic, că nu eu l-am ucis pe John Barkley. O ştiţi mai bine ca oricine altcineva... M-aţi privit ca pe un mincinos încă din ziua când am afirmat că eu aş fi vinovatul. Dumneavoastră cunoaşteţi adevăratul vinovat! Nu sunt nici eu, nu este nici Mac Trigger. De ce nu spuneţi adevărul?

Rostind aceste ultime cuvinte, Kent nu se putu împiedica să nu-l ameninţe cu pumnul pe Kedsty şi să nu-l admire pentru perfecta lui stăpânire de sine.

La auzul cuvântului „ticălos”, Kedsty se înroşi puţin, dar izbuti să-şi păstreze calmul. Când se hotărî să vorbească, glasul îi era atât de liniştit, încât James se miră.

— Nu-ţi reproşez nimic, Kent, îi spuse el. Nici măcar faptul că m-ai făcut ticălos. Poate că şi eu aş fi reacţionat la fel în locul tău. Ţi se pare că, din cauza legăturilor dintre noi, ar fi trebuit să fac un efort ca să te salvez. L-aş face, dacă aş crede că eşti nevinovat. Dar nu cred. Eu zic că eşti vinovat.

Nu văd nici o fisură în dovezile pe care le-ai prezentat singur, atunci când ai afirmat că tu l-ai ucis pe Barkley. Chiar dacă aş încerca să demonstrez că ai fi nevinovat...

Se opri şi îşi răsuci mustaţa, aruncând o privire pe fereastră.

— Chiar dacă aş încerca să demonstrez că eşti nevinovat, tot

nu ai scăpa fără douăzeci de ani de puşcărie pentru mărturie mincinoasă. Ai minţit atunci când te credeai pe patul de moarte… Oricum ai privi lucrurile, Kent, eşti vinovat. Dacă nu de crimă, atunci de mărturie mincinoasă. Iată care este răspunsul meu.

După aceea, se retrase. James nu făcu nici un gest să-l mai reţină. Nu avu puterea să mai scoată o vorbă…

Fără să vrea, se uită pe fereastră, la nesfârşitele păduri care înconjurau spitalul. Liniştit, Kedsty pronunţase o judecată şi o decizie care îi năruiau toate speranţele. Dacă scăpa de spânzurătoare, era un sperjur. Dar va reuşi oare să demonstreze că nu el era asasinul lui John Barkley?

Oricum, minţise sub jurământ, chiar dacă se considerase pe patul de moarte. Trebuia să petreacă douăzeci de ani în puşcăriile americane! Poate, cu toată clemenţa, numai zece. Da, zece, douăzeci sau spânzurătoarea…

Îl cuprinse transpiraţia. Nu mai arunca vina pe Kedsty. Nu-l mai ura. Kedsty chibzuia la ceea ce el, ca un nesocotit, nu se gândise mai înainte.

Într-adevăr, ofiţerul nu putea să facă altcumva. El, James Kent, care ura minciuna mai mult ca orice pe lume, se dovedise cel mai mare mincinos, căci pe patul de moarte fiind, încercase să salveze viaţa unui nevinovat.

Mărturia lui falsă merita o pedeapsă exemplară. Era imposibil să nu recunoşti că legea fusese, din acest punct de vedere, bine întocmită. Văzută de aproape, treaba se dovedea foarte simplă, nu trebuia, aşadar, să ţină cont de efectele secundare.

Legea nu-i îngăduia să se scuze prin salvarea unui nevinovat de la spânzurătoare. Dar era oare Mac Trigger nevinovat? Nu avea dovezi în acest sens, însă îl cunoştea. Omul acela n-ar fi omorât vreodată un semen de-al său.

Argumentele acelea îl zdrobeau. Reprezentau o realitate implacabilă pe care ofiţerul o întrezărise întemeiat. Dar, pe măsură ce timpul trecea, temperamentul lui de luptător se deştepta. Nu era omul care să se lase uşor înfrânt. Pericolul îi dăduse târcoale de atâtea ori în viaţă. Deşi civilizat şi bine educat, firea lui era aspră. Îşi aminti de acest lucru, pe măsură ce se încredinţă că primejdia îl ameninţa şi de această dată.

Nu mai trebuia însă să întreprindă ceva pe temeiul unor imbolduri de moment. Lucrase ca vânător de oameni. Devenise un expert în acest domeniu. Când urmărea o victimă, se punea,

sentimental şi raţional, în locul ei.

În acest joc al emoţiilor, încerca întotdeauna să afle ce ar fi făcut un tâlhar în anumite împrejurări, potrivit lumii în care trăise şi însuşirilor lui. Dedusese singur anumite legi, de pe urma cărora trăsese folos ca să supravieţuiască. Lupta aceea, cu ticăloşii, era foarte aspră şi avea o regulă deloc complicată: care pe care!

În clipele acelea însă, James devenise, din vânător, vânat. Întreaga putere care-l însoţise în bătălia cu răufăcătorii se întorcea împotriva lui. Cunoaşterea terenului, viclenia, destoinicia lui urmau să-i fie de mare folos în înfruntarea cu uriaşul aparat de apărare a legii.

Se uita pe fereastra deschisă şi îi veni primul gând inspirat. Întotdeauna avusese în sânge aventura... Departe, în adâncul pădurii uriaşe care se ondula ca valurile oceanului, aveau să-l aştepte cele mai mari aventuri.

Odată ajuns în împărăţia pădurii, care acoperea o jumătate de continent, povestea aceasta lua o altă întorsătură. Numărul oamenilor nu mai făcea puterea, ci dibăcia, curajul şi tăria lor aveau să stabilească învingătorul.

Urma să joace rolul urmăritului cum nimeni nu o mai făcuse până atunci. Şi, dacă ar fi pierit, ar fi făcut-o în mijlocul naturii, ceea ce nu era rău deloc, nu? Avea nevoie de un pistol şi trebuia să-şi recâştige libertatea.

Înflăcărarea îl cuprinse, îi străluci câteva clipe în priviri, apoi se stinse. Fereastra deschisă nu era, poate, decât o glumă. Se dădu încet jos din pat şi încercă să se ţină pe picioare. Efortul îl ameţi. Nu se credea în stare să alerge nici măcar o sută de metri, dacă ar fi ieşit afară pe geamul deschis.

Deodată, îi trecu prin minte o altă idee. Mintea îi devenise mai limpede. Clătinându-se, merse prin casă. Pentru prima dată de când glonţul îl doborâse, se ţinea singur pe picioare! Avea să-l înşele pe Cardigan şi pe Kedsty. Trebuia să-şi recâştige cât mai repede toate puterile. Nu le va îngădui celorlalţi să afle acest lucru. Se va preface bolnav mai departe: într-o noapte, când se va simţi în stare, va ieşi prin fereastra deschisă!

Ideea aceea îl făcu să tresară. Simţi deosebirea dintre urmărit şi urmăritor, dintre cel care-şi punea viaţa în primejdie şi cortegiul de oameni ai legii. Era pasionant să fii vânător de oameni, mereu în pericol, dar era şi mai riscant să fii vânatul. Trupul îi tremura. O nouă flacără se aprindea în el. El avea să fie

prada. Un cunoscut de-al său avea să fie vânătorul!

Se uită iar la fereastră, se duse acolo şi se aplecă peste tocul acesteia. Privi pădurea. Apa fluviului scânteia în mişcarea-i leneşă.

Cugeta iar la soarta sa. El, cel mai bun vânător de oameni, pe o întindere de sute de mile în oricare direcţie, trebuia sa învingă! Indiferent câte mijloace şi câte forţe aveau să fie pornite împotriva lui!

Câinele de vânătoare devenea vulpe, iar aceasta cunoştea toate trucurile cu putinţă. Pădure îl chema şi avea să îşi găsească sălaşul în mijlocul ei.

Îşi aminti ascunzişurile tainice, bine mascate, unde ar fi fost liber, într-o singurătate desăvârşită. Nimeni nu ştia mai bine decât el toate ungherele şi potecile din regatul verde. Locurile acelea lipseau de pe orice hartă! Erau îndepărtatele şi misterioasele Terra Incognita, unde soarele răsare şi apune, fără ca legea oamenilor să-i încuviinţeze acest lucru, unde Dumnezeu se plimba la fel cum făcea în vremurile preistoriei şi unde nimic nu s-a schimbat de veacuri şi veacuri… Dacă va găsi tăria să sară pe fereastră şi să călătorească, legea putea să-l caute şi o sută de ani, că tot nu avea să-l găsească!

Socotelile lui nu erau insuflate de frică sau de prea multă mândrie, nici de vreo excitare bolnăvicioasă a minţii sale. Vedea lucrurile cum erau în fapt.

Avea să se adăpostească spre nord, pe pământurile indienilor, către Arctica, urmând cursul fluviului Mackenzie. Hotărârea lui fusese luată!

Dar Marette Radisson? La ea nu se gândise! Îi putea deveni o aliată preţioasă.

„Vom avea grijă de dumneata!” îi spusese ea. Nu se îndoia că avea să vină să-l vadă. Amândoi aveau să fugă împreună şi, poate, să trăiască împreună…

Era imprudent, o nechibzuinţă din partea lui să-l vadă cineva în picioare, de aceea se culca iar în pat. Când doctorul Cardigan reveni în camera lui, era însă rumen la faţă şi pulsul îi era accelerat.

— M-am hotărât, prietene, îi zise Kent. Voi încerca să îmi demonstrez alibiul şi, în ciuda dispoziţiilor lui Kedsty, să îmi dovedesc nevinovăţia. Poate că îmi voi petrece următorii douăzeci de ani în penitenciar. Sau poate zece… Dar ce înseamnă zece, pe lângă perspectiva de a putrezi imediat sub

iarbă? Oricum, mi-ai salvat viaţa, îţi voi fi mereu recunoscător.

Cardigan, căruia Kent îi strânse mâna cu putere, simţi cum întinereşte iar.

— Abia am văzut cât eşti de întreprinzător, Jimmy, îi zise, iar acum îmi dau seama cât eşti de hotărât. Ce uşurare pentru mine! Ai văzut doar cât de greu îmi era că ai intrat în bucluc din cauza mea…

— Doar nu-ţi închipui că datorită ţie voi fi trimis înaintea călăului? Oricine se poate înşela, dragul meu. Pot să te rog să îmi aduci ţigări bune cât timp voi fi închis? Poate că vom fuma împreună şi îmi vei aduce noutăţi despre ţinutul nostru. Însă mă tem, prietene, să nu-ţi mai dau de lucru până voi pleca din spital. Astăzi nu mă simt prea bine. Mă înţeapă ceva aici, în piept… Ar fi tare rău dacă vreo altă complicaţie şi-ar bate iar joc de noi.

Urmări rezultatul pe care cuvintele sale îl aveau asupra lui Cardigan care, disperat datorită evenimentelor din acea dimineaţă, nu mai ştia cum să-şi mărturisească simpatia faţă de bolnavul şi prietenul său.

Când doctorul ieşi din camera, Kent abia putu să îşi stăpânească bucuria. Cardigan îi mărturisise că aveau să mai treacă multe zile până avea să se ţină pe propriile-i picioare! Bietul doctor îi adusese personal mâncarea în seara aceea. Îi ţinu companie până noaptea târziu. Împinse grija faţă de Kent până la a-i spune funcţionarului care păzea uşa să îşi pună încălţăminte cu talpă de cauciuc, pentru a nu tulbura somnul bolnavului.

Or, pacientul, sigur că nu va fi deranjat după ora unsprezece, se ridică fără zgomot din pat şi începu seria de exerciţii pe care singur şi le impusese.

De aceasta dată nu mai avu senzaţia de ameţeală, când se ridică în picioare. Gândurile îi erau limpezi. Începu să inspire adânc, din ce în ce mai adânc. Nu mai simţi durerea pe care o aştepta. Ar fi vrut să strige de bucurie.

Îşi întinse braţele înainte, se aplecă de la şold şi atinse duşumeaua cu vârfurile degetelor. Apoi îşi îndoi genunchii şi se miră de forţa şi elasticitatea corpului său. Înainte de a se întoarce în pat, înconjură camera de douăzeci de ori.

Nu mai avea chef de somn. Întins pe pernele sale, privea scânteierea stelelor, aşteptând primele luciri ale discului lunar şi ascultând bufniţele care-şi făceau cuib într-un arbore din apropiere.

După o oră îşi reîncepea exerciţiile. Era în picioare când, pe

fereastră, auzi nişte paşi care se apropiau şi nişte glasuri. Câţiva oameni veneau alergând. După câteva clipe, cineva bătea la uşa spitalului şi-l chema cu voce tare pe doctorul Cardigan.

Cu prudenţă, Kent se apropie de fereastră. Luna se ridicase pe cer. Văzu câteva siluete omeneşti venind încet către spital şi purtând parcă o povara grea.

Doi dintre ei duceau o targă. Apoi auzi zgomotul unei uşi care se deschise şi alte glasuri. După câteva clipe se lăsă iar o linişte adâncă.

Se aşeză pe pat, întrebându-se cine putea fi bolnavul sau rănitul care fusese adus la spital. Respira mai uşor după ce îşi pusese muşchii în mişcare. Faptul că revenea la viaţa tumultuoasă, fără a mai simţi acea apăsare pe piept, îl entuziasma. Adormi într-un târziu. Fu trezit de către Mercer. Acesta intrase cu grijă în camera pacientului şi închisese uşa fără zgomot în urma lui, astfel că James nu-l auzise.

Kent, văzând emoţia de pe chipul lui Mercer, înţelese că ceva nu era în regulă. Se ridică pe perne.

— Îmi pare rău că vă trezesc, domnule, îi zise ajutorul medicului, apropiindu-se mult de Kent şi temându-se să nu fie auzit de cel care păzeau uşa. M-am gândit însă că este mai bine să fiţi prevenit asupra a ceea ce a păţit indianul Mooie.

— Mooie?

— Da, domnule, indianul. De fapt, sunt răvăşit. El mi-a zis că a văzut ieri seară vaporaşul cu care trebuia să plece fata. Era ascuns în golfuleţul Kim.

„A plecat, totuşi”, îşi zise Kent, mâhnit de o asemenea veste. Dar nu-l lăsă pe celălalt să vadă.

— Golfuleţul Kim! repetă el, cu un surâs slab, menit a-i ascunde tulburarea. De fapt, e un loc tare bun pentru a ascunde o ambarcaţiune. Şi?

— La căderea nopţii, Mooie s-a dus acolo să spioneze. Nu ştiu exact ce a păţit. De fapt, nici el. Era aproape miezul nopţii, când a reuşit să bată la uşa lui Crossen, ameţit şi plin de sânge. A fost adus aici. L-am îngrijit în cea mai mare parte a nopţii. Mi-a zis că fata s-a urcat pe vaporaş şi a coborât pe râu. E tot ceea ce am aflat, domnule. El murmura încă multe lucruri, într-o limbă necunoscuta, a lor, indiană, după cum zicea Crossen. Moş Mooie susţinea că fusese lovit pe la spate. Am vrut să-l anunţam pe Kedsty, dar nu l-am găsit nicăieri.

— Ce tot spui? striga Kent grăbit.

Se lăsa pe pernele sale. Mintea îi lucra cu repeziciune.

— Să nu spui nimănui de afacerea dintre noi doi, Mercer. Dacă moare Mooie, care înţeleg că este grav rănit şi dacă se află că eu şi cu tine…

Spusese destul de mult ca tânărul să devină îngrijorat de perspectiva aceea.

— Supraveghează-l cu grijă şi ţine-mă la curent cu tot ceea ce se va întâmpla. Încearcă să afli mai multe despre Kedsty, dacă poţi.

— Aşa voi face, domnule.

— Ştii ceva? Mi-e tare foame în dimineaţa asta. Pune un ou în plus la micul dejun. Să fie trei, în loc de două şi n-ar strica un cotlet mic, drept supliment. Nu trebuie să mai spui şi altora că mi-ai îmbunătăţit micul dejun. E mai bine aşa pentru noi doi, mai ales dacă Mooie va muri. Ai înţeles, prietene?

— Cred că am înţeles, domnule, îi răspunse Mercer, pălind la chip când văzu zâmbetul enigmatic şi parcă ameninţător al lui Kent. Voi face exact cum aţi zis, domnule.

După ce Mercer ieşi, Kent se gândi că-l apreciase corect pe acel om. Ajutorul doctorului era un laş.

Dacă vroia să scape de acolo, nu trebuia să se bizuie pe sprijinul lui Mercer.

IX. IRONIA SORŢII.

În dimineaţa aceea, Kent mâncă cu poftă, lucru care i-ar fi mirat pe Cardigan ori pe Kedsty, dacă l-ar fi văzut.

În vreme ce mânca, repeta mereu că-l îngrijora soarta lui Mooie, deşi nu se temea, în realitate, prea mult de deznodământul fatal. Era însă un chip de a-l ţine legat de el pe Mercer.

— În ceea ce mă priveşte, îi zise el, mă aflu într-o situaţie aşa de proastă, că nu pot să păţesc ceva mai rău. N-aş vrea însă ca, printr-o greşeală de-a mea, să compromit un prieten vechi ca tine, Mercer.

Tânărul englez se vedea deja arestat drept complice la crimă. Din acest motiv, era răvăşit.

Kent continua să vorbească. Ei doi îi dăduseră bani lui Mooie. Acest lucru putea să-i coste scump, dacă indianul l-ar fi făcut cunoscut autorităţilor.

Dar, dacă bătrânul indigen ştia ceva deosebit despre comportamentul lui Kedsty, Mercer putea fi sigur că datele acelea constituiau un excelent atu în apărarea lor, în caz că şeful rangerilor căuta să-i învinovăţească.

Neputinţa oamenilor de a da de ofiţer în noaptea în care Mooie fusese lovit îi făcuse pe mulţi să cadă pe gânduri cu privire la rolul acestuia în cele întâmplate, în ultima vreme, în colonie.

Mercer îi luă, de formă, temperatura lui Kent, care-i sugeră să îl treacă în fişă cu un grad în plus.

— Mai bine să-i facem să creadă că încă sunt bolnav, îl linişti el pe englez. Astfel nu ne vor suspecta.

La rândul lui, Mercer mai adăugă câteva zecimale temperaturii recomandate de James.

În ceea ce-l privea pe Kent, se simţea minunat în ziua aceea. Forţele îi renăşteau. Nu se mişcă însă din pat întreaga zi, de teama să nu se trădeze.

Cardigan îl vizita de două ori. Rana arăta destul de bine. Febra bolnavului nu putea fi însă explicata. Exista oare vreo complicaţie ce urma să se manifeste mai târziu?

Pe la zece seara, James îşi reîncepu antrenamentele. Fu mirat şi mai tare că forţele îi reveneau grabnic. Era atât de plin de energie, încât abia se stăpâni să nu sară pe fereastră şi să

dispară în noapte.

Timp de trei zile reuşi să îşi păstreze secretul şi aşteptă să se întremeze. Doctorul Cardigan venea deseori la el în vizita, în vreme ce Layonne îi vorbea în fiecare după-amiază. Mercer era veşnic la el.

Apoi avură loc două evenimente care schimbară total lucrurile. Doctorul Cardigan era obligat să plece din localitate pentru patru zile, la o distanţa de cincizeci de mile de ei. De aceea, îi lăsase toată responsabilitatea lui Mercer.

Pe de altă parte, indianul Mooie se vindeca rapid şi nu mai avea febră. Din aceste două motive, raporturile dintre Kent şi Mercer se schimbară radical.

Fără îndoială, James se bucură foarte mult că doctorul urma să lipsească patru zile, căci acesta era singurul care-i putea descoperi şmecheriile. La rândul lui, Mercer fu fericit că Mooie se vindecase, căci nu mai depindea de Kent. Atitudinea tânărului englez se schimbă atât de mult, încât James fu cât pe ce să-l dea afară din camera lui şi să-i tragă şi un şut.

După ce prelua atribuţiile lui Cardigan, englezul deveni foarte arogant. James îşi dădu seama de pericol şi, pentru a-l îndepărta, începu să-l flateze pe Mercer.

De ce oare Cardigan nu îl luase pe englez ca asociat oficial al spitalului? Doar nu avea un alt om mai bine pregătit şi mai harnic decât Mercer, care merita cu prisosinţă aşa ceva.

Fără îndoiala, el, Kent, avea să pună o vorbă bună în acest sens. Mai mult, avea să-l influenţeze şi pe prietenul lui, părintele Layonne, pentru ca Mercer să primească postul ce, fără nici o îndoială, i se cuvenea.

Astfel mai trecură două zile, în care James îşi întinsese năvodul în jurul englezului, la fel cum face un pescar iscusit atunci când vrea să prindă o pradă valoroasă.

Îi ceru apoi asistentului să-l mai tragă de limba pe Mooie, sa mai afle câte ceva despre Kedsty. Bătrânul indian rămase însă mut în legătură cu acest subiect.

— S-a speriat când i-am zis că, pe când delira, a pomenit de Kedsty, îi raportă asistentul lui Kent. A negat tot. Mi-a zis că nu l-a văzut pe ofiţer. N-am reuşit sa mai aflu ceva de la el, Kent.

Mercer nu mai era omul servil de altădată. Îl ajuta pe Kent să îşi fumeze ţigările şi îl privea cu un aer de superioritate. Îi spusese doar Kent, fără domnule sau alt apelativ. Ofiţerului de rangeri îi zice doar Kedsty, iar părintelui Layonne, micuţul

predicator.

James începu să se teamă că asistentul vorbea prea mult. Trebuia să ia masuri pentru a îndepărta pericolul. Pe când pacientul se gândea la acele lucruri, veni vestea de la doctorul Cardigan că urma să mai întârzie patruzeci şi opt de ore, peste cele patru zile ce tocmai expiraseră.

Mercer începu să se laude singur, afirmând că doctorul avea să găsească mari schimbări în spital, când se va întoarce. Era aşa de plin de sine, încât nu se putu stăpâni să nu spună:

— Până şi Kedsty mă stimează foarte mult, Kent. Ehei, e un bătrânel simpatic, dacă ştii cum să-l iei. M-a chemat la el în după-amiaza asta şi am fumat câteva ţigări împreună. Când i-am povestit ce pofta de mâncare ai şi că ai început să te întremezi, s-a convins că sunt mai bun decât doctorul Cardigan.

— I-ai spus că mă simt mai bine? sări Kent, gata să-l apuce de gât pe bietul Mercer.

— Da, însă n-am insistat asupra acestui aspect. Am fost foarte discret. I-am spus doar că începi să-ţi recâştigi forţele, ca să-i demonstrez că ştiu să îngrijesc un bolnav. Părea încântat de mine. M-a bătut pe umăr şi mi-a strâns mâna camaradereşte. S-a convins cât sunt de bun şi cât de bine m-am descurcat singur, de când a plecat Cardigan.

Astfel, tocmai când James ajunsese în faza finală a pregătirilor pentru evadare, idiotul acela îl dădea de gol în faţa unui ofiţer rutinat precum Kedsty! Kent se întoarse cu spatele la el ca să nu-şi trădeze mânia şi pentru a nu ceda imboldului de a sări pe mizerabil.

Dacă doctorul Cardigan, scrupulos cum era, i-ar fi făcut lui Kedsty un raport complet, ar fi avut o scuză onorabilă: conştiinţa profesională. Dar Mercer, un ticălos orgolios, un nemernic lipsit de inteligenţă, îşi vindea, în mod inconştient, prietenul şi nici măcar nu înţelegea acest lucru!

Kent tremura de furie. Totuşi, reuşi să se stăpânească. Şansa lui şi aşa destul de redusă, depindea de calmul său.

— Bagă astea în buzunar, prietene şi primeşte felicitările mele, îi zise James, strecurându-i două ţigări în mână.

Era clar! Trebuia să plece chiar în seara aceea!

Luna avea să apară deasupra pădurii pe la ora unsprezece. Kent urma să iasă pe fereastră pe la zece. Planul era bine întocmit.

Exista un anumit număr de ambarcaţiuni lângă casa lui

Crossen. Va lua una dintre acestea şi, când Mercer va observa lipsa lui, se va afla departe, la patruzeci de mile pe drumul spre libertate. După aceea va lăsa ambarcaţiunea în derivă sau o va ascunde şi va cutreiera prin ţinut, până ce i se vor pierde urmele. Apoi va face rost de arme şi de hrană. Cum? Se va descurca el. Era fericit că nu-i dăduse lui Mercer cei cincizeci de dolari de sub perna sa.

Ajutorul doctorului Cardigan, vizibil dezamăgit, intră să-i aducă supa.

— Ce-i cu tine? îl întreba Kent.

— Sunt… Sunt contrariat. N-am crezut că bătrânul Kedsty va lua lucrurile aşa de în serios. A trebuit să dau ordine să fii mutat mâine dimineaţa.

— Mâine!

— Da. Vei fi dus la sediul rangerilor.

Kent ridică din umeri, părând nepăsător.

— Ce să fac? Cu cât se termină mai repede totul, cu atât mai bine. Nu mi-e teamă. Sunt sigur că voi avea câştig de cauză. Am nouăzeci şi nouă la sută şanse să fiu crezut. O să-ţi trimit o cutie de ţigări, Mercer. Sunt foarte recunoscător pentru felul în care m-ai îngrijit.

De-abia se retrăsese ajutorul doctorului, că James, cu pumnii strânşi, uitându-se către uşă, şuieră printre dinţi:

— Ah! Să te fi prins în pădure, măcar un minut, nemernicule! Ce bătaie ţi-aş fi tras…

Se făcu ora opt, apoi nouă. În câteva rânduri auzi glasuri pe coridor. De trei zile, cineva îi păzeau uşa. Poate că şi fereastra îi era supravegheată… Trebuia să aibă în vedere şi acest lucru, atunci când avea să părăsească infirmeria.

I se păru că aude, în depărtare, un tunet. Inima îi bătu mai tare, de bucurie. Nu-şi dorise niciodată, ca atunci, să vină furtuna. Dar ar fi fost norocul prea mare!

Cerul rămânea senin. Stelele, pe măsură ce apăreau, i se păreau mai strălucitoare ca oricând. Şi nu avea nevoie de lumină în noaptea aceea!

Zgomotul produs de lanţul unui vaporaş ajunse până la el, de parcă râul cel mare s-ar fi aflat la numai o sută de metri de spital. Simţurile sale surescitate îi dădură impresia că auzea murmurul apei ce avea să-l salveze!

Râul! Toate visurile sale, toate aspiraţiile sale îşi găseau ecoul în acel unic cuvânt…

Timpul se scurse foarte greu între orele nouă şi zece. James se gândi mult la Marette. Oare domnişoara Radisson chiar plecase pe râu? O văzuse Mooie plecând, sau totul era doar o glumă?

Marette îi promisese că avea să vină să îl mai vadă. Nu ştia, desigur, că evenimentele se precipitaseră. El trebuia să plece fără a o mai revedea... Va reuşi să o informeze asupra locului unde va sta ascuns.

Ceasul bătu ora zece. Se ridică imediat. O clipă îşi ţinu respiraţia, spre a auzi orice zgomot din jur. Nu desluşi nimic dinspre coridor. Începu să umble prin cameră. Hainele îi erau lângă pat. Pipăind, le găsi repede. Umbla cu multă băgare de seamă, ca să nu-l audă nimeni. Se îmbracă repede, apoi se duse la fereastra şi se uită afară. Ascultă iar, foarte atent, preţ de un minut.

Afară era linişte. Aerul care-i mângâia faţa era blând şi proaspăt, încărcat de parfumul cedrilor şi al altor copaci îndepărtaţi. Minunata lume, acoperită de liniştea întunericului, îl aştepta cu braţele deschise.

Trebuia să lucreze fără greşeala; orice ezitare putea să-l coste viaţa. Nu era decât un criminal care încerca să evadeze şi dacă vreun ranger i-ar fi tras un glonţ în cap ori în plămâni, nimeni nu avea să-i ceară explicaţii.

Dar nu putea concepe un eşec în mijlocul minunatei naturi. Legea nu putea să-l reţină acolo, căci lumea îi întindea braţele ei ocrotitoare. Visul libertăţii îl ameţea! Trebuia să acţioneze!

La zece secunde după ce sărise pe fereastra, Kent fugea prin iarba. Alergă până după un colţ al clădirii, unde se ascunse pentru o clipă.

Rapiditatea mişcărilor sale nu avusese nici un efect negativ. Nu mai putea de bucurie că simţea pământul adevărat sub picioare! Asta însemna că rana i se vindecase. O bucurie nestăvilită puse stăpânire pe el. Era liber!

Se uita imediat către cabana lui Crossen. Trebuia să se ducă într-acolo ca un om obişnuit, mergând pe drumul mare, la vedere. Dacă Crossen dormea, peste un sfert de oră ar fi navigat pe apă.

Inima îi bătu mai tare când făcu primii paşi la vedere, pe sub luminile stelelor. Mai avea de mers cincizeci de metri şi ar fi trecut de clădirea care mărginea spitalul lui Cardigan. După aceea, nimeni nu avea să-l mai vadă de la ferestrele infirmeriei.

Grăbi pasul. Douăzeci, treizeci, patruzeci de paşi. Se opri dintr-

o dată, precum o făcuse glonţul metisului care îl lovise în piept. O siluetă i se ivise în faţă. Era Mercer!

Tânărul englez fusese la pescuit cu barca lui, aşa cum obişnuia

după-amiaza şi întârziase. De îndată, îl desluşi şi el pe Kent. Undiţa îi scăpă din mână.

— Să nu scoţi o vorbă, Mercer, altfel mă bagi în bucluc, mârâi James. Vreau să fac puţin exerciţiu în aer liber, îi mai zise el, liniştit, dar destul de încet, ca să nu fie auzit de la infirmerie.

Deodată, sângele îi îngheţă în vine. Mercer începu să strige

după ajutoare! Nu era strigătul unui om, ci al unui spirit rău! Cu gâtul umflat, cu ochii măriţi de efort, tânărul englez ţipa din toate puterile. Lucrul acela i se păru oribil lui Kent.

Mânios, James se aruncă asupra asistentului. Îl apucă de gât. Uită de orice altceva, de libertatea lui, de primejdia în care se găsea. Vroia doar să se răzbune pe nemernicul acela şi pe gura lui mare.

Începu să-i care pumnii săi grei peste faţă şi peste gură. Englezul se prăbuşi la pământ, fără a fi în stare să mai ţipe sau să mai strige. Dar Kent nu se mai putea opri. Lovea întruna, cu furie.

Curând, James înţelese că gestul său era nebunesc. Dacă mai continua să dea în Mercer, care deja nu mai mişca, pierdea şansa de a ajunge până la râu.

La lumina stelelor, desluşi oameni care se îndreptau către el. Era însă epuizat. Nu mai putea să lupte, nici să alerge.

Muşchii săi, neobişnuiţi cu efortul depus în cursul acţiunii sale de răzbunare, se relaxau. Vigoarea, la care nădăjduise când plănuise să evadeze, îl părăsise. Capul i se învârtea. Simţi că ceva se rupea în el şi se prăbuşi la pământ.

Auzi glasuri în jurul lui. Ceva rece şi dur, ca o cătuşă, i se prinse de încheietura mâinii. Abia reuşi să îl recunoască pe Carter, mâna dreaptă a lui Kedsty şi pe bătrânul Sands, alt infirmier al lui Cardigan.

Gândurile i se limpezeau iar. Îşi agită mâinile, pe care şi le simţi împovărate şi abia atunci zări cătuşele ce-i fuseseră puse.

Cum Sands se aplecase asupra lui Mercer, Carter îi şopti lui Kent:

— Ai încurcat-o de data asta. L-am văzut pe fereastră pe Mercer, când a strigat. De ce te-ai oprit? Trebuia să alergi în continuare.

Mercer, cu faţa umflată, de nerecunoscut, se ridica de jos cu sprijinul lui Sands. Plângea ca un copil şi, cu groază, îl imploră pe Kent să nu înceapă iar să dea în el.

Carter îl trase cu blândeţe pe Kent după el, zicându-i:

— E o treaba penibilă, dar nu am de ales. Legea mă obligă să te duc la sediu.

James se mai uită o dată la stele şi îşi umplu plămânii cu aerul proaspăt pe care-l respirase cu atâta bucurie în clipele minunate de dinaintea întâlnirii cu Mercer. Pierduse partida şi acest lucru i-l datora englezului. Strânse din dinţi şi nu-i mai răspunse nimic lui

Carter. Acesta însă, deoarece avea în vine sânge indian, ghicea ceea ce era în inima prizonierului său.

Pelly, care făcea de serviciu, îl închise într-una dintre cele trei celule pe care Kent le ştia foarte bine. Lăsat singur, James se prăbuşi pe patul din încăpere. Disperarea lui era teribila!

Ironia sorţii! Lui i se ceruse să facă planurile de construcţie ale acelor celule, care erau capabile să dejoace toate stratagemele şi şireteniile prizonierilor care ar fi dorit să evadeze.

De altfel, James urmărise cu atenţie şi construirea lor. Şi iată-l acum ocupantul uneia dintre ele! Numai Mercer era vinovat! Strânse din pumni şi scrâşni din dinţi. Mica deschizătură a încăperii sale dădea spre râu, al cărui susur apropiat putea fi auzit.

Valurile micuţe, deasupra cărora se jucau stelele, i se părea un râs batjocoritor. Se întinse iar pe patul său. Renunţând la orice fel de luptă, căzu pradă disperării.

Când îşi ridică iar privirea, un lucru minunat îl impresiona. În întunecimea celulei văzu o rază de argint. Lumina lunii care răsărea trecea printre barele de fier de la micuţa fereastră,

pârând o fiinţă vie.

Fascinat de ea, o urmă până la deschizătura îngustă. De acolo zări globul roşu, magnific, care se ridica peste lume şi îşi revărsa lumina peste păduri. O privi timp de câteva minute.

Cum stătea aşa, neclintit, simţi că începeau să se deştepte în el toate fantasmele fostelor speranţe. Una după alta, îi treceau pe dinainte. Îşi întinse mâinile ca pentru a le transmite fluviilor magice care-l învăluiau. Inima îi zvâcnea mai tare în timpul acelui minunat răsărit de lună.

Murmurul râului se preschimba într-un cântec al speranţei. Cu degetele prinse de barele reci ale ferestrei, Kent simţea că în el renăştea spiritul de luptă. Disperarea fusese înfrânta.

Contempla în continuare astrul acela care îşi schimba culoarea de la roşu la galben auriu, ridicându-se peste vârfurile munţilor şi era, în continuare, uimit de miracolul luminii care se desfăşura sub ochii săi.

Izbucni în râs. Dacă l-ar fi auzit Pelly şi Carter, l-ar fi socotit nebun. De fapt, era un soi de nebunie. Îşi regăsea încrederea în sine, era cucerit iarăşi de un optimism capabil să transforme visurile în realitate.

Privi din nou, printre barele metalice ale ferestrei. Lumea se afla tot acolo. Tot acolo curgea şi râul. Lucrurile pentru care merita să trăiască se aflau afară. El vroia să lupte! Deocamdată, nu se întreba cum o va face. Se mulţumi să mai constate o dată ironia sorţii care-l făcuse să-şi construiască propria închisoare. Izbucni în râs.

Se aşeză încă o dată pe marginea patului rudimentar. O mică armata de forme întunecate îi trecu prin faţa ochilor, având pe chip întipărite ura, disperarea. Unii dintre cei pe care îi revedea îi apăreau îndrăzneţi, plini de speranţa, alţii înspăimântaţi de apropierea morţii. Erau cei pe care îi dusese, sub pază armata, la închisoare. Pesemne ca în clipele acelea sufletele lor îşi băteau joc de el!

Printre spectrele ce i se perindau pe dinainte, cortegiu sinistru al reuşitelor sale de vânător de oameni, îl desluşi şi pe cel al lui Antoine Foumet, care ieşi din grupul confuz şi se apropie încet de el.

Kent îl condusese pe Antoine chiar în celula în care se găsea el acum!

Antoine Francezul, un băiat înalt, cu păr negru, cu râs zgomotos şi sănătos, izbucnise în hohote în ajunul execuţiei sale,

încât se cutremurau geamurile de la biroul lui Kedsty. Antoine i se părea în clipele acelea un adevărat zeu.

Ucisese un om şi, fără teama, nici măcar nu se obosise să nege acel lucru. Trupul lui uriaş era dotat cu o inimă de copil. Totuşi, se mândrea cu crima lui şi, prin cântece, o ridicase în slăvi, în scurtul răstimp cât durase detenţia lui.

Ucisese un alb din Chippewyan, care-o răpise pe nevasta vecinului său. Antoine avea drept crez în viaţă: „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi” şi ţinea mult la vecinii săi. Omul de lângă el era slab, francezul era puternic precum un taur. De aceea se hotărâse ca el să răzbune faptele albului din Chippewyan.

Când Kent îl închisese pe Antoine în celula aceea, francezul îşi bătuse joc de temeinicia şi perfecţiunea construcţiei. Începuse să râdă şi cântase neîncetat cât durase detenţia sa. Glasul lui puternic răsuna în toată închisoarea. Executat, avea pe chip un zâmbet triumfător, ca unul care pierise cu conştiinţa împăcată.

Lui Kent îi păruse rău că trebuise să se ocupe de prinderea francezului. Dar legea era lege şi toţi erau obligaţi să i se supună. Cel puţin aşa cugeta el atunci. În clipele acelea însă, îşi dădu seama că niciodată nu ar fi putut să aibă tăria de caracter a francezului şi să se arate la fel de bărbat ca el în faţa morţii.

Îl văzu pe Antoine întorcându-se şi aşezându-se pe marginea patului unde dormise câteva nopţi. Hohotele lui de râs şi cântecele sale îi răsunară în urechi lui Kent. Marele curaj al francezului se răspândi peste celula luminată de razele lunii.

Când James adormi, fu convins că sufletul celui executat îi dăduse un curaj pe care nici o altă fiinţa vie nu i l-ar fi putut insufla.

Antoine Foumet îi reapăru în vis, alături de chipul unui alt bărbat, poreclit Degete Murdare, viziune care îl inspira!

X. DEGETE MURDARE.

În locul unde unul dintre braţele marelui râu se arcuieşte asemenea unui câine care linge mâna stăpânului său, în ţinutul Athabasca Landing, se înălţa o aşezare cu vreo nouă locuinţe.

Acelaşi geniu excentric care, cu zece ani înainte, întrezărise belşugul acelei regiuni, le-a inspirat mai apoi şi construcţia. Erau clădite din rămăşiţe, spre dispreţul bunului simţ, iar intemperiile le năruiseră în mod vizibil.

Degete Murdare, un ins original, proprietarul a două dintre cele nouă locuinţe, o botezase pe una dintre acestea Regina Bess, după numele popular al vestitei Elisabeta a Angliei.

Acoperită cu carton gudronat, cabana părea că spiona temătoare râul, prin cele două ferestre ale sale.

Pe partea cu faţada, Degete Murdare mai construise o verandă pentru a fi la adăpost de ploile primăverii, de soarele verii şi de zăpada iernii. Acolo îşi petrecea timpul, pe un şezlong, când nu dormea.

Era un personaj cunoscut pe o întindere de două mile în amonte şi în aval de cele Trei Râuri. Superstiţioşii credeau că spiritele, bune sau rele, se strângeau în faţa cabanei cu acoperiş de carton gudronat, ca să stea la taclale cu proprietarul acesteia.

Era un individ şiret şi destul de mulţumit de el însuşi acest Degete Murdare. Nu i s-ar fi găsit cineva pe potrivă în tot ţinutul celor Trei Râuri. Mulţi ar fi dat o grămadă de bănet ca să aibă comorile din mintea lui.

Nu ţi-ai fi dat seama cât de mult preţuia la prima vedere. Lăfăindu-se pe veranda Reginei Bess, în şezlongul lui uzat, acel leneş, acel uriaş molatic părea diform. Capul său mare, claia de păr lung, încâlcit, chipul său cu pielea neteda ca a unui heruvim bucălat, care te ducea cu gândul la un mâr, întăreau aerul de sluţenie pe care trupul său îl oferea privitorului.

Braţele i se odihneau neîncetat pe pântece, a cărui rotunjime era subliniată parcă mai mult de lanţul unui ceas din pepite de aur adus de la Klondike, pe care îl mişca mereu între degetul mare şi cel arătător.

Nimeni n-ar fi putut spune întocmai de ce fusese poreclit Degete Murdare. Adevăratul lui nume era Alexander Toppet Fingers. Porecla îi fusese dată, pesemne, datorita faptului că

părea mereu nespălat şi nepieptănat.

Oricât ar fi preţuit cele o sută şi cincizeci de kilograme ale sale, oamenii nu i le admirau nici pe departe, atenţia lor fiind atrasă de iscusinţa lui primejdioasă.

Bărbatul acela era cel mai bun judecător. Era socotit judecătorul pustiului, avocatul pădurii, legiuitorul drumului, al râurilor şi al marilor câmpii.

Toate regulile legalităţii şi dreptului comun folosite în acel nesfârşit ţinut se găseau în memoria lui. După cunoştinţele pe care le avea, ar fi trebuit să numere două sute de ani. Ştia că legea trebuie respectată mereu şi că fiecare om este supusul ei până la moarte. Toate şmecheriile şi capcanele meseriei lui îi erau familiare. Nu avea un cod de legi tipărit, dar din memoria lui alcătuia oricând o adevărată bibliotecă.

Cazurile pentru care fusese solicitat se aflau relatate în maldărele de hârtii pline de praf din cabana lui. Mulţi veneau să-l consulte, dar el nu pleda în procese. Confraţii săi din Edmonton se bucurau că nu trebuiau să-l înfrunte, căci le-ar fi făcut viaţa amară.

Veranda cabanei sale era un templu al justiţiei. Stătea acolo, pe jilţul său, cu braţele încrucişate şi îşi spunea părerile, dădea sfaturi, pronunţa sentinţe.

Alţii ar fi înnebunit să stea jos atâta vreme cât stătea el. Ore în şir se uita fără întrerupere la râu. Ochii săi spălăciţi nici măcar nu clipeau în timpul acela. Petrecea mult timp în felul acesta, fără să scoată un cuvânt.

Avea un tovarăş credincios, un câine gras, flegmatic şi leneş ca stăpânul său. Câinele dormea mereu la picioarele sale sau se târa dezgustat în urma stăpânului său, când acesta se hotăra să iasă pe afară.

Chipul, de obicei golit de expresie, al lui Degete Murdare, se lumină deodată, atunci când veni la el în vizită părintele Layonne. Limba lui se dezlegă şi începu să vorbească mult şi bine. Până la lăsarea nopţii, conversaţia lor cuprinse o mulţime de lucruri puţin cunoscute de ceilalţi oameni.

Părintele se repezise la el după ce ieşise din celula lui Kent, unde se dusese după nefericita tentativa de evadare.

După ce-l ascultase, Degete Murdare dăduse din cap, părând dezolat:

— Aş vrea să-l văd pe bietul Kent, spuse el, cu mâinile sprijinite pe burtă. Dar de aici până la celula lui sunt vreo cinci

sute de metri, poate şapte sute. Şi e un urcuş greu. Of, e tare departe! Mai întâi voi reflecta la cazul lui, apoi mai stăm de vorbă.

Kent aştepta nerăbdător ca părintele Layonne să se întoarcă de la avocat.

Dacă Fingers nu accepta să-l ajute, nu-i mai rămânea decât să guste otrava din mâinile juraţilor. Dacă însă accepta, nu mai dădea doi bani pe Kedsty şi pe Divizia N.

Dar cum să-l atragă de partea lui pe Degete Murdare? Mai ales că acesta şovăia, fireşte, să-l înfrunte pe Kedsty.

Kent considera că fiecare om are o conştiinţă în stare de lucruri mari, cinstită şi devotată, numai că trebuie să ştii cu ce cheie să deschizi broasca uşii în dosul căreia acesta îşi ascunde bunul său nepreţuit. Credea însă că dispunea de cheia pentru sufletul apaticului Fingers.

Datorită acelei convingeri, se învioră deodată. De altfel, puţinele minute în care îl bătuse mâr pe Mercer demonstraseră că trupul îi era bine antrenat. Cum nu simţise nimic care să-l supere după efortul făcut, trăsese concluzia că nu mai avea de ce să se teamă că rana i s-ar fi putut redeschide. Ştia că a scăpa de astă dată din puterea Diviziei N însemna un efort supraomenesc, dar pe care ar fi fost în stare să îl facă.

Orice mişcare, cât de uşoară, de pe coridor îl făcea să tresară, căci urechile îi erau la pândă. Către mijlocul zilei, i se păru a recunoaşte glasul părintelui Layonne. Mai mult auzi vocile lui Pelly şi lui Fingers.

Nu se înşela. Degete Murdare, însoţit de câinele său, fu introdus în celulă de către Pelly, care se retrase imediat după aceea, în vreme ce părintele îi făcu un semn de încurajare lui Kent de la uşă şi, plin de speranţă, plecă împreună cu Pelly într-o altă încăpere.

— Uf! Cât am urcat! Se plânse Degete Murdare, ştergându-şi sudoarea de pe faţă cu o batistă imensă. Tare mult am mai urcat! Togs şi cu mine nu avem suflu prea bun, ceea ce e şi de folos, căci altminteri am risca să ne plimbăm prea mult în cursul zilei şi nouă nu ne trebuie să mergem degeaba.

Se prăbuşi, ca un pachet de gelatina, pe singurul scaun din celula şi câinele se lungi, epuizat, la picioarele lui.

Kent stătea pe marginea patului şi îi zâmbea prietenos.

— Situaţia era diferită pe vremuri, nu, Degete Murdare? Acum douăzeci de ani urcai zilnic zeci de coline.

— Da, poate.

— Acum douăzeci de ani erai un mare luptător.

Ochii avocatului se luminară şi scânteiară intens.

— Da, un mare luptător, continuă Kent. Toţi bărbaţii luptau din greu în zilele acelea, când luau parte la goana după aur. În timpul călătoriilor mele am aflat câteva dintre aventurile tale. Am auzit o poveste tare ciudată despre tine acolo, în nord. Am păstrat-o în memorie doar pentru mine. Mi-ai fi povestit-o tu însuţi, dacă ai fi vrut să o ştiu…

Avocatul clătină din cap cu neîncredere şi îşi strânse buzele, gest al cărui înţeles Kent îl ghici îndată.

— Da, bătrâne vulpoi, am priceput. Atunci când vrei să-ţi facă un serviciu, un mare serviciu cineva anume, se obişnuieşte să îl lauzi. Şi, dacă ai norocul să-i aminteşti de o veche reuşită, de un act de bravură, avantajul trece de partea ta. Nu este genul meu să folosesc asemenea mijloace. Am prea multă stimă pentru tine ca să o fac. Îţi cer însă să mă ajuţi. Părintele Layonne ţi-a spus despre ce este vorba. Situaţia mea este mai rea decât cea pe care ţi-a descris-o el. O să vezi asta când o să intru în amănunte. Ai putea să eviţi să mă ajuţi, dar n-ai s-o faci când o să-ţi amintesc un anumit moment din trecutul tău.

— Ce moment?

— Iarna îngrozitoare când s-a abătut foametea asupra localităţii Lost City. N-ai uitat-o şi probabil că n-ai s-o uiţi niciodată pe Mărie Tatman.

Trupul masiv şi moale al lui Degete Murdare fu parcă străbătut de un curent electric. Carnea lui fleşcăită redeveni muşchi viguros. Ochii îi scânteiară când Kent pronunţă numele acela pe care, de douăzeci de ani, nu-l mai auzise din nici o gura şi de care îşi mai aducea aminte doar el.

— Ai auzit, prin urmare, despre Mărie Tatman! zise el, cu glasul unui alt bărbat.

— Da, Mărie Tatman, din regiunea Porcupine. Ştiu cât de mult ai ajutat-o pe femeia aceea şi cât de devotat i-ai fost. Ştiu că ai iubit-o nebuneşte. Am înţeles de mult lucrul acesta şi am observat felul în care te-ai uitat la mine de când am pomenit-o. Invoc memoria ei ca să nu-mi poţi refuza ceea ce vreau să-ţi cer.

— Deci… ştii totul despre noi…

Într-o clipită îi reveniră în memorie anii aceia grei… Când foametea bântuia în Lost City.

Tatman era un tânăr, un sărman funcţionar de bancă şi venise tocmai de la San Francisco pentru a căuta aur. Nu era făcut pentru o asemenea treabă grea. Soţia lui, vesela şi delicata

Mărie, insistase să vină cu el acolo, în acele ţinuturi neprimitoare. Degete Murdare îşi reaminti cât de aspre erau legile în vremurile acelea. Rămăseseră fără hrană. Zăpada acoperea Lost City şi împrejurimile din jurul acestuia, de multa vreme.

Pe atunci puteai ucide un om şi scăpa de necazuri fără prea mari greutăţi. Dacă însă furai o bucată de pâine uscată, lumea te ducea la marginea aşezării şi te gonea de acolo. Fără îndoială, urma să mori de foame şi de frig, o moarte mai de temut decât gloanţele sau spânzurătoarea. Atât de cumplit era pedepsit cel care fura.

Tatman nu era un hoţ. Soţia lui murea însă, încet, încet, de foame. Fusese atinsă de scorbut şi, pentru a-i salva viaţa, tânărul fură mâncare. Intră noaptea într-o cabană şi luă de acolo două cutii cu boabe de fasole şi un castron cu cartofi, lucruri care preţuiau, în condiţiile acelea, de o mie de ori greutatea lor în aur.

A fost prins, iar soţia lui, fireşte, i-a luat partea. Dar, în vremurile acelea, frumuseţea unei femei nu putea salva viaţa unui bărbat. Tatman a fost dus la marginea localităţii, i s-au dat arme şi îmbrăcăminte, dar nimic de mâncare.

Nevasta lui, cu gluga trasă pe ochi, cu cizme în picioare, era hotărâtă să moară alături de el. Zadarnic se împotrivise el, până în ultima clipă, jurând că nu furase nimic. Boabele şi cartofii găsiţi în cabana lui erau dovada de netăgăduit a vinovăţiei sale.

În clipele acelea, Degete Murdare a declarat, sus şi tare, că Tatman nu furase nimic şi că el era hoţul. El dusese boabele de fasole şi cartofii în cabana lui Tatman, în vreme ce acesta dormea.

De ce făcuse acest lucru? Pentru Mărie, pe care o iubea şi pe care vroia s-o salveze.

Astfel, Fingers plecă în locul lor, printre troienele de zăpadă, prin viscolul necruţător, încălzit doar de iubirea lui pentru Mărie, în vreme ce soţii Tatman se întorceau în cabana lor. De atunci n-a mai auzit niciodată vorbindu-se de ei.

— Ah! Ai auzit deci povestea asta, repeta avocatul. Şansa lui fusese de unu la o mie ca sa scape din infernul de gheaţă. Îndemânarea, vigoarea şi norocul îl serviseră cu prisosinţă şi supravieţuise ca prin minune. Da, Fingers fusese un mare luptător! Putea să nu-l înţeleagă pe Kent?

— Vorbeşte, Kent, vorbeşte. Nu lăsa nimic deoparte. Voi fi alături de tine şi vom încerca să facem totul ca să scapi.

Fără a uita ceva, James povesti ceea ce i se întâmplase din ziua în care metisul îl împuşcase în piept. Degete Murdare îl asculta atent, dar auzea şi ecourile propriei inimi. Ochii îi ardeau încă de flacăra pe care Kent o aprinsese iar, după atâţia ani.

Gândurile i se învălmăşeau. „Da, da...” repeta el deseori gânditor. Cuvintele lui Kent, pătrunzându-i în inimă, îi trezeau dorinţa să întreprindă ceva.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Marette Radisson, îi zise Kent. M-a lăsat să înţeleg că poate face orice din Kedsty. În plus, ţin la ea... Cred că mă înţelegi... Poate că m-ar ajuta, dacă ar şti în ce situaţie mă aflu. De asemenea, va trebui să vorbeşti cu Kedsty, deşi ştiu că îţi va fi greu. Foloseşte orice mijloace, m-am convins că are conştiinţa încărcată şi că ascunde multe. Dacă reuşeşti să dai de Marette, voi avea nevoie, ca să fug împreună cu ea, de un drum pe care să mi-l indici tu.

— Da, da, da, rumegă Degete Murdare. Dar va fi greu să scot ceva de la Kedsty. Voi încerca, totuşi.

Un alt Fingers plecă de acolo şi se îndrepta către râu, cinci minute mai târziu. Câinele lui, mirat şi dezorientat, alergă de câteva ori pentru a ţine pasul cu el.

Iar Degete Murdare, întors la cabana sa, renunţa să se mai tolănească în tihnă pe şezlongul de pe verandă...

XI. MARETTE SE ÎNTOARCE.

Kent începea să spere. Sarea cu repeziciune de la o idee la alta.

În prezent, avea un aliat preţios. El însuşi era un bun luptător şi, odată aflat în libertate, avea să-şi vândă scump pielea.

Trecuse prin atâtea greutăţi şi răzbise în cele mai grele împrejurări. Avea să răzbească şi de data asta!

Fără să vrea, se gândi apoi la bătrânul Raymond. Omul acela trăise nouăzeci de ani şi părea cel mai cumsecade bătrânel de pe faţa pământului. Totuşi, cu mulţi ani în urma, săvârşise o crimă pe care i-o mărturisise lui Kent cu câteva zile înainte de a muri.

Bătrânul Raymond era francez şi avea o cabană nu departe de colonie. Îi plăcea să trăiască izolat, nu se amesteca printre ceilalţi, decât atunci când îşi făcea cumpărăturile. Avea o slăbiciune pentru Kent, cu care vânase împreună, cu ani în urmă, câţiva cerbi. Adevărul era că James nu-i ştia nici măcar celalalt nume, cel de familie.

Toţi îi spuneau francezului moş Raymond. De ce şi cum se stabilise acolo, nimeni nu ştia.

Ei, bine, într-o zi, pe când Kent, îngheţat, bătut de viscol, reuşise să se furişeze în cabana lui Raymond, după ce acesta îi dădu un ceai fierbinte, începu să-i povestească despre el.

Fusese un marinar, căpitan de vas, care cutreierase oceanele lumii, cu multă vreme în urmă. Ajunsese până în Africa şi în China. Întâlnise canibali şi piraţi.

Odată, cu multă vreme în urmă, se rătăcise undeva pe continentul american, prin zona Marilor Lacuri. Pădurea era într-atât de întunecata şi de deasă, încât nu mai reuşise să găsească drumul de întoarcere. Pe acolo nu se afla nici o poteca. Totuşi, cu instinctul marinarului şi cu ştiinţa vânătorului, se orientă cât de cât şi porni spre răsărit.

Curând însă, soarele nu mai pătrundea prin frunziş. Arborii creşteau foarte aproape unul de celălalt, drepţi şi înalţi ca nişte coloane, deasupra cărora se întindea un acoperiş de frunze ce nu mai lăsa lumina să ajungă până la el.

Vântul abia pătrundea pe acolo şi nu avea putere. Păsări impunătoare, ale căror culori nu le putea distinge, pârând toate cenuşii, veveriţe zburătoare, iepuri, căprioare şi vulpi mişunau

printre copaci şi tufe. Găsi chiar ciuperci uriaşe, ghebe de pădure şi verze caraibiene, cu care îşi potoli foamea.

Dădu apoi de o specie de copaci din care canadienii extrăgeau zahăr. Zgândări coaja unuia şi sângele vegetal i se scurse din rană. Mulţumit, francezul sorbi zeama atât de gustoasă şi îşi recâştiga forţele.

Mergând fără încetare, reuşi sa ajungă la hotarele acelei păduri fantastice şi virgine. Aruncase puşca, nefolositoare, fiindcă nu mai avea gloanţe, păstrându-şi doar cuţitul de vânătoare.

Dintr-o dată păşi într-un ocean de lumina. Nimerise în mijlocul valurilor aurii ale soarelui care se grăbea spre asfinţit. Având câmpiile întinse pe dinainte-i, preria aceea părea o salba de lacuri de verdeaţa şi lumina în mijlocul vastelor păduri din Lumea Nouă.

După ce mai străbătu un rând de copaci, care se ridicau asemenea unui zid sumbru şi opac, zări munţii cu crestele înzăpezite şi scăpă din puterea codrului. Apoi ochii i se opriră asupra unei coloane albe şi răsucite ce se detaşa net, înălţându-se către cer. Recunoscu imediat fumul unei colibe. Porni către aceasta, fără a mai ţine cont daca acolo urma să întâlnească prieteni sau duşmani.

Merse pe o potecă îngustă, ce părea a duce la colibă. Uită că putea fi atacat de şerpi, care erau numeroşi prin zona aceea, prin ierburile înalte şi tufele din câmpie.

Pe măsură ce se apropia de fumul cu pricina, coliba se mărea. Noaptea se lăsă înainte ca el să ajungă la ţintă, dar nu-l împiedică să-şi continue drumul.

Ajunse astfel în dreptul uşii. Era întredeschisă şi, în fundul locuinţei, se vedea un foc. Flăcările strălucitoare îl ajutau să-şi găsească drumul, de parcă era călăuzit de un far. Din când în când, prin dreptul lor trecea o silueta distinctă, fiind mai întunecată decât tot ce era în jurul ei.

Ajuns aproape, observă că acolo era o femeie şi după ce trecu pragul uşii, întrebă dacă are loc pentru el în adăpostul acela.

I se răspunse cu un fel de mormăit, pe care Raymond îl interpretă aşa cum dori. Pătrunse deci fără să pregete şi se duse să se aşeze pe un scăunel de bucătărie, aşezat la o distanţa convenabila de foc.

În partea opusă se afla un tânăr indian. Stătea nemişcat, ca o statuie. Îşi ţinea coatele pe genunchi şi capul în mâini. Arcul său

se găsea lângă el, iar la picioare avea mai mulţi porumbei şi alte păsări sălbatice.

Sosirea francezului şi mişcările lui nu parură să-l scoată din apatia cu care indienii îşi ascund teama de apropierea omului alb, pe care îl ghicise după zgomotul paşilor săi.

Raymond îl privi însă foarte atent şi prudent, căci ştia că avea o şansă din zece să dea peste un prieten. Dar, fiindcă nu-şi putu forma o părere, îi vorbi:

— Fratele meu a adormit? De aceea nu-şi ridică nici măcar privirea la sosirea unui prieten?

Cunoştea destule cuvinte de ale indienilor şi se putea exprima mulţumitor în limba lor.

Celălalt tresări. Fără a scoate o vorbă, îşi ridică fruntea şi îi arătă, cu degetul un ochi ieşit din orbita, care de-abia mai atârna, agăţat de capătul nervului. Adâncitura goală sângera, iar lichidul roşu i se scurgea indianului pe chip şi pe piept. Apoi, în tăcere, fără să se plângă, îşi prinse iar capul în mâini.

O săgeată se rupsese în arcul întins la maximum şi un rest din aceasta îi sărise în ochi. Francezul înţelese de îndată totul şi nu mai puse alte întrebări, respectând durerea omului din prerie.

Se întoarse apoi spre femeie:

— Călătorul este obosit şi flămând. Mama lui[3] îi poate da niscaiva bucate şi un culcuş?

— Mai sunt de-ale gurii sub cenuşă. În colţul acesta este o blana de urs, îi zise bătrâna. Fiul meu poate să mestece ce găseşte sub cenuşă şi apoi să se culce pe blană.

— Altceva nu mai aveţi? întreabă francezul, care, după masa frugală servita în pădure, ar fi mâncat cât de mult.

— Poate ca mai am şi altceva, îi răspunse bătrâna, apropiindu-se de el cu o mişcare iute şi aţintindu-şi ochii pe lanţul lui de aur de la gât. Fiul meu, ai un lanţ frumos! Aş putea să-ţi dau carne sărata de bivol şi alt vânat bun. Mi-ar plăcea să am aşa un lanţ…

— Lasă asta! Adu carnea sărată de bivol şi ficatul de căprioară, îi zise francezul. Dacă ai într-un colţ şi o sticlă de rachiu tărişor, scoate-o la iveală!

Bătrâna se îndepărtă, întorcându-şi când şi când capul după obiectul de aur pe care îl poftea. Apoi, ridicând o rogojina din

[3] Atât francezul, cat şi indianul şi femeia vorbesc despre ei la persoana a III-a (singular). Francezul foloseşte, în semn de respect, apelativul „mama”, iar femeia; pe cel de „fiu”. Francezul şi indianul sunt „fraţi”. (n.tr.).

trestie, ce despărţea în doua coliba, trecu în partea cealaltă. Abia, dispăru, că indianul îşi ridica repede capul.

— Fratele meu ştie unde se află? îl întrebă el pe Raymond.

— Pe legea mea că nu!

— Fratele meu are o armă ca să se apere? continuă el, tot în şoaptă.

— Da, un cuţit.

— Atunci să facă totul să nu adoarmă.

— Dar tu ai o armă?

— Am *tomahawkul.* Linişte.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, tânărul indian îşi luă iarăşi capul în mâini şi nu se mai mişcă. Bătrâna ridică iar rogojina. Aducea mâncarea. Dar nu avea ochi decât pentru lanţul lui.

— Fiul meu, vorbi ea, cum ai făcut rost de aşa ceva?

— Am urcat pe râul Ottawa până la Lacul-de-Sus pentru a vâna bivoli şi castori, îi răspunse francezul, începând să înţeleagă ameninţarea de care îl avertizase indianul. Apoi, după ce am strâns mai multe blănuri şi piei, am mers în oraş şi am schimbat jumătate din ele pe acest lanţ.

— Am doi fii, îi zise bătrâna, punând carnea şi rachiul pe masă. Ei vânează de zece ani bivoli şi castori şi niciodată n-au adus atâtea blănuri şi piei, ca să le schimbe pe un lanţ de aur. Fiul meu a zis că-i este foame şi sete, continua ea. N-are decât să mănânce şi să bea.

— Fratele meu din prerie nu serveşte nimic? îi spuse francezul tânărului indian, apropiindu-se cu scăunelul de masă.

— Durerea te hrăneşte, îi răspunse vânătorul, fără să se mişte. Nu-mi este nici foame, nici sete. Mi-e somn şi o să dorm. Fie ca Marele Spirit să aibă grija de fratele meu!

— Câte piei de castor a dat fiul meu pentru lanţul acesta? întrebă bătrâna, revenind la subiectul ei favorit.

— Cincizeci! răspunse la întâmplare francezul, mâncând cu pofta friptura.

— Am aici zece piei de urs şi douăzeci de castor. I le dau fiului meu pentru lanţ.

— Dar nu e de vânzare.

— Prea bine, mai vorbi ea, zâmbindu-i ca o vrăjitoare. Ia însă seama, fiul meu! Orice om viu este stăpân peste ce-i al lui, dar morţii nu au nimic!

Francezul privi repede spre tânărul indian. Acesta părea cufundat într-un somn greu.

După ce sfârşi de mâncat, aruncă o mână de lemne pe foc şi se duse să se culce pe pielea întinsa pe jos, într-un colţ al colibei. Nu intenţiona să doarmă, dar vroia s-o păcălească pe bătrână, ca să vadă ce avea de gând. Aceasta dispăruse în cealaltă parte a colibei.

După ce francezul se culcă, rogojina se ridică şi capul hidos al femeii se ivi iar, aţintindu-şi ochii mici asupra celor doi adormiţi. Cum nu-i văzu făcând vreo mişcare, intră la ei, se duse la uşa colibei şi începu să asculte cu atenţie, de parcă ar fi aşteptat pe cineva.

Neauzind nimic nici acum, se întoarse şi, ca să nu-şi piardă timpul degeaba, luă de pe un suport agăţat pe perete un uriaş cuţit de bucătărie, pe care se apucă să-l ascută pe o piatră tocită.

Francezul nu pierdea din ochi nici una din mişcările femeii, care erau conturate de lumina slabă din coliba. Pregătirile erau vădite. Bărbatul îşi scoase cuţitul din centiron şi îi încercă vârful cu degetul. Mulţumit de rezultat, aşteptă neclintit desfăşurarea evenimentelor, prefăcându-se a dormi adânc.

Bătrâna îşi urma nemiloasa îndeletnicire. Deodată se opri şi ascultă cu atenţie. Zgomotul pe care îl simţise se auzi, de astă dată, destul de aproape. Se ridica repede, ca şi cum gândul crimei ar fi întinerit-o şi i-ar fi redat supleţea mişcărilor.

Puse cuţitul la locul lui, pe suportul din perete şi se duse iar la uşă.

Soseau, într-adevăr, cei pe care-i aştepta. Le făcu semn cu mâna, fără a scoate o vorbă, să se grăbească. Apoi veni iar în coliba şi îşi aruncă ochii asupra oaspeţilor. După câteva minute, doi tineri înalţi şi vânjoşi se iviră în pragul colibei. Duceau pe umeri un căprior pe care îl vânaseră. Se opriră pentru a-i privi în tăcere, fioroşi, pe oaspeţii aflaţi acolo, apoi, unul dintre ei întreba, în engleză, de ce mama lui îi primise. Bătrâna îi făcu semn să tacă.

Vânătorii puseră jos căpriorul, chiar la picioarele francezului. Apoi se retraseră în spatele rogojinii. Femeia îi urmă, ducându-le sticla de rachiu din care oaspetele abia gustase. După aceea ieşiră şi în coliba rămaseră doar oaspeţii.

Francezul stătu un timp nemişcat. Se auzea doar şuieratul respiraţiei liniştite şi egale a indianului. Somnul lui prefăcut părea adevărat; puteai jura că doarme. Încercând să-l imite, Raymond se întoarse, deranjat parcă de mişcările celorlalţi,

ajungând cu faţa către indian.

După aceea deschise încet ochii. Indianul nu-şi mai ţinea capul decât cu mâna stângă. Cealaltă îi atârna pe lângă trup, atingând, ca din întâmplare, mânerul toporiştii ce zăcea pe pământ.

Chiar atunci se auzi un zgomot slab. Degetele indianului se strânseră pe coada *tomahawkului.* Francezul înţelese că se pregătea să facă faţă primejdiei.

Rogojina se ridică şi cei doi tineri pătrunseră pe tăcute, unul după altul, asemenea unor şerpi târându-se într-o linişte desăvârşită. În spatele lor apăru capul bătrânei, al cărei corp rămânea ascuns de întunericul din colibă. Se gândise că, din moment ce nu mai era nevoie să ia parte la scena ce urma să aibă loc, măcar să-i încurajeze pe ucigaşi, dacă era de trebuinţă, cu un îndemn.

Tinerii se apropiară tiptil, fără zgomot şi fără a-i slăbi din priviri pe cei care dormeau. Unul dintre ei ţinea în mâna un pumnal de vânătoare încovoiat spre înăuntru. Vru să se ducă spre indian, dar fratele lui îi făcu semn să aştepte puţin, să-şi ia şi el arma.

În vârful picioarelor, se apropie de perete şi luă cuţitul ascuţit de bătrână. Schimbară apoi priviri între ei şi se uitară la mama lor.

— Acum e momentul, le şopti ea. Pe ei!

Cei doi tineri se apropiară de victimele lor. Primul ridică braţul ca să-l înjunghie pe indian, celălalt se aplecă să-l lovească pe francez.

Însă în aceeaşi clipă, cei doi asasini se dădură înapoi urlând! Francezul îşi împlântase cuţitul până la mâner în pieptul duşmanului său, iar indianul îi sfărâmase capul celuilalt! Tinerii rămaseră nemişcaţi o clipă, apoi picioarele începură să le tremure, de parcă ar fi fost beţi. Se prăbuşiră, ca nişte copaci dezrădăcinaţi de furtună, împrăştiindu-şi sângele în jur.

Bătrânei îi scăpă un blestem, iar indianul scoase un strigăt de victorie. Apoi, luând coarda arcului său, trecu în cealaltă parte a colibei, de unde ieşi curând, trăgând-o pe femeie de plete. O legă la vreo zece paşi distanţa de colibă. După aceea, tânărul indian luă o creangă aprinsă şi dădu foc colibei din cele patru colţuri, dansând şi cântând în tot acest timp. Aşa era obiceiul acolo, între Cascada Niagara şi Oceanul Atlantic, să i se dea foc locuinţei unui criminal, iar pieile roşii respectau cu sfinţenie tradiţia.

Curând, din coliba blestemată nu mai rămăsese decât o grămăjoară de tăciuni ce acopereau cadavrele ucigaşilor.

Indianul se opri din dans. Îşi aprinse o creangă, ca o torţă, pe care i-o înmână francezului.

— Acum, îi zise el, în ce parte merge fratele meu?

— Spre Philadelphia!

— Foarte bine. Fratele meu nu are decât să mă urmeze şi o să-i fiu călăuza până ce o să ieşim din pădure.

Zicând acestea, se duse şi o eliberă pe femeie, lăsând-o lângă resturile fumegânde ale colibei. Apoi porniră imediat la drum.

În zori ajungeau la baza muntelui. Acolo indianul se opri.

— Fratele meu a ajuns, îi zise el. De pe culmile acestor munţi se vede Philadelphia. Fie ca Marele Spirit să-l aibă în pază pe fratele meu!

Raymond vru să-i dăruiască ceva sălbaticului şi, fiindcă nu găsea nimic, dădu să-şi scoată lanţul de la gât şi să i-l ofere.

— Fratele meu nu-mi datorează nimic, îi zise indianul. După o luptă cu tribul hurenilor[4], Tânărul Elan a fost făcut prizonier şi dus pe malul Lacului-de-Sus. Era de mult legat de stâlpul de pedeapsă şi duşmanii săi se pregăteau să-l scalpeze, în timp ce femeile şi copiii dansau în jurul lui, îi cântau sfârşitul, când nişte soldaţi, născuţi ca fratele meu, dincolo de Apa cea Mare şi Sărată, i-au atacat pe hureni, i-au fugărit şi l-au eliberat pe Tânărul Elan. Le datorez viaţa, de aceea te-am ajutat pe tine. Când îi vei întâlni pe soldaţi, să le spui că nu le mai datorez nimic.

Aceasta fusese povestea bătrânului Raymond. De ce îşi aducea aminte de ea tocmai atunci? Nici James n-ar fi putut spune. Poate fiindcă se cutremurase când aflase că bătrânelul acela cumsecade fusese în stare să ucidă un om ca să-şi salveze viaţa. Poate pentru că, aşa cum îl privise el pe moş Raymond, după ce aflase lucrurile acelea, la fel de uimiţi se uitaseră alţii la el când mărturisise că îl omorâse pe Barkley tocmai el, care, cu mulţi ani în urmă, făcuse parte din trupele de rangeri.

Doctorul Cardigan, care se întorsese din excursie, aflase, stupefiat, că James fusese închis, de aceea veni imediat să-l vadă. Mirat, constată că acesta avea un moral foarte ridicat.

— Sunt mulţumit, îi zise Kent, căci mi-am plătit datoriile. Am avut nişte obligaţii faţă de Mercer. N-am vrut să-i rămân dator unui băiat de treabă ca el. I-am dat deci ceea ce merita.

— Înţeleg, dar dacă voi avea nevoie de un masor nu voi apela la tine, Jimmy, fiindcă ai pumnul prea greu. Era cât pe ce să-mi

[4] Câini de pe Luna. În limba engleza, în original, în text. (n.tr.).

omori asistentul.

— L-am trezit însă la viaţă pe altul.

— Pe altul? Pe cine?

Kent fu cât pe ce să se trădeze. Reuşi însă să-şi ţină gura. Îl trezise pe tânărul Alexander Fingers în persoana lui Degete Murdare. Din mormanul de carne moale al burduhănosului avocat făcuse să răsară bărbatul care rămăsese ascuns zeci de ani.

Kent binecuvânta ziua când aflase povestea lui Degete Murdare. Acesta îi îngăduise înfăptuirea unei minuni – trezirea la viaţă a unui mort. După trezirea aceea, avocatul îi devenise foarte simpatic. Nutrea faţă de el, în clipele acelea, o mare prietenie.

— Cred că am făcut bine că am apelat la Degete Murdare, rugându-l să mă sfătuiască ce să fac în situaţia mea, îi mai zise el lui Cardigan, spre sfârşitul întrevederii. Poate că va găsi o portiţă de scăpare.

Kent ţinea să-l facă să creadă pe doctor, ca şi pe părintele Layonne, că apelase doar la sfaturile lui Alexander Fingers, nicidecum că-l implicase efectiv în cazul lui. Nu avea de ce să se teamă de vechii lui prieteni, dar nu vroia să rişte ca, mai târziu, să-i pună într-o situaţie delicată.

În ziua următoare, când avocatul veni iar la el în celulă, era un alt om. Parcă dăduse jos din pătura de osânza, respira cu uşurinţă. Toată faţa îi strălucea. În schimb, câinele lui, Togs, arăta jalnic, fiind frânt de oboseală.

— N-am dormit toată noaptea, îi zise Fingers. Acum nu mă simt obosit deloc. Mai ales că m-am zbătut atâta. Am ajuns însă la o concluzie.

Kent îl luă pe după umeri şi îl zgâlţâi bucuros.

— Da, reluă Fingers, n-am stat degeaba. Pentru a nu fi luat prin surprindere atunci când va trebui să vină clipa faptei, mi-am asigurat deja sprijinul unor oameni de isprava, Fonte şi Mooie, ca şi când fuga ta ar avea loc mâine. Căci nu întrevăd o altă soluţie în afara evadării. M-am gândit la toate posibilităţile. Nici o lege omenească nu poate să te salveze. Ai deja frânghia încolăcită în jurul gâtului, Kent, îmi pare rău. Nu ştiu nimic încă despre Marette Radisson, dar o căutăm. Kedsty este foarte prudent. N-am putut afla de la el decât că vrea să te ducă la închisoarea de la Edmonton, peste vreo două săptămâni. Trebuie să folosim cu chibzuiala acest timp.

Timp de trei zile, Degete Murdare nu mai apăru. Când se ivi, lui Kent i se păru că arată cam ciudat.

— Ce s-a întâmplat, Degete Murdare? Vreo piedică neaşteptată?

— Nu, dar a trebuit să-mi schimb planul.

— Pari cam supărat.

— Puţin. Preferam combinaţia mea.

— Cred că tu ar trebui să alegi calea de urmat.

Fingers suspină şi zâmbi:

— Oricum, vom reuşi, asta este important. Reuşita va fi cu

atât mai sigură cu cât vei afla mai puţine despre felul în care se vor desfăşura lucrurile. Să nu insişti, că n-o să ştii mai multe. În schimb, păstrează-ţi răbdarea şi nu-ţi pierde încrederea!

Kent nu putu să afle mai multe. Fingers se retrase imediat, după ce îi strânse mâna, parcă lipsit de vlagă. James deveni mai neliniştit.

Se gândi multă vreme la cuvintele ciudate ale avocatului. Nu le găsea nici un sens: „Reuşita va fi cu atât mai sigură, cu cât vei afla mai puţine despre felul în care se vor desfăşura lucrurile”. Ce secret nu vroia să-i destăinuie Fingers?

Neliniştea lui crescu în dimineaţa zilei următoare, când părintele Layonne îi comunică faptul că fusese primit cu destulă răceală de către avocat.

De şapte zile, Kent nu mai aflase nimic nou şi credea că totul era pierdut, când Pelly îl anunţă că urma să fie mutat la o închisoare adevărată, din sud.

I se păru o adevărată lovitură. Degete Murdare uitase de el, norocul îl părăsise. Toţi îl abandonaseră. Pentru prima oară de când se lupta ca să scape cu viaţă, Kent îşi pierduse speranţele. Există o limită pentru a fi optimist şi a spera, dar prizonierul trecuse de aceasta.

În după-amiaza aceea, cerul era acoperit de nori grei. Începu să plouă mărunt. Către seară, ploaia se dezlănţui. Kent îşi mâncă supa la lumina slabă a unei lămpi, apoi încercă să citească ceva, spre a-şi goni gândurile pline de deznădejde.

Era ora zece şi jumătate, când auzi uşa exterioară de pe coridor deschizându-se şi închizându-se. Se întâmpla pentru a nu ştiu câta oară lucrul acesta de când terminase masa de seară, aşa că nu-i acordă o importanţă deosebită.

Deodată însă, laolaltă cu zgomotul produs de paşii mai multor persoane, desluşi un glas femeiesc. Mai auzise vocea aceea! Părea a fi a Marettei Radisson! Fără îndoială, era vocea Marettei! Se mai auziră nişte uşi trântindu-se, apoi urmă o clipă de linişte adâncă. Secundele păreau să se scurgă dureros de greu pentru Kent. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin celulă.

Apoi se auzi iar o uşă deschizându-se. Tropăitul rangerilor răsună din clădire şi de pe stradă. Era acoperit de vocea Marettei, care le striga:

— Grăbiţi-vă, grăbiţi-vă! Luând-o pe drumul de pe chei, veţi ajunge la timp. Nu mai pierdeţi nici o clipă!

Urmă iar o linişte deplină. Prizonierul era foarte nervos, iar

faptul că se zbătea în celula lui nu-l ajuta să-şi facă ordine în idei. Se aşeză iar pe marginea patului, ţinându-şi capul în mâini. Nemişcarea îi dădea o senzaţie de sufocare.

— Kent! James Kent! îi şopti o voce.

Vocea Marettei!

Dintr-un salt fu lângă uşa de metal, prin a cărei ferestruică cu grilaj reuşi să distingă chipul fetei.

XII. EVADAREA.

O clipă nu reuşi să scoată nici o vorbă.

— Repede, repede, pregăteşte-te de plecare, îi zise ea. Linişte… Eu voi…

Paşii grei şi grăbiţi care se auziră o întrerupseră.

— Ce faci aici, domnişoară? răsună glasul gros al lui Pelly.

Îngheţat de spaimă, cu degetele prinse în grilajul ferestruicii, Kent o văzu pe fata dându-se înapoi un pas şi scoţând un pistol, pe care-l îndreptă către ranger.

— Taci, Pelly, taci! Dacă strigi după ajutor, trag! Ceilalţi sunt acum pe la dig, căci s-au luat după vorbele mele. Alţii n-o să-ţi sară, mai devreme de două minute, în ajutor, dacă strigi. Eu am nevoie doar de două secunde ca să te împuşc. Mai bine stai cuminte, fiindcă nu păţeşti nimic. Deschide uşa asta!

— N-am cheia.

— Unde este?

— Nu ştiu.

— Nu te juca! Ştiu că toate cheile sunt în biroul tău. Hai s-o luăm şi nu încerca să faci pe eroul, că-ţi zbor creierii şi, sinceră să fiu, mi-ar părea rău.

Vreme de o jumătate de minut, Marette şi Pelly dispărură într-o încăpere alăturată. Lui Kent i se părură interminabile secundele acelea.

Atunci înţelese sensul vorbelor lui Degete Murdare. Reuşita avea să fie cu atât mai sigură cu cât el avea să ştie mai puţine. Dumnezeule! Sigur că n-ar fi fost de acord ca fata să-şi rişte viaţa pentru el!

— Fii atenta la mişcările lui! îi strigă Marettei în clipa în care cei doi reveniră lângă uşă. Pelly nu se teme de pistolul tău şi e foarte rapid!

— Nu încerca nimic, Pelly! îl ameninţa ea, tremurând uşor din pricina nervilor. Ştiu că te afli într-o situaţie penibilă. Uită dezonoarea şi gândeşte-te că îţi poţi pierde viaţa prosteşte. Ceilalţi or să înţeleagă.

Rangerul ezită clipe în şir să facă gestul salvator. Tensiunea crescu, iar pistolul fetei se apropie şi mai mult de faţa lui. În cele din urmă, se hotărî şi deschise.

Kent ieşi imediat din celulă şi puse mâna pe o armă.

— Îmi pare rău, prietene, îi zise celuilalt. Nu am de ales, dacă vreau să scap cu viaţă. Vei vedea ca nu sunt vinovat de crimă şi că mă ajuţi acum să demonstrez acest lucru.

— Pelly, intră în celulă în locul lui James, îi zise Marette. Altfel o să ne urmăreşti şi e foarte posibil să se întâmple o nenorocire.

Pelly ofta. Se dădu la o parte din dreptul uşii, apoi îşi încrucişa braţele şi le zise, fără pic de teama în priviri:

— Trageţi!

Rapid ca fulgerul, Kent îl lovi cu piciorul în stomac, împingându-l în golul celulei. Rangerul, care nu se aştepta la aşa ceva, se dezechilibra şi se trezi înăuntru.

Marette închise repede uşa. Dar Pelly urlă din răsputeri, alertându-i pe ceilalţi.

— Repede, repede, după mine! Pe coridor… să ieşim pe fereastra de la biroul lui, glăsui fata.

Alergară repede într-acolo. Kent reuşi să ia, din mers, o cutie cu gloanţe. Deschiseră fereastra. Afară turna cu găleata. James zâmbi fericit. Erau salvaţi!

Alergară pe zidul care înconjura clădirea.

Se opriră o clipă, să-şi mai tragă sufletul: erau obosiţi. Apoi coborâră şi alergară iarăşi în vârful dealului, de unde se vedea întreaga clădire cu ferestre luminate.

— Au aprins toate luminile în cinstea noastră, glumi Marette, printre gâfâieli.

— Ştii că şi mie îmi venea să ţip când a strigat Pelly? Numai că eu aş fi făcut-o de bucurie. Sunt liber, Marette, liber! Unde trebuie să ne întâlnim cu oamenii lui Degete Murdare?

— Cum? Oamenii lui Degete Murdare? Lăudărosul ăla ţi-a spus de aşa ceva?

— Nu mi-a zis nimic, dar presupun că…

— … ne vom încurca cu tot felul de adormiţi în seara asta? Doar în celulă poţi gândi astfel, Kent. Tocmai ai scăpat de acolo, aşa că schimbă-ţi felul de a gândi!

Îl împinse cu cotul în glumă:

— Să ne grăbim, soldat Kent! Ascultă-mă orbeşte. În noaptea asta îţi sunt comandant! Cred şi eu că vrei să strigi de bucurie. Aş face la fel… Niciodată n-am luat parte la o asemenea petrecere. Dar ce ploaie, Dumnezeule! Să mergem!

Coborâră repede dealul pe cealaltă coastă, traversară drumul spre colonie şi, după un sfert de milă, ajunseră la nişte plopi,

unde se opriră din alergat, din cauza ierburilor înalte.

Până atunci Kent se gândise doar la ceea ce i se întâmpla, la clipele pe care le trăia. Când se aflase în camera de la infirmerie sau în celulă, presupusese că Marette avea să-i vină în ajutor, deşi nu i se părea chiar sigur lucrul acela, dar îl ajutase să-şi păstreze speranţa neştirbită.

Se întâmplase însă aievea, nici măcar nu îndrăznise să se gândească! Uşa de la celula lui se deschisese în clipa în care disperarea îl copleşea.

Acum el, Kent, James Kent, alerga în noapte prin ploaia torenţială! Nu visa, dar i se părea, totuşi, că lucrurile nu erau aievea.

Simţea nevoia să capete mai multe dovezi că totul era real. Dar Marette? Încotro îl ducea? De ce fusese atât de preocupată de soarta lui şi îşi primejduise viaţa să-l salveze? Întrebarea aceea îl făcea să alunece iar printre fantasme.

Ea alerga înaintea lui, cu picioarele ei lungi şi gândul că nu va fi niciodată a lui, că îi va scăpa printre degete, că se va evapora ca un vis frumos îl făcu să o ajungă din urmă.

Se opriră la marginea pădurii de brazi.

— Nu mai trebuie să ne grăbim aşa de mult, îi zise fata. În curând ne vom afla la adăpost de ploaie şi de necazuri. Nu trebuie nici să ne lăsăm pe tânjeală…

Printre brazi era întuneric beznă. Marette era sigură de drumul pe care-l urma. Mergea cu paşii ei mici şi energici. Kent era puţin dezorientat.

Zări însă o luminiţă printre crengi. O văzu şi fata, care porni mai hotărâtă ca înainte.

— Suntem pe drumul cel bun, zise ea, întorcându-se spre Kent. Curând vom ajunge.

James simţi apoi pământul unei poteci sub picioarele sale. Recunoscu drumul care ducea la cabana lui Kedsty.

— Marette! o strigă el. Nu cumva te înşeli? Drumul acesta duce la casa lui Kedsty!

— Sigur? îl întrebă ea netulburată.

— Absolut.

— Cu atât mai bine! Va fi încântat să-ţi dea haine uscate, căci eşti ud. Pe vreme de furtună te adăposteşti unde poţi.

— Doar nu eşti înţeleasă cu el? Mi se pare că e ultimul loc unde ne-am putea refugia.

— Dimpotrivă. Este singurul loc unde ne vom afla în deplină

siguranţă.

— De ce crezi asta?

— Ah, dragul meu, îi zise ea pe un ton ciudat, te mai aşteaptă încă multe surprize!

Fetei îi arde de glumă, îşi zicea Kent şi se gândi că, dacă se va arăta prea temător şi şovăielnic, va râde de el. Doar îşi riscase viaţa să-l ajute să evadeze. Îi deschisese toate uşile. Trebuia să aibă încredere în ea, nu se punea problema să-l atragă într-o capcană.

Marette nu mai glumi cu el.

— Kedsty, rosti pe un ton hotărât. Înainte ca el să se întoarcă, vei înţelege de ce te afli aici în deplina siguranţa. Să intrăm şi să ne simţim ca acasă!

James îşi spuse că ar fi preferat să alerge spre marele râu. Ar fi sărit într-o barcă şi ar fi fugit de urmăritorii săi. De teamă să nu i se pară prea neîncrezător Marettei, o urmă, dar strânse bine în mână pistolul.

În clipele acelea, Kedsty era cel mai înverşunat duşman al său. Negreşit şi al Marettei.

„De ce nu-mi cere să ne despărţim şi să mă descurc singur de acum încolo? De ce continuă să-şi pună viaţa în primejdie?” se întrebă James.

Fata îi spuse să-şi şteargă pantofii de noroi şi îi dădu nişte mocasini groşi, ca să nu lase urme de umezeală. Apoi îl prinse de mână şi-l conduse de-a lungul unui coridor.

Pipăind, urcară o scară. Ea deschise apoi o uşă şi pătrunseră într-o camera luminată de lampa pe care o zărise din pădure.

— Este camera mea, îi zise ea. Aici te afli în siguranţa.

Se simţea parfumul florilor, minunatul parfum al primăverii.

— Strânge-mă de mână, te rog şi spune-mi că eşti mulţumit. Îmi pari cu totul absent. Ai vrea să fii iar în celula ta?

— Nu înţeleg nimic din cele ce se întâmpla, Marette. Unde este Kedsty?

— Se va întoarce curând.

— Fireşte, ştie că te afli aici.

— Mă aflu aici de o lună. Cred că nu ai înţeles lucrul acesta… ţi-am spus, totuşi, că va trebui să te aştepţi la multe surprize. Degeaba te uiţi aşa de mirat la mine. Crede-mă, nu ţi-aş fi vorbit cu atâta detaşare, dacă te-ar ameninţa vreun pericol în clipa asta. Cât despre Kedsty…

— Când va afla despre evadarea mea, va înnebuni de furie. Ce

vei păţi atunci? Probabil că va fi pus în temă foarte repede cu cele petrecute. Poate că ştie deja că am evadat cu ajutorul tău.

— Şi ce dacă? Continuă să pui întrebări, acestea nu demonstrează decât că mă crezi o neisprăvită Eşti neliniştit? Cu atât mai bine! Mă înveseleşti! Trebuie să mă mulţumesc singură cu plăcerea datorată evadării tale, fiindcă tu nu mi-ai zis nici măcar mulţumesc. Eu îţi întind mâna şi tu mă priveşti cu ochii holbaţi, mari ca nişte farfurii. Eşti tare caraghios cu părul lipit pe tâmple. Am să-ţi dau nişte haine uscate, să te schimbi. Înainte încercai să mă faci să zâmbesc, să râd chiar. De o lună nu am mai râs... Tu eşti Kent, despre care mi s-a spus că este un ins tare glumeţ? Ce-ar trebui să-ţi fac ca să zâmbeşti?

Îi mai spuse şi alte astfel de lucruri. După încercările periculoase prin care trecuse, simţea nevoia să se relaxeze, să se mai destindă.

Ochii îi străluceau, şireţi, obrajii i se îmbujoraseră, gesturile îi erau energice. Ardoarea ei juvenilă îl puse în mişcare şi pe bătrânul Kent.

— Aş dansa cu tine, dacă aş auzi viorile, dar nu le aud încă. Dacă îngâni o melodie, putem începe. Unduieşti ca o silfidă, Marette, iar eu nu sunt decât un evadat greoi.

Luă mâna întinsă a fetei şi o strânse.

— În sfârşit! îi zise ea. Ce cumpănit eşti. Aşadar, să redevin gravă. Ascultă-mă cu atenţie! În după-amiaza asta, Kedsty a plecat la Vanloo. La întoarcere, acest om meticulos va trece pe la sediul rangerilor, să vadă dacă totul este în ordine. Când va înţelege ce s-a petrecut, va încrunta din sprâncene şi va strânge pumnii. Şi, dacă nu va rămâne acolo să conducă manevrele, va veni aici să-mi înşire tot felul de lucruri neplăcute. El ştie unde sunt. E singurul dintre ei care ştie. În timpul discuţiei noastre, vei sta liniştit într-un loc pe care ţi-l voi arăta eu, chiar în casa asta. Îţi dau de ştire când va sosi el. Nu te nelinişti! Eşti în siguranţă şi totul merge aşa cum am plănuit. Degete Murdare ne este un aliat de nădejde. La un moment dat, a fost puţin descumpănit de faptul că Kedsty a schimbat data plecării tale la penitenciarul din Edmonton. Dar ideea mea i-a plăcut... Mărturiseşte şi tu că nimănui nu-i va trece prin minte să te caute la... comandantul rangerilor!

— Nu m-ai convins, Marette! Aş prefera să plec de aici chiar în noaptea asta.

— Nu. Vei pleca peste cinci zile. Totul va fi pregătit şi nu vom

avea nevoie nici măcar de oamenii lui Degete Murdare. Vei pleca într-o siguranţă desăvârşită.

— Şi tu?

— Eu voi rămâne, îi spuse ea hotărâtă.

Apoi, adăugă, cu răceala:

— Voi rămâne aici, fiindcă sunt obligată să o fac.

— Cum? Să te expui furiei lui?

— Nu-mi va face nici un rău. Sunt convinsă de lucrul acesta. Ah, tu nu cunoşti multe lucruri, Kent, dar Kedsty este în pericol, nu eu. Nu încerca să afli mai multe de la mine! Îmi pare rău, fiindcă ţi-am spus deja prea mult...

— Îţi închipui că voi pleca singur? Nici în ruptul capului. Mai mult, ne leagă o taină pe care tu o cunoşti... Fie, păstrează-ţi secretul! Eu îl voi împiedica însă pe Kedsty să te maltrateze! Nu voi încuviinţa niciodată să plec singur! Niciodată! Hai să fugim, Marette, avem încă timp şi e lucrul cel mai bun de făcut! Să fugim! Dacă ticălosul de Kedsty te-a jignit cu ceva şi nu vrei să-mi spui cu ce, îl voi găsi mai târziu şi vom sta de vorbă, ca de la bărbat la bărbat. Te asigur că va plăti cu vârf şi îndesat ceea ce îţi datorează. Acum însă, să plecăm pe râu, imediat. Vino cu mine!

Ea îl privea nemişcată. Nu mai era fata veselă, nepăsătoare, de acum câteva minute. Totuşi, nu se putu opri să nu surâdă.

— Ştii că, după o lege mai veche a Nordului, îmi aparţii?

— Cum adică?

— Trebuia să mori, fiindcă urma să fii spânzurat. Ţi-am salvat viaţa, de aceea viaţa ta îmi aparţine, potrivit acelei legi. Eşti sclavul meu, Kent. Trebuie să mă asculţi.

— Nici nu vreau altceva. Prin devotamentul meu, Marette, ţin să-ţi dovedesc recunoştinţa pe care ţi-o port. Înţeleg unde vrei să ajungi... Mă voi supune tuturor poruncilor tale, dar nu te voi lăsa singură aici.

— Trebuie să mă asculţi, întări ea.

Pentru a-i arăta că nu mai aveau ce discuta pe această temă, nu mai scoase un cuvânt şi, pentru a avea mai mare influenţă asupra bărbatului din faţa sa, începu de îndată să-şi desfacă părul ud, uitând parcă de prezenţa lui.

Gluga de la mantaua de ploaie a fetei nu o prea apărase în timpul evadării lui Kent, de aceea apa se scurgea de pe plete, dându-le şi mai multă strălucire.

Părul îi învăluia acuma chipul, gâtul şi braţele. La lumina

lămpii, picăturile de apă păreau mici diamante scânteietoare care cădeau pe pământ, unul câte unul.

— Nu-mi răspunzi nimic?

— Hotărârea mea e neschimbată. Vom pleca împreună, Marette, când vei vrea tu, dar împreună! îi răspunse el cu o energie brutală, căci apropierea ei îi stârnise simţurile şi deja se văzuse prinzând-o de mijloc pe tânără şi supunând-o voinţei lui.

— Stai, stai! făcu ea. Nu te grăbi, fiindcă te înşeli. Vei pleca singur, eu voi rămâne.

Desluşi în ochii fetei o scânteiere de mânie şi, chiar în clipa aceea, se auzi un zgomot de jos.

— E Mooie. Mă previne că se apropie Kedsty. Nu mai am timp să-ţi arăt unde este ascunzătoarea ta. Nu-i nimic însă, el nu intră în camera mea. N-a făcut-o niciodată. Îi voi ieşi în întâmpinare.

— Dar dacă va bănui că mă aflu aici? Dacă va veni în camera ta?

— Te vei ascunde sub cuverturile de pe pat. Cobor, îi zise ea, îndreptându-se spre uşă. Orice vei auzi, orice se va întâmpla, te rog, nu te arăta!

— Dacă mă va descoperi, chiar ascuns după cuverturi?

— Atunci, îi răspunse ea fără nici o ezitare, va trebui să faci ceea ce este necesar…

XIII. ALTĂ CRIMĂ.

Cu pistolul în mână, cu urechea lipita de uşă, Kent nu izbuti să audă primele cuvinte schimbate între Kedsty şi Marette.

— Prin urmare, mai eşti încă aici? strigă Kedsty, furios.

— Dacă nu te înşeală ochii, îi răspunse ea, sec.

— Ai avut îndrăzneala să-l ajuţi pe Kent să evadeze!

— Adevărat.

— Le-ai spus rangerilor că nişte bandiţi vor să jefuiască vaporaşul lui Sanderson!

— Îmi trebuia un pretext. Cum puteam să îl ajut pe Kent să evadeze, dacă ar fi fost toţi acolo?

— Şi, după ce i-ai trimis pe idioţii ăia pe dig, l-ai ameninţat pe laşul de Pelly cu pistolul, nu?

— Nu vorbi urât despre Pelly. S-a purtat curajos.

— Va rămâne câteva luni în celula în care l-ai închis.

— Nu. Îl vei scoate de îndată de acolo, ca să nu mă superi.

— Poate. Mai întâi însă, îmi vei spune unde a fugit ticălosul acela de Kent.

O uşă se închise. James nu mai auzi decât nişte şoapte din care nu înţelegea nimic, întocmai ca atunci când Marette vorbea cu Pelly, în apropiere de celula lui.

Neliniştea lui crescu. Ce putea face? Era ca şi paralizat. Norocul nu-i ţinea partea.

Avea însă libertatea de acţiune şi socoti că, de astă dată, putea să-i vină în ajutor fetei, dacă ar fi fost în pericol, spre deosebire de momentele în care o urmărise de dincolo de zăbrelele celulei. De aceea, întredeschise uşa de la camera ei, să audă mai bine. La primul strigăt, ar fi sărit imediat jos, la parter. Neîndoielnic, nemernicul de Kedsty n-ar fi avut timp să-i facă vreun rău. În câteva secunde i-ar fi lipit ţeava pistolului de tâmplă.

Mai chibzui o clipă. Kedsty nu era omul care să lovească o femeie.

Se întrebă atunci de ce îi ceruse ea cu atâta insistenţă să nu iasă din cameră?

Într-adevăr, îl rugase acest lucru, ceea ce părea ciudat, după ce ea încercase să pară atât de autoritară. Se temea deci de Kedsty… Cine era Kedsty pentru ea? De ce se ascundea chiar în

casa lui?

Se temea de el şi chipul ei o trădase atunci când îl implorase să nu se arate. Dar şi Kedsty, prin purtarea lui, părea a se teme de ea. Ce se întâmplase, aşadar, între ei?

Glasurile crescură violent în intensitate. Dacă Kedsty vroia să o ducă pe fată la sediul rangerilor? Ea nu luase în calcul o asemenea posibilitate!

Totuşi, un astfel de deznodământ era perfect plauzibil. James fu gata să coboare scara. Se auzea, răguşită, doar vocea lui Kedsty.

Rămase, totuşi, neclintit, pregătit de luptă, minute în şir, cu trupul ţeapăn, cu mâna strânsă pe pistol.

Simţi o oboseala dureroasa. Se aşeză. Parfumul discret de liliac îi aduse aminte de ziua în care Marette venise să-l viziteze la infirmeria lui Cardigan.

Până atunci nu se uitase atent în jurul său, la camera în care se găsea. Ştia că fusese a lui Kedsty, dar nimic nu amintea acest lucru. Era plină de obiecte de toaletă ale căror număr şi varietate îl mirară.

Ar fi putut să se creadă în budoarul fetei guvernatorului acelui stat! Oricum, nu într-o cabană din ţinutul Athabasca. Pe parchet, lângă masa de toaletă, se aflau mai mulţi pantofi, încântător lucraţi, cu tocuri înalte. Chiar şi două perechi de ghete, cochete, de lac, cu acelaşi tip de tocuri, ornate cu panglici vesele şi paftale aurite.

Luă în mână un pantof micuţ, din satin, al cărei vârf îl făcu să zâmbească. Luxul dovedit prin încălţăminte nu era nimic pe lângă cel al hainelor ei, din stofe fine, dantele subţiri, asemenea pânzei de păianjen şi broderii preţioase.

Cine era Marette Radisson?

Ceea ce avea sub ochi scotea la iveală caracterul schimbător al fetei, supusă total capriciilor modei, înnebunită după dantelării şi alte fleacuri, înclinând spre preocupări ieftine şi nefolositoare. Or, Marette îşi riscase viaţa pentru el, prin urmare nu putea fi aşa. Atunci?

Uşa camerei în care se găseau Kedsty şi fata se deschise violent. Bărbatul rămase o clipă nemişcat pe coridor, ca un taur furios care se pregăteşte să treacă la atac. Apoi uşa coridorului fu iar trântită, atât de brutal, încât toate geamurile din casă vibrară.

Ea reveni în cameră şi îi întinse mâinile lui Kent.

— N-ai coborât la parter, nu?
— Nu.
— N-ai auzit nimic din discuţia noastră?
— Doar glasul acestei brute de Kedsty, dar n-am auzit lămurit cuvintele.
Se aşeză jos, suspinând uşurată.
— Eşti isteţ, Kent şi sunt mulţumită de tine.
Surâsul ei ciudat încerca să-i ascundă tulburarea.
— Aproape că l-am convins pe Kedsty să te lase să pleci, fără să te mai interogheze. Îmi este dator, aşa că, în cele din urmă, n-a putut să mă refuze.
— Îţi este dator?
— Da. Peste cinci zile va trece vaporul lui Jean Lassalle. Te vei îmbarca pe el şi vei pleca în nord.
— Este capcana acestui prefăcut, acestui trădător, care vrea să mă prindă iar.
— Mi-a făgăduit că vei putea pleca. Ştie ce-l aşteaptă dacă nu se va ţine de cuvânt.
— Nu, Marette. Nu te pot lăsa în mâinile lui.
— Dar nu mă ameninţă nimic aici! Kedsty n-a intrat în camera asta, din ziua în care prietenul tău, uriaşul cu păr roşcat, ne-a întâlnit prima oară. N-a mai urcat nici măcar pe prima treaptă a scării, aceea care reprezintă hotarul morţii… şi nici n-o va trece vreodată. Mooie mă păzeşte şi nu vrea altceva decât să aibă un motiv ca să-l trimită pe Kedsty pe lumea cealaltă. Atunci când a trebuit să lipsesc pentru… să-i spunem afacerea *mea, Kedsty* a căutat să mă oprească. Mă aflam deja într-o barcă. Mooie a apărut din întâmplare. Fără îndoială, Kedsty a crezut că mă căuta pe mine şi s-a ascuns după nişte trestii, apoi l-a lovit în cap cu bastonul său metalic. Mooie n-a murit, ştie cine l-a lovit şi n-aş mai avea nimic de adăugat… cred că înţelegi. De aceea, nu-ţi face griji pentru mine, Kent. Are cine să mă apere.
Ultimele cuvinte le rostise mai răspicat, dar James pricepu că-i fusese greu să o facă. Citi în ochii ei o nespusă întristare şi se gândi că mâhnirea aceea îl putea ajuta să-i înfrângă încăpăţânarea.
— Bine, fie! Să admitem că voi pleca aşa cum vrei tu. Ce voi face după aceea?
— Va trebui să uiţi tot ceea ce s-a întâmplat şi să nu te mai gândeşti decât la ceea ce va fi. Altfel nu mă vei ajuta cu nimic. Dimpotrivă, mi-ai putea face rău.

— Vrei să te uit şi pe tine?

— N-am zis asta, Kent. Mai târziu, poate peste câţiva ani… Poate peste câţiva ani, dacă norocul te va purta până în Valea Tăcerii, ne vom revedea.

— Vrei să ne revedem?

— De ce îmi pui o asemenea întrebare? Mi se pare inutila… Dincolo de ţinutul Sulfului, vei putea găsi Valea Tăcerii. Se trece printr-un pas care desparte Nahami, la sud, de ţinuturile nordice. Nu te vei putea înşela, Kent, dacă vrei, într-adevăr, să ajungi acolo. Dacă vei merge prin Dawson şi prin Skaway, vei face un ocol lung şi fără rost. Legea nu te va ajunge în Valea Tăcerii. O să-ţi vorbesc despre asta înainte să pleci cu vasul lui Lasalle, dar în seara aceasta trebuie să tac.

— Bine! Din moment ce îmi zugrăveşti aşa de amănunţit drumul, înseamnă că vrei să ajung în Valea Tăcerii. Nu doresc să aflu mai multe, Marette. Am înţeles însă că ţii la mine şi acest lucru mă face foarte bucuros. De aceea, trebuie să te pregăteşti de plecare. Vom porni împreună la drum.

Ea făcu un gest înciudat. Lui i se păru, la început, că se înşeală, dar pe chipul fetei se putea citi indignarea. Faptul i se păru cu atât mai curios, cu cât îi spuse, cu glasul şters:

— M-ai dezamăgit, Kent. Credeam că mă pot bizui pe tine şi că tu simţi la fel.

Până atunci fata stătuse jos, iar el măsurase camera în lung şi în lat, cu paşii săi mari. Atunci simţi nevoia să se aşeze alături de ea.

— Mai spune-mi o dată, Marette, nu-ţi pare rău că voi pleca fără tine?

— Doar eu ţi-am cerut lucrul acesta!

— Bine, oftă el, voi pleca. Dar cu o condiţie.

— Nu vreau să existe nici o condiţie! îi răspunse ea hotărâtă, privindu-l însă cu blândeţe.

— E vorba de o condiţie uşor de îndeplinit. Vreau să-mi dai răspunsul la o întrebare care ne priveşte doar pe noi doi. Îţi respect taina, dar aş vrea să ştiu, draga mea, de ce te preocupă persoana mea? De ce ai făcut atâtea pentru mine, de ce ţi-ai riscat viaţa ca să evadez eu? Mă cunoşti numai de câteva zile!

— Doar atât vrei să afli? răsuflă ea uşurata.

Şi, pentru câteva clipe, redeveni fata zeflemitoare, din urmă cu puţină vreme.

— Aşadar, despre asta e vorba, prietene, continuă ea. E foarte

simplu!

Îşi plecă o clipă capul, ca pentru a-şi veni în fire şi, în cele câteva cuvinte care urmară, timbrul glasului ei se schimba de zece ori, ca un lac ce oglindeşte, în luna aprilie, un cer pe care norii sunt goniţi de vânt.

Toată bogăţia firii ei, atât de cuprinzătoare şi de neîngrădită, se dezvălui prin glasul care rosti ultimele cuvinte ca pe o şoaptă de dragoste.

— Pot să-ţi răspund uşor la întrebare. Da, de fapt, înţeleg că totul ţi se pare de-a dreptul bizar… E adevărat, am trăit patru ani la Montreal. Câtă făţărnicie! Ce nepotrivire între lumea aceea şi cea a noastră, unde oamenii sunt cinstiţi şi deschişi! Am fost îngrijită ca o prinţesă. Nu mi-ai spune o noutate dacă mi-ai zice că pantofii mei ar trebui să fie duşi la un tăietor de lemne care să le reteze tocurile. Pricina pentru care mă îmbrac ca în acel mare oraş, precum şi cea care m-a adus aici nu-ţi vor fi însă dezvăluite. La oraş am învăţat să dispreţuiesc oamenii. De aceea am fost încântata de fapta ta: o minciuna pentru binele altuia. M-am gândit: iată pe cineva care este diferit de ceilalţi. Cardigan era uimit şi el, dar nu credea că vei supravieţui acelei râni. Kedsty însă se temea că îi vei scăpa. De aceea am ţinut să te revăd. E simplu. Am vrut să te ajut, fiindcă… nu m-am putut opri să nu o fac. Vei pleca peste cinci zile, nu? Singur, nu? Ei, bine te-am ajutat, fiindcă… te iubesc!

— Marette! De ce eşti aşa de tristă?

— Nu sunt, îi răspunse ea, încercând să-şi alunge melancolia din priviri.

Dar se ridică imediat, scuturându-şi capul şi privindu-l încruntată. Îi revenise întreaga energie.

— Kedsty m-a încredinţat că te va ajuta să fugi. Încă mai şovăie să o facă, dar se va supune rugăminţii mele… Când m-a părăsit, fierbea de furie. Ideea de a te ajuta nu a răzbit până la inima sa. Voi stărui, astfel ca ea să îi pătrundă cât mai adânc în conştiinţă. Te încredinţez că voi izbuti. El se va întoarce la sediul rangerilor. Apoi va reveni aici. De altfel, poate să apară dintr-o clipă în alta. Încă nu ţi-am arătat ascunzătoarea. Să nu mai pierdem timpul! Eu ţin lampa, tu urmează-mă!

Merseră până în capătul coridorului, apoi fata se opri în dreptul unei uşi scunde. O deschise. Sub acoperişul în pantă al cabanei, Kent zări un spaţiu orânduit ca o cameră.

— Este o încăpere pentru materiale, îi zise ea. Înainte erau

păstrate aici tot felul de unelte, scule, găleţi şi bidoane. Acum pare destul de confortabila, nu? Am pus la fereastra o perdea foarte groasa, astfel că poţi să şi fumezi, fără să fii văzut de afară. Poţi să-ţi aprinzi şi lampa. Pentru tot ceea ce găseşti aici ar trebui să-i mulţumeşti bunului grăsan Degete Murdare. Grăbeşte-te să-ţi schimbi hainele ude! Pune-le pe cele de pe scaun şi aprinde lampa. Te las singur.

Kent fu cuprins de o uşoară tulburare.

— Nici măcar nu ţi-am mulţumit pentru toate astea. Îmi vei da voie să-mi exprim recunoştinţa, aşa cum aş vrea eu, dragă Marette, îngerul meu păzitor?

Se apropie de ea.

Chiar în clipa aceea se auziră două bătăi scurte în tocul ferestrei. Fără doar şi poate că era Mooie, indianul.

— S-a întors Kedsty! strigă fata, apăsându-şi uşor inima cu mâinile, ca pentru a-i încetini bătăile mult prea grăbite.

Furios, Kent îi zise:

— Nu vrei să cobor în locul tău şi să discut eu cu el? Mi-ar face mare plăcere.

— Să nu-mi faci aşa ceva! Pentru nimic în lume nu trebuie să ştie că eşti aici!

Dispăru imediat, ducând lampa cu ea.

Aplecându-se, James începu să caute obiectele din ascunzătoarea lui. La lumina unui chibrit, desluşi o lampă, aşezată pe o cutie. Atent la tot ceea ce se auzea pe coridor, chibritul i se stinse şi nu apucă să o aprindă.

Nici un glas nu răsună până la el, atunci când Kedsty o întâlni pe Marette. Închisese uşa coridorului, ca şi pe cea de la intrare. Urmă o linişte apăsătoare.

Kent stătu multă vreme la pândă, după uşa ascunzătorii lui, gata să coboare dacă ar fi fost cazul, dar nu auzea absolut nimic din ce se vorbea la parter.

Pipăind în jur, dădu peste un scaun şi se aşeză. Începu mai apoi să se gândească de ce Marette insista ca el să se ascundă în locuinţa duşmanului său.

Îşi aminti când ea îşi desfăcuse părul şi pletele-i minunate i se revărsaseră pe umeri. Nimic altceva nu-i mai trecea prin minte.

Îi reveni în memorie, aievea parcă, un tablou, pe care-l văzuse mai demult. *Spiritul singurătăţii,* pictat de Conne, un artist canadian, prieten al lordului Strathcona, care-şi aflase sursa de inspiraţie chiar în inima pădurii.

Spiritul singurătăţii! Dar era chiar portretul Marettei! Cum de nu cugetase mai demult la lucrul acela? Marette, învăluită în propriu-i pâr, cu buzele întredeschise, cu ochii strălucitori, cu spatele drept, plina de energie, era cea care-l inspirase pe Conne să picteze acel tablou, căruia fata i se păruse chiar sufletul pădurii.

Prin ea, artistul personificase întregul ţinut aflat în aval de cele trei mari râuri, toată frumuseţea sa, soarele, curajul şi faima sa.

Nu avea de ce să se teamă. O fată ca ea ar fi ţinut piept lui Kedsty, oricât de viclean ar fi fost el. Nu-i rămânea decât să aştepte.

Se hotărî să aprindă lampa. Încăperea nu avea mai mult de cinci metri pătraţi. Nicăieri n-ar fi putut sta altfel decât aplecat.

Într-un colţ zări un pat rabatabil şi, în mijlocul acestuia, o cuvertură ca un covor. Desluşi şi o măsuţă pe care era întinsă o faţă de masă şi pe care se afla de mâncare pentru zece persoane, căci Marette îngrămădise acolo doi fazani rumeniţi, muşchi de elan, măsline, o conservă de cireşe, pâine, biscuiţi, unt, brânza, o sticla în care Kedsty îşi păstra ceaiul sau cafeaua caldă.

Pe o scândura se găsea o traistă plină şi, alături, o carabină Winchester.

O recunoscu de îndată. O văzuse atârnând pe peretele cabanei lui Degete Murdare. Furtuna de afară nu contenise. Zgomotul stropilor care se sfărâmau de acoperiş îl făcea să preţuiască şi mai mult confortul adăpostului său.

După ce îşi schimbă hainele ude, se fricţionă cu vigoare şi schiţă un zâmbet la gândul că ar putea să-l întâlnească faţă în faţă pe Kedsty şi să-şi ia rămas bun de la el la fel cum îşi luase de la Mercer.

Negreşit, odată şi odată tot se va mai întâlni el cu Kedsty. Îşi regăsi voia buna şi îşi închipui ce bătaie avea să-i tragă atunci prietenului său.

„Fără îndoiala că o să reuşească să-i pună sângele în mişcare”, îşi zise el, simţind cât de tare îi zvâcnea inima, în timp ce îmbrăca noile haine aduse de fata.

Deodată începu să-l frământe gândul că el stătea ascuns, în vreme ce ea lupta pentru el. Nu, cu siguranţă, nu putea să o lase singură acolo. Dacă în noaptea următoare avea să plece, trebuia şi îşi dorea să o ia cu el, să o apere.

După ce se hotărî să înfrângă încăpăţânarea fetei, care vroia

ca el să plece singur, se aşeză mulţumit la masă şi mâncă nişte măsline.

Încet, încet, îi veni pofta de mâncare, deşi nu se atinse de cei doi fazani, În schimb, înghiţi toată pulpa de elan, apoi puţină brânză.

Încercă şi sticla lui Kedsty, ca să vadă dacă în ea era cafea sau ceai.

Ar fi fumat o ţigară. Nu vroia să facă fum în cameră şi Marette nu-i arătase cum ar fi putut scăpa de el.

Afară ploua mărunt. Se puteau zări câteva stele printre nori. Curând, cerul avea să fie iar senin.

Kent stinse lampa şi crăpă uşa, ca să asculte mai bine. Ploaia încetase cu totul. Dar nici un glas nu răzbătea până la el. Era destul de neobişnuit.

Lăsă uşa întredeschisă şi se aşeză pe pat, cu spatele la perete. Rămase nemişcat multă vreme. Ar fi vrut să ştie cât era ceasul. Pentru a afla, ar fi trebuit să închidă uşa şi să aprindă un chibrit.

I se păru prea greu să facă atâtea operaţiuni. Adormi.

Pentru cât timp? Îl trezi un zgomot puternic. Un strigăt? Pesemne că nu, dar neliniştea care pusese stăpânire pe el crescu. Hotărî să facă ceva, orice ar fi fost. Se îndreptă către uşă. O rază de lumină străbătea coridorul în dreptul camerei ocupată de fată.

Fără pantofi, cu pistolul în mână, înainta cu prudenţa, când auzi lămurit un geamăt venind de la parter. Nu mai şovăi. Se îndreptă repede spre camera Marettei şi aruncă o privire înăuntru. Patul nu era desfăcut, iar încăperea era goală, prin urmare fata nu fusese pe acolo.

Simţi un fior îngheţându-i inima. Un imbold pe care nu mai încercă să-l stăpânească îl îndreptă către scară. Imboldul deveni ordin. Trebuia să coboare imediat!

Repede, fără zgomot, coborî treaptă cu treaptă. Nu auzea nici un zgomot; era de-a dreptul straniu.

Deschise uşa de la salonul cel mare aflat la parter.

Încăperea, impunătoare prin dimensiunile ei, părea a fi goală! Lumina lunii şi a stelelor pătrundea nestingherită prin ferestrele ei mari.

Chiar atunci o văzu limpede pe Marette, care stătea nemişcata, ca o statuie, în mijlocul salonului, lângă masa masivă de stejar. Lampa de aramă, agăţată deasupra fetei, era stinsă.

Fără a scoate o vorbă, Kent o privi pe Marette din profil. Fu izbit de ţinuta ei neobişnuita, de pasivitatea şi nemişcarea ei. Ochii ei erau aţintiţi asupra unui obiect de pe podea şi nu se dezlipeau deloc de acesta!

Părul ei, curgând în voie pe umerii firavi, strălucea sub razele lunii ca o blană de zibelină. S-ar fi putut ca ea să-l audă, căci James nu se mai străduia să-şi ascundă prezenţa.

Înainta să vadă la ce se uită ea. Kedsty era întins pe podea, cu braţele larg desfăcute.

XIV. CONŞTIINŢA.

— Marette! Ce s-a întâmplat?

— Tu eşti, Kent? tresări ea. Ah, iată! Am încercat zadarnic sa evit acest lucru.

Îngrozita, se repezi afară din cameră.

Ar fi urmat-o, dacă ar fi văzut că iese din casă, dar fata se îndreptă către camera ei. Atunci se apropie de Kedsty, se lăsă într-un genunchi şi îl cerceta mai atent. Braţele rangerului erau reci, ţepene. Rareori Kent văzuse un chip mai încordat.

Instinctul legii cuibărit în sufletul lui de vânător de recompense reveni la suprafaţă. Îşi dădu seama că omul dinaintea lui primise o lovitură puternică în cap, dar nu murise din această cauză.

Pe pământ, lângă cadavru, se afla un pistol Colt, care-i aparţinuse comandantului şi pe care nu mai apucase să îl folosească. Surprins, Kent îşi dădu seama că Kedsty fusese strangulat! Se uită în jur şi observă pe masă o coardă de piele cu ajutorul căreia ucigaşul îşi îndeplinise înfiorătoarea faptă.

Nu exista nici o urmă de luptă în casă. Neîndoios, victima, după ce fusese lovită pe neaşteptate în cap, nu mai fusese în stare să se apere singură!

Totuşi, hainele răvăşite arătau că încercase să opună rezistenţă.

Pe palma dreaptă avea o tăietură dublă, destul de adâncă, iar pe antebraţul stâng două zgârieturi. Crima fusese comisă, aşadar, de două persoane. Una îl ţinuse nemişcat pe Kedsty, cealaltă îl strangulase.

Oare cine îl ţinuse pe Kedsty? Marette? Cine-l strangulase? Mooie?

Marette Radisson nu se pricepea să ucidă un neobrăzat care o jignise. Nici n-ar fi putut să-l lovească pe la spate ori să ia parte la un asasinat.

Pe de altă parte, pentru a se răzbuna, Mooie n-ar fi apelat la o femeie.

„Iată ce am vrut să evit” , îi spusese ea prima oară când intrase în cameră. Ce vroia să spună cu acele cuvinte?

Poate că: „N-aş fi vrut să fiu obligata să-l ucid pe Kedsty sau să ajut să fie ucis”? Sau: „Am vrut ca acesta crimă să nu fi avut

loc"?

„Dar, în acest din urmă caz" îşi zise el, „ea m-ar fi strigat. Să mă fi strigat în timp ce dormeam? De ce n-a venit să mă caute de îndată ce a rămas singură? De ce s-a speriat când m-a văzut?"

Luă pistolul lui Kedsty şi zări o pată de sânge şi câteva fire de păr pe mânerul acestuia. Kedsty fusese lovit cu propria-i armă!

Un ucigaş, venit dinafară, se folosise de arma pe care o purta victima. Coarda de piele, de care-şi aminti Kent, stătuse multă vreme pe masa lui Kedsty.

Oare Marette îl ucisese singură? James simţi dintr-o dată că ameţeşte. Un fior îi străbătu şira spinării. Sudoarea îi inunda fruntea. Un gând cutremurător încolţise!

— Marette, spune-mi tot ce ştii!

Rosti aceste cuvinte cu asprime, de îndată ce intra în camera ei.

Fata se aruncase pe patul ei, ţinându-şi faţa în mâini. Auzindu-i întrebarea, se ridică, dar tulburarea o copleşea, iar piciorul îi tremură când îl puse pe podea.

Se ridică, totuşi, sprijinindu-se de pat.

— Marette, vreau să aflu tot!

— Nu pot să-ţi spun nimic, se tângui ea.

— Nu-mi ascunde nimic. Nu te trădez!

Tresari. Zărise chipul fetei. Avea, deasupra unei sprâncene, o pată roşie, iar pe unul dintre degete, urme de sânge!

— Kedsty te-a insultat sau te-a ameninţat? Întrebă el, în speranţa că ea îi va răspunde „da!".

— Nu, James. Dar cu tine ce e?

Simţi nevoia să se aşeze. Cu mâna încleştată, îşi deschise gulerul cămăşii. După câteva clipe de tăcere, îi zise Marettei, fără să-i mai arunce vreo privire:

— Acum va trebui să pleci. Eu voi rămâne.

— Ce spui, Kent?

— Mi-ai salvat viaţa şi mi-ai pierdut-o iar. Pleacă! Repede!

— Kent! Crezi că eu te-am pierdut? Vrei să plec? Ce crezi tu despre mine? Ce ai de gând să faci?

— Mă întorc la sediul rangerilor…

— De ce?

— De ce? repetă el, ridicându-se şi izbind duşumeaua cu călcâiul. Pentru că nu mai vreau să trec încă o dată prin ceea ce am trecut. Când am vrut să-mi salvez un prieten, am minţit, deşi

ştiam bine că nu mă vor crede, dar cum din punct de vedere legal nu aveau de ales, erau obligaţi să ia în considerare declaraţiile mele. Crima mea avusese o scuză şi o explicaţie: răzbunarea. Nu îmi compromiteam decât onoarea mea de profesionist. A fost greu, m-a costat. Dar acum este vorba de mult mai mult! Vor crede că eu l-am asasinat pe Kedsty. Niciodată nu voi accepta o asemenea acuzaţie!

— Crezi… că eu l-am ucis?

— Sângele de pe mâna ta… Urmele unghiilor tale pe antebraţul lui… Ce sunt toate acestea?

— Am vrut să-l împiedic pe ucigaş să-l omoare!

— Puţin probabil. În fine, poate că te jignise deja. Te-ai răzbunat astfel, ţi-a fost pe plac… Nu vreau să aflu nimic mai mult. Fugi!

— Şi tu… te vei preda?

— Da. N-aş vrea să fiu socotit ucigaşul sau complicele asasinului lui Pierre Kedsty. Ba, mai mult, unii ar putea adăuga: „Kent s-a întors să se răzbune”.

Marette înţelese gândurile care-l frământau. La început nu-şi dăduse seama că o acuzau pe ea, căci ţinea mult la James.

Fata tremura pentru el, îşi pusese viaţa în primejdie pentru a-l scoate din celulă. Neliniştea care o stăpânise până atunci făcu loc temerii de a-l pierde.

El judeca însă cu luciditate şi răceală. Marette făcu la fel şi, severă, îi zise:

— Kent, dacă aş fi fost obligata să-l ucid pe Pelly, ai mai fi fugit din celulă?

— Da.

— Moartea unui om nevinovat, ca Pelly, nu ţi s-ar fi părut un asemenea asasinat?

— Nu, pentru că orice ţipăt scos de el te-ar fi pus în pericol de moarte, deci te-ai fi apărat.

— Dar dacă te-ar fi atacat Kedsty, te-ai fi apărat?

— Fireşte.

— Oare n-a făcut mai mult decât să te atace? Vroia să te spânzure, deşi te ştia nevinovat. Asta cum se numeşte?

— Josnicie.

— Aşadar, răzbunarea ta ar fi îndreptăţită?

— Nu te răzbuni pe cineva în casa lui, pe întuneric, ci afară, la lumină.

— Care ar fi diferenţa?

— Dacă eşti cu adevărat bărbat, te răzbuni pe un duşman privindu-l drept în ochi şi nu lovindu-l pe la spate, Marette.

Ea păli. Jignirea o atinsese cu precizie.

— Mă crezi în stare de o asemenea laşitate, James?

Fata se răzvrăti împotriva vorbelor lui grele. Inima începu să-i bată iarăşi de bucurie când îl auzi spunându-i:

— Nu, draga mea, nu pot crede că tu ai înfăptuit această crimă. Ştiu că nu tu... Sunt sigur de asta, absolut sigur. Cred în tine mai mult decât în mine însumi.

Adăugă însă imediat:

— Din păcate, toate aparenţele sunt împotriva ta. Nu mai pot pleca de aici.

— Deci asta e hotărârea ta, Kent?

— Definitiva.

— Atunci rămân cu tine.

— Vei fi acuzată de crimă.

— Ştiu.

— Vei fi spânzurată! Nu-mi spui mai bine cine este ucigaşul?

— Nu.

— Vrei sa plăteşti pentru crima altuia?

— Şi tu ai făcut la fel, Kent, îi răspunse ea, cu ochii strălucitori. Îţi urmez exemplul.

— Nu face asta, Marette!

Se aruncară unul în braţele celuilalt.

— Fie! murmură el. Plecăm împreuna. Imediat!

— Da, îi răspunse ea. Voi fi gata repede.

* * *

După ce luă obiectele pe care Marette le strânsese în camera în care se ascunsese, James îşi încercă, chiar în pragul uşii, curelele traistei şi căzu pe gânduri. Luând în spate greutatea, osteneala apărută în urma efortului şi a bolii se făcu imediat simţită.

Nici gândurile negre nu-i dădeau pace. Urma să fie acuzat de o nouă crimă. Pesemne că ticăloşia de care dăduse dovadă Kedsty merita o asemenea pedeapsă. Conştiinţa n-ar fi trebuit să-l mustre prea mult. Atunci de ce să mai pună preţ pe judecata oamenilor?

Trebuia să se lupte pentru fată, nu-i aşa? Era a lui. Era bunul lui cel mai scump. Ea avea să împărtăşească secretul ei, misterul celor două asasinate; era convins că numai dintr-o nobleţe sufletească nu o făcuse până atunci. Totul avea să se

lămurească.

Nerăbdător, se duse şi îi bătu la uşă.

— Nu sunt încă gata, îi răspunse ea.

Trebui să mai aştepte zece minute, un sfert de oră, poate. Îşi reaşeză lucrurile în traistă, când ea îl chemă.

Marette îi deschise şi se dădu înapoi câţiva paşi, lăsându-l să intre în cameră. Atunci o văzu: în lumina aruncată de două lămpi, purta un minunat costum de catifea albastră. Părea o zeiţă! Jacheta i se mula perfect pe corp, iar fusta abia îi cobora până la genunchi. Îşi strânsese părul într-o coadă. Picioarele fine erau încălţate în cizmuliţe înalte, din piele de caribu.

Îmbrăcată în costumul acela, părea, în acelaşi timp, mai fragilă şi mai puternică. Ochii îi străluceau, iar obrajii îi erau îmbujoraţi. Kent o privi un moment şi îşi exprimă mulţumirea printr-o clătinare a capului.

— Sunt gata. Cu ajutorul lui Dumnezeu, plecăm în necunoscut, îi zise ea, luând de jos un pachet, pe care James se grăbi să-l preia.

Ploaia reîncepu. Vântul năprasnic şi zgomotul îndepărtat al tunetului, dinspre vest, arătau că furtuna nu întârzia să treacă iar peste pădure.

— Mai aşteaptă-mă o clipă, Kent, vin imediat, îi spuse ea, de la capătul coridorului.

Reapăru de îndată, cu o pelerină în mână. Îi şopti, pe un ton ce nu admitea nesupunerea:

— Pune-o pe tine, Kent.

Era chiar pelerina de ploaie a lui Kedsty. James o ascultă fără să se împotrivească.

— La drum, Kent! Să fugim cât mai repede! Nu vor pune mâna pe noi!

Îi explicase că era necesar să ajungă nu la depozitul lui Crossen, ci la cheiul lui Kim. Acolo, Degete Murdare, care nu crezuse nici în ruptul capului că Kedsty avea să îl lase pe Kent să plece cu nava lui Lassalle, le pregătise o barcă înzestrată cu o cabină pentru două persoane şi stârnise ca Marette să-l ducă pe James la bordul acesteia.

De altfel, aveau să o găsească trasă la mal. Mooie le-ar fi fost de folos atunci, să îi ajute să o pună la apă, dar trebuiau să se descurce în lipsa lui.

— Unde o fi indianul?

— Cu siguranţa a plecat de lângă casă, aflând ce s-a

întâmplat, îi răspunse ea. Degete Murdare, auzind că am fugit, va găsi un mijloc să ne ajute pe drum.

Picioarele li se cufundară în apă, apoi în noroi. Vântul sufla nemilos.

Kent îşi dorea cât mai multe fulgere, să vadă încotro se îndreaptă; nu putea desluşi în întunericul smolit nici măcar un trunchi de copac.

— Oare chiar nu-l putem găsi pe Mooie? Ne-ar fi de folos. E aproape ora două. Dacă ne rătăcim prin pădure, suntem pierduţi. În zori, devenim, neîndoielnic, o pradă pentru urmăritorii noştri.

— Din păcate, indianul nu e pe aici.

— Cum de eşti aşa de sigură? A fost de faţă?

— Ascultă, domnule vânător de recompense, când ai să sfârşeşti ancheta? Aveam lucruri mai bune de făcut! Taci, tot nu vei afla nimic în plus! Îi strigă ea, agăţându-se de el din cauza rafalelor de vânt. Nu avem nevoie de indian ca să ajungem la cheiul lui Kim. Te călăuzesc eu până la barcă, la fel de bine ca şi Mooie.

De fapt, orientarea era anevoioasă şi nu vedea prea mult în noaptea întunecata. În cele din urmă, la lumina unui fulger, zări poteca către râu.

Panta pe care o străbăteau era plina de pâraie. Pietrele şi rădăcinile copacilor, solul alunecos îi împiedicau să coboare. Cum fulgerele se înmulţeau, ajunseră până la urmă în vale şi porniră mai departe, urmând poteca, pe un teren plat.

Atunci furtuna izbucni cu furie! Vântul sufla uneori atât de năprasnic, încât erau nevoiţi să se agaţe de trunchiurile de brazi pentru a nu fi aruncaţi la pământ. Sărind de la unul la altul, reuşiră să străbată drumul.

Marette se prinsese de mijlocul lui Kent, el o ţinea pe după umeri. Ea ţipa uneori, sau chiar râdea nebuneşte. Aţâţat de furtună, de tunete, de propria-i voce, Kent nu se putea stăpâni şi striga, la rândul său; sângele îi fierbea vijelios în vine.

Ar fi vrut să-i împărtăşească gândurile lui şi Marettei, dar vântul îl împiedica să o facă. Striga cât putea de tare, dar şi vijelia se încăpăţâna. Dacă râdea, vântul râdea de el.

Era însă fericit: nu putea fi învins. Oricât s-ar fi împotrivit natura, era bărbat, trebuia să învingă! Nimic nu i-o putea smulge pe fată din mâini!

Trebuia să trăiască în acele condiţii nesuferite. Natura nu-i era prielnică, oamenii i se opuneau, legea îi era împotrivă. N-avea de

ales! Trebuia să învingă!

Pe neaşteptate, vântul conteni – nu mai biciuia pământul. Brazii bătrâni mai gemură câteva minute, dar ploaia încetă. Kent şi Marette, la capătul puterilor, se opriră şi ei, să se odihnească şi să-şi recapete suflul. Furtuna se îndrepta către vest. Marette îl ţinea pe James de mâneca, de parcă s-ar fi temut de ceva ce s-ar fi putut ivi din întuneric şi i-ar fi putut despărţi.

Bărbatul scoase din buzunar o batistă cu care şterse chipul fetei. Făcu acest lucru cu atâta blândeţe, încât părea a şterge faţa unui copil ce tocmai se oprise din plâns.

Apoi îşi îndepărtă, cu mâneca, stropii de ploaie de pe propriu-i chip. Amândoi simţeau că vorbele ar fi izgonit vraja acelor clipe minunate.

Totuşi, fata rupse prima tăcerea. Abia şopti:

— Să plecăm mai departe, Kent.

După ce mai parcurseră încă un sfert de milă, ajunseră la cheiul lui Kim.

Fulgerele le mai luminau calea, dar ochii li se obişnuiseră cu întunecimea. Marette mergea în faţă, ţinând strâns mâna lui Kent. Se îndrepta sigură pe ea, către locul unde trebuia să găsească ambarcaţiunea.

Pentru câteva clipe îl lăsă pe Kent să creadă că se rătăcise. Apoi zâmbi în noapte de gluma ei nevinovată şi bărbatul desluşi imediat cheiul lui Kim.

Fata se îndreptă către copacul unde Degete Murdare îi spusese că avea să se afle barca. Dar… nimic! Cercetă cu atenţie locurile din jur. Nimic!

Neliniştea puse stăpânire pe ea, dar nu lăsă să se vadă. Întreba încet, ca şi cum ar fi făcut-o pentru ea însăşi:

— Ce ne facem, Kent, dacă barca nu e aici?

James pricepu imediat. Fata nu mai era sigură pe ea şi glasul o trăda.

— N-ar fi prea plăcut, replică el şmechereşte, dar nu ne putem supăra pentru un fleac ca ăsta! Plecăm noaptea viitoare. Găsim noi la Crossen o canoe buna şi, până atunci, stăm aici. Nu e nici un pericol să fim găsiţi.

Ea îşi dădu seama că vocea o dăduse de gol şi că James ştia adevărul.

— Kent, ne primejduim vieţile… Dacă pun mâna pe noi ne spânzură.

— Cu siguranţă ne spânzură, draga mea.

— Să găsim barca! îi zise ea imediat. Din cauza furtunii, o fi ajuns în apă şi s-o fi oprit între sălcii ori trestii.

Timp de o oră căutară prin apa care le ajungea până la genunchi, dar cercetările se dovediră inutile…

— Nu-i, făcu James, lăsând să-i scape o înjurătură.

— Merit să dai vina pe mine, îi zise ea.

O prinse de mijloc şi o strânse în braţe. Îşi amintiră de momentele în care furtuna îi silise să se lipească unul de altul.

Într-o clipă, bărbatul renăscu şi îşi regăsi întreaga vigoare.

— De fapt, zise el, mai avem încă două ceasuri până la ivirea zorilor. Vrei să mergem la Crossen? Nu-ţi ascund că, plecând mâine seară, ni se micşorează şansele de a câştiga partida, dar sunt convins acum că voi face tot ce-mi stă în putinţă, alături de tine.

— Kent, te voi urma oriunde, îi răspunse ea scurt şi convingător.

— Ne-am hotărât, aşadar! Avem de parcurs un drum greu. Să ne mai odihnim cinci minute!

Apele râului şi cele ale pâraielor din jur dădeau naştere unui concert bizar. Ascultau polifonia aceea, când un zgomot care se repeta le atrase atenţia. Un lanţ se lovea de un lemn! Barca! Barca fusese împinsă de furtună undeva, pe-acolo!

Kent sări imediat în apă şi se îndreptă spre zona de unde venea zgomotul acela repetat. Se scufunda până la brâu în lichidul rece. Întinse mâinile şi o atinse!

— Suntem salvaţi! murmura el fericit.

Încercă să mişte barca de câteva ori, iar aceasta, balansându-se, îi răspunse perfect. Furtuna nu o stricase!

Reveni lângă Marette, care, imitându-i vorbele, îi zise veselă:

— E prea de tot, domnule!

O prinse în braţe şi o strânse la piept. Buzele li se contopiră într-un sărut lung şi plin de pasiune.

După câteva eforturi serioase, reuşiră să împingă ambarcaţiunea spre mijlocul apei care băltea acolo. Stufărişul şi trestiile nu putea fi învinse prea uşor. Foloseau drept vâslă un fel de prăjină cu care împungeau în nămolul de pe fundul bălţii, astfel că înaintau tare încet. Socoteau că în apa adânca aveau să-şi uşureze deplasarea. Clipa aceea nu se lăsă mult aşteptată. Curând, curentul le veni în ajutor. Mâini invizibile şi puternice îi trăgeau în larg, spre marele râu. Îşi regăsiră forţele. Vesela, Marette îl încuraja, punctând ritmul mişcărilor bărbatului de lângă ea.

În sfârşit, ajunseră în mijlocul undelor care-i puteau duce către Lacul Sclavilor, fluviul Mackenzie şi ţinuturile nordice. Atunci el se opri din vâslit, se ridică în picioare să respire adânc, ca să-şi strige victoria, bucuria, speranţa.

Şi ea se ridică în picioare. Îl cuprinse cu braţele şi, în înlănţuirea lor, el o prinse la rândul lui şi o sărută nebuneşte pe buzele-i fierbinţi. Când cei doi se strânseseră prima oară în braţe, de teamă să nu fie despărţiţi, gestul lor nu fusese decât dovada că trebuiau să rămână împreuna, sa se îmbrăţişeze unul pe celălalt. Pe stânca se sărutaseră. Era cel dintâi gest al dorinţei lor.

Dar în barcă, împinşi repede de curent, sub briza marelui râu, sărutul pe care Kent i-l dădu Marettei nu era decât mărturia imensei lui bucurii, a veseliei, a forţei cu care privea în viitor, încercând să-şi salveze iubita şi viaţa.

XV. KENT ŞI MAC TRIGGER.

Ambarcaţiunea avea şi o foarte mică încăpere, un fel de cabină, de opt picioare lungime şi cam şase lăţime, al cărei plafon era atât de jos, încât bărbatul, mergând în genunchi, l-ar fi atins cu capul.

Fără griji acum, se lăsau duşi de curent. Kent încercă să o instaleze pe fată în aceea încăpere. La lumina unui chibrit, observă o lumânare prinsă într-o bucata de mesteacăn, suspendata de un cui din perete.

De îndată ce aprinse lumânarea şi privi mai atent în jur, îl binecuvânta pe Degete Murdare încă o dată, căci pregătise foarte bine bărcuţa pentru o călătorie îndelungata.

Cum erau doi pasageri, unul trebuia să rămână lângă cârmă, iar celălalt să se odihnească în singurul pat din cabină. Un scăunel lucrat în lemn, prins bine de cocă, permitea celui aflat la timonă să-şi petreacă timpul destul de tihnit.

În cabină se mai găsea o sobiţă cu o provizie îndestulătoare de lemne uscate şi, sub fereastra îngustă, un dulăpior ce putea servi şi ca masă, în care se găseau numeroase pachete. Văzând-o, Kent se gândi la o căsuţa pentru copii. Se descotorosi de tot echipamentul său şi îi ceda Marettei locul din mica încăpere.

Fata se grăbi să aprindă focul din sobiţă. Când lemnul începu să ardă vesel, aerul se încălzi într-o clipită şi fata îl chemă pe tovarăşul ei în cabină.

El intră ca un câine mare şi plouat, aplecat, atingând duşumeaua cu mâinile. Kent îşi dădea seama cât de caraghios arăta în poziţia aceea. Deosebirea izbitoare dintre trupul lui uriaş şi dimensiunile reduse ale încăperii era ilară.

Marette îşi scosese toca. Şi ea trebuia să stea aplecată în cabină, dar poziţia ei nu părea la fel de caraghioasă ca a lui.

Părul ud i se lipise de tâmple şi de obraji. Picioarele, mâinile, chiar trupul nu i se uscaseră încă, dar acest lucru n-o împiedica să-i zâmbească tovarăşului ei şi să-l privească cu ochii strălucitori.

Nu se mai gândea la tunete, la trăsnete, la Kedsty, căzut pe podeaua cabanei lui. Se gândea doar la Kent, la bărbatul de lângă ea.

James începu să râdă în hohote. Interiorul acela uscat şi plăcut

părea vesel şi emoţionant, în comparaţie cu infernul prin care trecuseră. Căldura împrăştiată de sobiţă pătrunse în trupurile lor îngheţate şi trosniturile lemnelor de pe foc îi făcură să uite de orice altceva. Cât de departe se aflau de toate lucrurile urâte, în acele clipe! Primejdiile prin care trecuseră nu le lăsaseră decât o impresie ştearsă şi jalnică, faţă de fericirea care-i aştepta, care-i încălzise deja, pe care Marette o citea pe chipul lui Kent şi pe care el o admira la ea.

Fata îi surâdea în continuare, în tăcere, cu ochii ei strălucitori şi nespuşi de frumoşi.

Lumina aruncată de lumânare putea fi însă văzută de pe mal. Ce-ar fi spus cineva care ar fi zărit punctul acela strălucitor în noaptea întunecată?

Pe mai multe mile distanţă, în jurul ţinutului Athabasca, se înşirau cabanele vânătorilor şi pescarilor, a căror atenţie n-ar fi trebuit atrasă.

De aceea, Kent îşi agăţă pelerina cauciucată în dreptul ferestruicii, împiedicând lumina să iasă.

— Am plecat fără probleme, zise el, frecându-şi mâinile mulţumit. Nu crezi că m-aş simţi mai bine dacă aş fuma şi o ţigară?

Îşi făcu repede una.

— Suntem în siguranţă aici, nu-i aşa? continuă el. Neîndoielnic, toată lumea doarme la ora asta. Dacă vreun navigator pe Athabasca ar avea insomnie, ar putea să se întrebe ce este cu meteoritul alunecând pe ape. Nu avem nici un interes ca lumea din jur să ştie ce facem noi.

— Bineînţeles, îi zise ea, refugiindu-se într-un colţ.

— Mă duc la cârmă. Stai liniştită! Deocamdată nu ne ameninţa nici un pericol de naufragiu. Cel puţin, vom avea timpul necesar să ne uscăm bine. Treizeci de mile de aici încolo, nu vom întâlni, în drumul nostru, nici stânci, nici căderi de apă. Marele râu este neted ca podeaua unei săli de dans. Dacă ne vom lupta uneori cu apele lui, să nu te sperii, nu e nimic serios.

— Nu mă tem de râu, îi răspunse fata cu mult curaj. Unde ne vor căuta rangerii în dimineaţa asta?

Kent îşi aprinse ţigara şi zâmbi.

— Prin pădure, pe râu, peste tot. Vor fi ca un furnicar peste care tocmai a călcat un om. Fireşte, prima oară vor verifica dacă nu lipseşte vreo ambarcaţiune. Nu ştiu însă de a noastră. N-avem altceva de făcut, decât să supraveghem ceea ce se întâmplă în

urma noastră şi să profităm de avansul faţă de ei. Dormi, aşadar, liniştită. Vei avea nevoie de forţe proaspete. Eu voi veghea ca barca noastră să nu stea de vorbă cu vreun banc de nisip.

Cu acele cuvinte, ieşi. Nu trecu nici o jumătate de oră de când stătea la cârmă, că apăru Marette.

— Nu pot să dorm, îi spuse ea, aşezându-se lângă el.

Glasul îi era liniştit, trupul ei răspândea dragostea de care se lăsase cuprinsă. Kent crezu că ea venise să-i destăinuie secretul, dar se feri să-i pună întrebări în acest sens, ca să nu devină bănuitoare.

— Ce departe de orice primejdie te simţi aici, murmura fata. Aş vrea să fiu sigura că Degete Murdare şi ceilalţi prieteni ai noştri nu vor fi luaţi la întrebări din pricina noastră.

— N-o să-i bănuiască nimeni, fii liniştită. Mooie n-a intervenit, nu-i aşa, atunci când a fost ucis Kedsty?

— Nu, răspunse ea, nehotărâta.

Din tonul ei, Kent simţi că nu avea să afle nimic despre crimă. De aceea, făcând pe indiferentul, ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit, o întrebă:

— De fapt, ce s-a petrecut azi-noapte, în casa lui Kedsty? Ai putea să-mi spui acum.

— Dar... nici eu nu ştiu, Kent.

— Totuşi, am dat de tine acolo, lângă victimă.

— Nu am văzut nimic.

— Ai leşinat?

— Nu. Eram în camera mea. Adormisem, deşi n-am vrut să mă las furată de somn. Am avut însă un coşmar. M-a trezit un zgomot. O uşă s-a trântit cu putere. Am ascultat foarte atentă şi mi s-a părut că aud un geamăt slab. Eram aşa de neliniştita, că am coborât şi l-am găsit... ştii pe cine şi cum. Am rămas ca

paralizata. Nu ştiu nimic în plus, Kent. Nu-mi mai pune întrebări! Nu vreau să te gândeşti la acest lucru dezgustător.

Tăcură o vreme.

— Încă mă mai bănuieşti, James? rupse ea tăcerea, cu o ironie abia simţită în glas, convinsă că va provoca protestul sau scuzele bărbatului de lângă ea.

— Deocamdată caut.

— Degeaba. N-ai de unde să ştii cine e ucigaşul.

— Deci tu ştii cine el Şi mi-ai spus că n-ai văzut săvârşindu-se crima! Îl cunoşti?

— Poate.

— Marette, de ce vrei să existe secretul acesta între noi?

— Peste cât timp vom fi siguri că rangerii nu mai pot să ne prindă?

— Mai avem de aşteptat o zi şi o noapte. După ce vom trece de Marile Praguri, nu mai au cum să ne prindă.

— Ai răbdare până atunci, Kent. După aceea, îţi voi spune tot ce ştiu.

— De ce nu înainte?

— Am motivele mele.

— Îţi mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o arăţi, îi zise el scurt.

Ea vru să-l prindă de mână, dar el şi-o retrase.

— Poţi să-mi explici măcar motivul pentru care taci? De ce nu ai încredere în mine?

— Ţi-ai pierdut minţile, Kent! izbucni ea.

Apoi fata adăugă pe un ton hotărât, altul decât şovăirea de până atunci:

— Tac pentru că nu trebuie să ştii nimic deocamdată. Te-ai

convins, nu-i aşa, că nu sunt vinovată de asasinarea lui Kedsty? Dacă ne prind rangerii, ştiu că nu vei îngădui să fiu acuzată. Sunt sigură de acest lucru! Dar eu vreau să fiu acuzata! Vreau să-l salvez pe cel vinovat, cu orice preţ! Am un motiv pentru asta, unul foarte întemeiat. Nu-ţi mai spun altceva, Kent. Nu mă vei face să mărturisesc nimic. Cu cât ştii mai puţin, cu atât eşti mai puţin tentat să faci vreo prostie.

Primii zori luminau zarea. O nuanţa de cenuşiu închis se răspândi peste coroanele arborilor impunători şi peste suprafaţa apei, pe care apăreau, din loc în loc, umflături, unde curentul era mai rapid.

Kent orienta barca astfel, încât să-i mărească viteza. O dată cu viteza, îi creştea şi mânia. Împotriva cui? N-ar fi putut să răspundă la această întrebare. Cum barca începu să înainteze mai încet şi mânia lui scăzu.

De mai multe ori, se apropie de Marette, care tăcea şi îşi ţinea capul plecat. Desluşi, în lumina palidă a zorilor, privirea aţintită asupra apei care se scurgea în jurul ambarcaţiunii şi trăsăturile rigide ale încăpăţânatei.

Fata se mişcă brusc şi se aşeză cu spatele lipit de peretele de lemn al cabinei. Se lăsa legănată de barca purtată de apele marelui râu. După un timp, se uită iar la ea şi văzu că îi surâde. Îi puse mâna pe umăr:

— Nu-i aşa că am dreptate, Kent? rosti ea cu un glas blând, leneş, intim, care-i pătrunse lui James în inimă.

Când lumina zilei crescu în intensitate, o briză răcoroasă se răspândi peste ape.

— Intră în cabină, Marette, altfel o să răceşti.

Cu blândeţe, o ajută să se ridice şi o prinse de mijloc. Ea se lăsă condusă la cabină.

— Scoate-ţi pantofii, Marette. Picioarele îţi sunt probabil reci ca gheaţa.

— Da, îi răspunse ea cu acelaşi glas leneş.

În vreme ce el înviora iarăşi flăcările din sobiţă, avea acelaşi simţământ pe care-l arătase sub brazi, după furtuna, când ştersese de apă chipul tovarăşei lui. Trecut iar la cârmă, Kent nu mai simţea acel elan nebunesc care-l făcuse să strige de bucurie când barca nimerise pe neaşteptate în curentul ce o purta cu viteză către nord.

Totuşi, lumina zilei care se năştea părea a izgoni umbrele din sufletul lui frământat.

* * *

Kent era îngândurat. Situaţia se arăta foarte dificilă, totul găsindu-se pe muchie de cuţit.

Fără îndoială, rangerii plecaseră deja, împărţiţi în mai multe echipe, pe urmele lor. Aveau să scotocească pădurea din jurul coloniei, apoi să aştepte venirea lui Kedsty ca să pornească cu şalupa pe râu.

Miraţi de a nu-l vedea venind pe şeful lor, vor interpreta absenţa lui drept un semn că nu se grăbeşte să-l caute pe evadat şi că îi dă timp să ajungă într-un loc sigur.

De fapt, nu era un secret pentru nimeni faptul că James minţise atunci când afirmase că-l ucisese pe Barkley, de aceea unii dintre ei credeau că situaţia lui Kent îl emoţionase pe Kedsty, care-i fusese prieten. Se putea admite, aşadar, că şeful lor nu ţinea în mod deosebit ca evadatul să fie prins…

O asemenea supoziţie ar fi rezistat o vreme. Către prânz însă, cineva tot s-ar fi dus la cabana lui Kedsty ca să-i dea de veste că nu izbutiseră în căutări. Atunci vor afla că acesta fusese asasinat şi şalupa va porni la drum.

Kent calculă că, până la prânz, va avea un avans de treizeci de mile. Putea oare, până la noapte, să traverseze Cascada Morţii?

La câteva mile distanţă după acea cădere de apă, se întindea o zonă mlăştinoasă unde i-ar fi fost uşor să ascundă ambarcaţiunea. Apoi avea să se îndrepte către nord-vest, prin pădure. Încă un apus de soare şi urmau să se afle în siguranţă! Cam acesta era planul său. În plus, dacă ar fi trebuit să se bată, avea să facă orice ca să se apere!

Ar fi vrut însă să evite orice luptă, din pricina Marettei. Pentru asta era nevoie să ajungă la cascadă înainte de apus.

Barca lor fusese îngreunată de apa adusă de ploaie. Kent începu să o golească. Cum treaba aceea îl sili să se ude, trecu apoi la rame, să se încălzească.

Câteva mişcări de vâsle îi îngăduiau să obţină o viteză mulţumitoare pentru ca, o vreme, să nu mai bată apa care fugea în jurul bărcii. Făcea, prin urmare, pauze egale cu timpul folosit pentru vâslit.

Astfel, îşi regla uşor suflul şi făcea o repetiţie pentru felul în care s-ar fi descurcat la vederea şalupei rangerilor.

Datorită pauzelor repetate, rezistă vreme îndelungată oboselii. Reuşi astfel să mărească avansul cu încă cinci mile, după

calculele lui.

Întotdeauna susţinuse: „Puteţi auzi bătăile de inimă ale marelui râu, dacă ştiţi cum să-l ascultaţi”. În prezent, el îl asculta. Marele râu, care-l consolase în momentele de singurătate, devenise principalul său aliat.

Parfumul cedrilor şi al altor copaci era mai pătrunzător după ploaie şi se împrăştia sub primele raze de soare, urcând împins de curentul de aer de pe râu.

Kent îşi umplea plămânii cu minunatul parfum.

Nu, şalupa Diviziei N nu avea cum să-i ajungă. Le lipseau Kedsty, O’Connor şi chiar el, cei mai buni descoperitori de urme.

Mişcările lui Kent deveniră automate. Datorită oboselii care se acumulase, gândurile prinse să i se încâlcească. Înţelepciunea nu-i mai călăuzea faptele, gesturile.

Starea aceasta de lucruri îl stăpâni încă multa vreme. Obosea, încercând să mai câştige câteva mile în plus. Deodată, îl izbi un miros care se amesteca şi cu parfumul cedrilor. I se păru aroma aducătoare de viaţă. Îşi ridică privirea şi zări, deasupra acoperişului cabinei, un fum subţire ridicându-se spre cerul albastru. Mirosul venea de acolo şi fusese adus de vântul care bătea uneori din acea direcţie.

Deci Marette nu dormea! Fata aprinsese iar focul. Se duse şi bătu la uşa cabinei.

— Ah, ai venit prea devreme! îi răspunse ea. Hai, intră, nu sta în prag!

Când intră, fu surprins de un alt miros plăcut. Slănina şi cafeaua se găseau pe măsuţă, gata de a fi servite.

El crezuse că Marette se încălţa, ori îşi făcea toaleta de dimineaţă şi din acest motiv îi spusese că era prea devreme. Ea însă pregătise micul dejun.

Nu era o treabă ieşita din comun să prăjeşti nişte slănină sau să faci o cafea, dar Kent fu încântat. Cele două lucruri, cafeaua şi slănina, îi plăcuseră întotdeauna. Rareori îi lipsiseră de la o masă obişnuita.

„Dacă simţi mirosul lor”, îi spusese O’Connor, „bate la uşa cabanei de unde vin ele şi vei fi primit cu inima deschisă.”

Lui James nu-i ardea însă, în clipele acelea, să cugete prea mult la cuvintele prietenului său. Era nerăbdător să guste cele pregătite de Marette.

În genunchi, în faţa uşiţei de la sobă, fata prăjea pâine cu ajutorul a două furculiţe. Părul, frumos pieptănat, îi cădea pe

umeri. Era rumenă în obraji.

Îi strigă:

— Păcat că ai venit mai devreme. Aş fi vrut să-ţi fac o surpriză.

— Ai reuşit! Acum însă ai nevoie şi de ajutorul meu.

Îngenunche lângă ea şi, aplecându-se să-i ia din mâini furculiţele, o sărută pe păr. Ea se îmbujoră mai mult.

James se apropie de ceea ce la servea drept masă şi se aşeză pe taburet. Fata luă loc pe rama şezlongului.

Cu câtă bucurie o urmări Kent pe Marette cum îi toarnă cafeaua! Îi mai pusese în ceaşcă şi puţin lapte cu zahăr. James nu prea obişnuia să folosească aşa ceva, dar ea nu-l întrebă dacă-i place sau nu, ci îl sili să guste.

De îndată ce terminară, fata dori să iasă afară.

Nemişcata şi tăcută, contemplă o vreme lumea minunata care-i înconjura.

Pădurea se ridica de-a lungul malurilor ca o armata care ocrotea lumea de atacurile civilizaţiei. Fata se gândea că fiecare minut care trecea o apropia şi mai mult de nordul minunat, unde avea să trăiască alături de bărbatul iubit.

— Sunt fericita… fericită! murmură ea. Ah, Jim, cât sunt de fericită!

Fără să se codească, se aruncă în braţele lui Kent, iar mâinile ei îi mângâiară chipul. Îşi puse apoi capul pe umărul lui, privind înainte şi respirând aerul blând şi parfumul înmiresmat al pădurilor.

Un elan uriaş, care-i zări pe neaşteptate, ieşi din apa, pe mal şi se grăbi să dispară la adăpostul copacilor.

— L-ai văzut, Kent? îi strigă Marette. Să ne aşezăm! Vino lângă mine. Nu mi-ai mărturisit niciodată motivul pentru care ai vrut să te sacrifici în locul lui Mac Trigger. Îl cunoşteai bine? Îi datorai ceva? De ce nu-mi spui nimic? De ce nu vorbeşti despre el?

— Îi eram dator. Mai mult, trebuia să îl ajut cu orice preţ, îi răspunse el.

— De ce?

— Totul s-a întâmplat cu peste şase ani în urmă… Pe atunci lucram ca ranger. Fusesem trimis departe, în nord, în căutarea unor indieni care distilau anumite rădăcini, spre a obţine din ele droguri, adevărate otrăvuri pentru un alb. În cursul expediţiei m-am îmbolnăvit grav de vărsat de vânt. Mă aflam la trei sute de mile distanţă de orice aşezare omeneasca… Indianul care mă întovărăşea a fugit, de îndată ce a aflat de boala care mă

doborâse. Abia am putut să-mi ridic cortul şi m-am prăbuşit pe spate. Am petrecut astfel câteva zile tare urâte, Marette!

— Şi te-a ajutat Mac Trigger?

— Da, el. Nu ai nevoie de un curaj deosebit când te baţi cu un om înarmat, dacă ai şi tu o puşcă bună. Îţi trebuie însă multă îndrăzneală să înfrunţi moartea roşie, cum se mai numeşte această boală de temut. Eu nu reprezentam nimic pentru Mac Trigger. Nu ne mai întâlnisem până atunci. El a stat cu mine, în cort, până m-am vindecat.

— Nu s-a îmbolnăvit şi el?

— Ba da. Grav de tot.

— L-ai îngrijit, la rândul tău?

— Fireşte. I-o datoram. Apoi ne-am despărţit. El a pornit către vest, eu mi-am urmat drumul către nord. Întâmplarea a făcut să-l pot răsplăti după atâţia ani.

— Ştiam toate aceste lucruri, îi mărturisi Marette.

— De la cine? Şi de ce m-ai întrebat?

— Ca să te ascult. Îmi place să-ţi aud glasul, îi răspunse ea cu un surâs enigmatic.

— Are vreo legătură cu secretul tău?

Ea îşi puse un deget pe buze.

Pentru a face faţă ispitei de a-i mai pune întrebări, el luă iar vâslele; după o jumătate de oră, simţind o mare nevoie de odihnă, se duse să se întindă în pat; fata rămase la cârmă.

XVI. CATASTROFA.

Orele după-amiezii trecură ca un vis.

Malurile împădurite ale râului erau măreţe, în liniştea şi nemişcarea imensului ţinut. Doar de două sau trei ori observară urme ale vieţii omeneşti: o barca prinsă de rădăcina unui copac, o cabană a unui vânător, o tabără a indienilor într-un luminiş.

Ajunseră, fără a întâmpina vreo primejdie, până în zona unde uriaşul râu trece printr-un mare repeziş, grăbindu-şi mult apele şi zorind mai multe mile.

Nu avea nici un rost să mai vâslească.

Aşezaţi lângă cârmă, Kent şi Marette îşi retrăiau trecutul. Fata ar fi vrut să afle ce impresii păstrase el din călătoria în nordul îndepărtat.

El îi împărtăşi câteva dintre acestea, povestindu-i câteva întâmplări şi susţinând iarăşi cu tărie dragostea pentru singurătate şi pădurea nesfârşită.

Îi destăinui şi zilele îndepărtate, pe care le păstrase în memorie, ale copilăriei sale petrecuta la o fermă.

Ascultându-l, ea schiţa un surâs discret. Apoi îi povesti viaţa ei de şcolăriţă. Câta bucurie trăise când se izolase în mijlocul pădurii şi cât de mult dorea să trăiască în continuare acolo! Nu intră însă în amănunte despre viaţa familială, nu îi vorbi de părinţi, de fraţi sau surori. Scăparea aceea nu-l îndurera prea mult pe Kent; nu-i puse nici o întrebare în plus. Ştia că ea avea să vorbească singură despre rudele ei, când se va simţi în siguranţă.

— Gândeşte-te că am lipsit patru ani de acasă! Patru ani, Jim! Cât de mult mi se pare!

— Iar acum mergem la tine acasă, Marette.

Ca răspuns, îi luă mâna lui Kent între ale ei şi i-o strânse cât putu de tare.

— Cred că aş fi murit dacă aş mai fi stat o vreme într-un mare oraş din sud, reluă ea. Acolo îmi plăcea un singur lucru.

— Care?

— Că sunt trandafiri roşii…

— Şi pantofi frumoşi!

— Ba nu! Îi detest.

— Atunci de ce ai o colecţie aşa de mare?

— Trebuie să fiu întotdeauna atentă la ceea ce spun, când vorbesc cu tine, fiindcă tot timpul tu vrei să cercetezi ceva. Voi tăcea, domnule.

Totuşi, dusă de vârtejul amintirilor ei, fata nu conteni cu mărturisirile.

— Nu pot să mă plâng de felul în care am fost primita la oraş, continuă ea. Oamenii s-au purtat frumos cu mine… Cred chiar că mă iubeau. Eu însă mă rugam în fiecare seară. Ştii ce reprezintă pentru noi, cei din nord, cele Trei Ape, Athabasca, Lacul Sclavilor şi fluviul Mackenzie. Mă rugam în fiecare seară să mă întorc în ţinutul celor Trei Ape. În oraş era foarte multă lume, erau oameni peste tot, mii şi mii de indivizi. Eu însă parcă eram bolnavă şi mă simţeam mereu singură. Vroiam să plec de acolo! Îmi plăceau pădurile, Jim, animalele şi păsările sălbatice. Pe acolo nu vezi aşa ceva. Soarele nu poate fi văzut când răsare, nici când apune. La fel se întâmplă şi cu luna. Oamenii din ţinutul nostru se uită altfel la tine, Jim. Ţineam la ei…

Kent era atent la vorbele ei, dar glasul fetei îl răpea, o voce atât de blândă, de feminină, de melodioasă…

— Cunoşti întinsul ţinut al Sulfului, dincolo de Fort-Simpson, către vest, între cele două Nahani?

— Da. Acolo s-au pierdut rangerii conduşi de Kilbane. Indienii îl numesc Ţara Primejdiei, nu-i aşa?

Fata întări, printr-un semn din cap.

— Se zice că nici o fiinţă vie n-a traversat încă ţinutul Sulfului, adăugă ea. Dar nu-i adevărat! Eu l-am traversat. Şi îl vom traversa împreună, Kent. Ieri ţi-am vorbit despre drumul care merge către Valea Tăcerii. Vom face împreună drumul acesta, Jim!

Se priviră în tăcere, cu ochii strălucind de speranţă.

De la o vreme, barca lor era dusă de ape mai leneşe.

Kent se apucă iar să vâslească. Dorea mult să ajungă mai repede acolo unde aveau să părăsească marele râu ca să intre la adăpostul pădurii.

Îi explică Marettei motivul pentru care, uneori, trebuia să înceteze de a mai naviga pe Athabasca. Desigur, apa aceea era o cale uriaşă, prin care se făcea comerţ cu nordul. Din acest motiv era supravegheată neîntrerupt de oamenii legii. Dacă ar fi urmat să navigheze astfel, mai devreme sau mai târziu ar fi fost prinşi. În imensa pădure se aflau însă la adăpost. Existau mii şi mii de poteci pe care nu umbla nici un om al legii.

— De ce să nu pornim chiar acum pe o astfel de potecă, Jim? Suntem destul de departe de ţinutul Athabasca.

— Fără îndoială, dar de la Cascada Morţii încolo, intrăm pe un teritoriu unde nu mai suntem ameninţaţi.

— Şi dacă dau peste noi cu şalupa, mai înainte de a ajunge acolo?

— Avem destul timp să tragem la mal şi le va fi la fel de greu să ne găsească în pădure, pe cât e de anevoios să găseşti un ac într-un car cu fân. În acest fel însă, vom fi siliţi să facem un mare ocol. În orice caz, trebuie să fim atenţi în fiecare clipă.

Se retraseră astfel, mai bine dispuşi, în cabina micuţei bărci.

— Pari un urs stângaci, care orbecăieşte prin peştera lui, îi zise Marette, văzându-l lovindu-se când de măsuţă, când de sobiţă, de pat sau de şezlong.

— Spune-mi mai curând că par un elefant închis într-o colivie de canar!

Totuşi, când James începu iarăşi să vâslească, chipul îi deveni mult mai serios. Se gândea intens la timpul care trecuse de când plecaseră şi la distanţa pe care o parcurseseră până atunci. Încerca şi să recunoască anumite puncte de reper de-a lungul malurilor.

— Pe la ora cinci sau ceva mai târziu, zise el, ajungem la Cascada Morţii. Vom străbate porţiunea cea mai periculoasă în decurs de zece minute. După aceea nu mai avem de ce să ne temem de oamenii legii!

Marette îi destăinui atunci că ea mai trecuse o dată prin Cascada Morţii, dar cu multă vreme în urmă. Aventura aceea o înspăimântase. Îşi amintea de o anumită stâncă asemănătoare unui monstru, care îşi devora victimele.

— Da, îmi amintesc de o stâncă uriaşă, aflată în partea de sus a cascadei, tăioasă ca un dinte de dragon şi care despică în două apele care se pregătesc să cadă în gol.

— Ai dreptate, Marette, ştiu despre ce este vorba. Va trebui să trecem prin stânga ei. Pe acolo vom scăpa. E drept că face un zgomot asurzitor şi pare un drum îngrozitor pentru orice om, dar adevărul este că am putea-o compara cu un câine care latră, dar nu muşcă. Asta înseamnă că accidentele sunt rare. Au loc doar când ambarcaţiunea este scăpată de sub control, când nu funcţionează cârma ori călătorii s-au izbit de stânca aceea. Dacă am porni însă prin culoarul din dreapta stâncii, nu am mai avea scăpare!

Marette zâmbi:
— Vrei să spui, Jim, că avem, totuşi, şanse să trecem vii şi nevătămaţi prin Cascada Morţii?
— Sigur, Marette. Vom folosi culoarul din stânga acelui dinte de dragon. Barca noastră este solida, deşi destul de mica. Nu ne vom izbi de stânca şi vom călători pe acolo atât de liniştiţi, încât nici n-o să-ţi dai seama când vom trece cascada. Eu am mers pe acolo de sute de ori.
Către ora patru după-amiaza, apele râului îşi schimbară înfăţişarea. Kent zâmbi fericit, văzând că albia se îngusta. Nu se aflau prea departe de cascadă.
Deodată, apele începură să curgă foarte repede. Kent profită de acest lucru, lăsând vâslele din mâini şi odihnindu-se. Când apa îşi încetinea curgerea, bărbatul începea să tragă la rame. Fata îl ajuta. El îi urmărea din priviri corpul fragil şi minunat care se apleca peste vâsle. Ea îi adresă un surâs. Vântul şi soarele se jucau prin părul ei. Buzele îi erau roşii, obrajii îmbujoraţi, ochii nemaiîntâlniţi, de o culoare albastru-violet.
De mai multe ori, contemplând frumuseţea Marettei, se întreba dacă nu cumva totul nu era decât un vis. Se opri de câteva ori din vâslit şi izbucni într-un râs vesel, fără să pară că ar fi avut vreun motiv. Îi mulţumi lui Dumnezeu, în gând, că exista o făptura ca Marette.
Era cinci fără un sfert, după cum arăta ceasul său. Asculta atent. Fata auzi un zgomot nedefinit pe care el nu îl băgase de seamă.
Un uriaş nor de vapori se zărea la orizont. De acolo venea zgomotul acela, fierberea care creştea, încet, dar sigur, în intensitate.
— Ne apropiem de praguri! Vom ajunge curând la cascadă! Strigă el triumfător, cu glasul vibrând de emoţie. Am învins! Suntem salvaţi!
O luă pe Marette în braţe. Propria lui fiinţa i se părea lipsită de orice importanţă, faţă de viaţa caldă, care palpita, a fetei pe care o strângea la piept.
Tandreţea şi blândeţea puneau frâu pasiunii sale astfel că, rostind numele ei, se simţi un alt om.
— Am reuşit, Marette! repeta el. Mă auzi? Am scăpat de oamenii legii!
Barca lor desenă o curbă. Zăriră, cam la o milă înaintea lor, apele înspumate ale pragurilor. Kent se lupta din răsputeri să

păstreze barca în mijlocul râului. O vreme nu mai vorbiră.

— În curând, îţi voi afla secretul, iubita mea, îi zise el într-un târziu.

Dar de abia spusese cuvintele acelea, că Marette tresări. Ea nu se uită la el, ci undeva, în depărtare. Păli.

— Ascultă!

Kent se întoarse în direcţia în care privea Marette. În momentul acela, peste murmurul apelor, distinse un pufăit. Era cel de la motorul şalupei!

Îi scăpă un blestem printre dinţi.

— Nu mai putem să ajungem la cascadă, zise el şi Marette îl auzi ca prin vis. Să tragem la mal cât mai repede!

Odată ce hotărî astfel, îşi puse toate forţele în slujba planului său. Ştia că nu mai avea nici măcar o secunda de pierdut, dacă vroiau să nu fie capturaţi.

Barca lor fusese prinsă de apele rapide ale pragurilor. O îndreptă spre malul apusean. Marette înţelese şi ea cât de mult conta o secundă în plus în asemenea cazuri. Dacă erau prinşi în marele vârtej care învolbura apele, înainte de a ajunge la mal, erau siliţi să treacă prin cascadă.

În acest caz, şalupa avea să-i ajungă la ieşirea din culoar. Încet, încet, barca lor se îndrepta spre malul apusean.

Kent se lumină iar la faţă. Tocmai zărise o limbă de pământ acoperit de pietre, care înainta prin apă ca un deget. I-l arăta fetei. Dincolo de acesta se distingea un perete stâncos, de culoare neagră, care marca începutul intrării în Cascada Morţii.

— Vom izbuti să ajungem pe mal, şuieră el printre dinţii încleştaţi din cauza eforturilor pe care le făcea. Nu văd pe unde ar putea acosta cu şalupa. Odată ajunşi pe pământ, suntem scăpaţi. Ne vor pierde urma.

— Minunat! strigă Marette, ai cărei obraji îşi recăpătaseră culoarea şi ai cărei ochi străluceau iar.

— Ce fată curajoasă eşti!

Şalupa urmăritorilor i-ar fi ajuns repede, dar limba aceea de pământ se afla la numai câteva picioare distanţă de ei. Deodată, se auzi o detunătură.

Kent, care ţinea cu toate puterile de cârmă, se prăbuşi pe neaşteptate şi abia evită căderea peste puntea ambarcaţiunii. Ce se întâmplase? Fusese rănit de un glonţ? Se trăgea asupra lor din pădure? Marette se îngrozi la acest gând.

Cauza acestei primejdii neaşteptate era însă alta. Pivotul cârmei se rupsese! Barca trecu pe lângă limba de pământ şi, imposibil de controlat, se îndrepta către cascada!

Fu cuprinsa de vârtejul apelor rapide. Kent, cu ochii aţintiţi asupra defileului dinaintea lor, în care îi pândea moartea, o luă pe fată în braţe.

Simţi cum se agaţă de el, strângându-l din ce în ce mai tare după gât. Devenise livida. Înţelese că nu mai era nevoie să-i explice ce urma să se întâmple. Situaţia era tragică! În privirea Marettei se putea citi îndrăzneala, fata nu-şi pierduse capul de tot. Kent îşi lipi obrazul de cel al iubitei sale şi îi simţi atingerea catifelată. Se sărutară. El o strângea cu toată înflăcărarea iubirii şi mai spera să o poată salva de la moarte.

Mintea lui lucra cu repeziciune. Nu aveau, poate, decât zece la suta şanse ca barca lor, de necontrolat, să treacă întreagă printre pereţii întunecaţi şi colţii stâncilor. Chiar reuşind să scape de porţiunea aceea periculoasă, oamenii legii îi puteau prinde la ieşirea din defileu, dacă nu cumva vreun capriciu al destinului nu-i arunca pe mal.

Kent îşi mai spuse că, dacă barca lor era împinsă departe de pragurile de jos ale cascadei, ar fi putut ajunge la mal şi înot. Împotriva urmăritorilor lor, ar fi folosit şi puşca pe care o avea, dacă acest lucru devenea necesar.

Zări şalupa şi observă că la bordul acesteia nu se aflau decât trei oameni. Avea să-i împuşte, dacă încercau să-i urmărească! Simţea în suflet o ură teribilă împotriva legii, pe care până nu demult o servise.

Se îndreptau cu mare viteză printre vârtejuri. Barca semăna cu un cal de curse scăpat din frâu. Colţii stâncilor păreau monştri ce aşteptau doar o greşeală spre a-i distruge.

Marette, cu braţele în jurul gâtului lui Kent, privea primejdia în

faţa. Puteau vedea dintele de dragon, stânca de care se temeau atât de mult. Strălucitoare şi crudă, îi aştepta. Peste vreo două minute aveau să ajungă la ea, aveau să fie zdrobiţi sau să treacă întregi mai departe.

Kent nu mai avu timp să-i explice fetei cele ce urmau; se aplecă asupra traistei şi scoase un cuţit din buzunarul acesteia. Apoi tăie curelele şi sfoara traistei. O legă pe Marette cu acestea şi îi spuse; să se ţină bine de el.

Fata îi zâmbi şi îi spuse ca avea toată încrederea în el.

— Ştiu să înot, Jim! strigă ea. Dacă ne vom lovi de stâncă…

Kent nu o mai auzea. Se lovi în piept – uitase un lucru foarte important!

Pantofii! Cum erau să înoate încălţaţi? Nu mai aveau timp să îşi scoată încălţămintea. Se aplecă şi, dintr-o tăietură de cuţit, îşi despică şireturile. Făcu apoi la fel cu încălţămintea fetei. Îşi aruncară apoi pantofii printr-un simplu gest. Observă cu uimire, în clipele acelea de groază, cu ce rapiditate răspundea Marette gândurilor lui.

Mai aveau de aşteptat câteva clipe. Ea îl strânse după gât pe bărbatul de lângă ea, asemenea unui copil.

După zece secunde se produse catastrofa. Barca se izbi de dintele dragonului, chiar la mijloc. Kent se pregătise pentru a rezista unui asemenea şoc, dar încercările lui de a rămâne în picioare, cu Marette în braţe, erau zadarnice. Marginea bărcii nu lăsase însă stânca alunecoasă şi dură să îi zdrobească.

Bărbatul îşi dădu seama că întreaga structura a bărcii se dislocase. Dacă aceasta nu se desfăcuse încă în bucăţi, faptul se datora presiunii uriaşe pe care apele o exercitau asupra părţilor exterioare din care era compusă coca. Aceeaşi presiune putea însă, în orice moment, să scadă şi efectul devastator al ciocnirii să se facă cunoscut.

Kent, strângând în mână cureaua care-l ţinea legat de Marette, urmărea din priviri ceea ce se întâmpla în continuare. Ambarcaţiunea, dusă de apele repezi, se angajase pe culoarul din dreapta! Nu mai exista nici o speranţă! Aveau să moară!

O văzu pe Marette, plină de apă; fu mirat de calmul pe care-l citi în privirea ei, spre deosebire de buzele ce-i tremurau. Coca se izbi apoi de o asperitate a dintelui de dragon. Barca se ridică în aer, iar cabina micuţa se turti, ca şi când ar fi fost făcută din carton. Speranţa apăru în sufletul lui Kent. Nu, nu aveau să moară! Nu se putea să piară! Trebuia să lupte pentru ea, pentru

făptura aceea dragă care îi surâdea, chiar şi în clipa în care moartea le ieşise în cale. Trebuia să reziste!

Ambarcaţiunea se îndepărtă de dintele de dragon. Nu mai era decât un rest plutitor care dispărea cu repeziciune sub ape. Kent se trezi astfel în mijlocul vârtejului înspumat, ţinând-o pe Marette lângă el. Se agita disperat în unda neagră şi în spuma albă. I se părea că nu are destul aer să respire.

— Cum e, Marette?

— Bine, bine, îi răspunsa ea îndemânarea lui de înotător nu îi servea deloc în clipele acelea. Părea o aşchie de lemn aruncată pe ape. Prin toate eforturile sale urmărea să-şi interpună trupul între fată şi stânci.

Kent nu se temea de apă, ci de stânci. Erau zeci, poate sute, în jurul lor. Păreau dinţii unei uriaşe maşini de zdrobit, de un sfert de milă lungime!

Simţi prima izbitură, apoi pe cea de-a doua… La a treia, răcni furios; de astă data izbutise să o ferească pe Marette.

Printr-un vârtej de spumă, o zări pe fată, cu capul pe spate, cu părul plutindu-i în jur. La început crezu că trupu-i fusese zdrobit. Ea îi făcu însă un semn cu mâna, încurajându-l! Nemai băgând în seamă propriile-i răni, se luptă neîncetat cu forţele dezlănţuite împotriva lor. Începea să ameţească, iar vigoarea braţelor îi scădea…

Trecuseră de mijlocul cumplitului defileu, când se izbi cu capul de o stâncă. Violenţa loviturii făcu să o scape pe Marette, care se agăţă de peretele de piatră.

Reuşi să se prindă şi el de acel perete!

Aflaţi la cinci picioare distanţă unul de celălalt, se priviră ameţiţi. Ieşit pe jumătate din apă, trupul lui Kent era plin de râni.

Marette văzu că pumnul cu care ţinuse coarda din piele de care fusese legata ea îi era sfâşiat şi sângele înroşise apa, dar el nu spunea nimic.

— Am trecut ce a fost mai greu, draga mea! Îi strigă el, după ce îşi recăpătă suflul. Ţine-te bine. Mă mai odihnesc puţin şi apoi vin, din stâncă în stâncă, la tine. Încearcă să-mi arunci capătul corzii. Nu, aşteaptă! Nu te mişca, vei aluneca de unde te afli!

Nu se mai odihni. Poziţia precară în care se găsea Marette îi inspira o groază pe care nu încerca să o ascundă. Îi mulţumi în gând lui Dumnezeu că îi dăduse ideea de a o lega pe fată de el.

Astfel, Marette reuşise să rămână în viaţă până atunci. Acum trebuia ca el să prindă iar celalalt capăt al corzii.

Începu să se deplaseze, încet, pe piatra lunecoasă. Căzu în apă, dar, printr-un miracol, se prinse iar de stânca.

Curentul apei îndrepta către el pletele lungi ale fetei. Putea oare sa le atingă? N-ar fi fost mai bine să încerce să ajungă prin râu până la ea? Ceva îi spuse însă că o astfel de încercare i-ar fi fost fatală…

Deodată, fata ţipă. Alunecase şi scăpase piatra de care se ţinuse până atunci! Kent se aruncă în râu.. Încercând să o prindă. Apa îl duse într-o altă direcţie. Reuşi cu greu să iasă la suprafaţă. O văzu pe Marette la vreo douăzeci de picioare distanţa de el! Depărtarea dintre ei creştea cu repeziciune. Capul fetei, apoi braţul ei, dispărură sub spuma undelor.

Cu toate forţele, încercă să o urmărească. Mai numeroase şi mai duşmănoase, pietrele din albia râului îl loveau şi îl tăiau, părând nişte fiinţe vii, nişte făpturi răzbunătoare ale întunericului, care se bucurau ca îl torturau şi că puteau să-l distrugă.

Îl izbeau şi gemeau, iar apele făceau un zgomot asemănător cu cel al Niagarei.

La un moment dat, îşi simţi capul greu ca de plumb. Nu-şi mai dădu seama când încetă să mai lupte. Îşi pierduse cunoştinţa…

XVII. PROSCRISUL.

După o oră, Kent îşi veni în fire. Trăia sentimentul curios al trezirii dintr-un coşmar, dar nu-şi dădu seama imediat de situaţia în care se găsea.

O stânca uriaşă şi întunecata se ridica înaintea lui. Capul îl durea îngrozitor. În faţă vedea un nor de aburi prin care se reflecta apusul soarelui. Apele înfuriate gemeau înfiorător.

Deodată, îşi aminti! Un cerc de fier îi strângea, nemilos, tâmplele. Se ridica cu greu, se propti într-un genunchi. Până la urmă, ameţit, reuşi să meargă. Pe buze îi veni numele Marettei. Unde era ea? Murise oare? Ar fi vrut să o strige, dar limba îi era parcă paralizată de eforturile care-l epuizaseră.

Treptat, mintea i se limpezi. Ochii deosebeau cu uşurinţă ceea ce era în jurul lui. Văzu spuma albă de pe vârfurile pietrelor întunecate care aşteptau căderea nopţii. La picioarele lui, apa era liniştită.

Fusese tras de curent pe o limbă de pământ stâncos. Se afla încă în defileul în care apele înfuriate se izbeau de pereţii tăioşi şi lunecoşi. Dar Marette unde se găsea?

Nu vroia să admită adevărul… Nu putea fi moartă!

El reuşise să scape. Trebuia şi ea să fie vie! Îl aştepta undeva, nu prea departe!

Buzele i se descleştară. Reuşi să-i rostească numele. Îl strigă, dar zgomotul curentului îl acoperi. O mai strigă o dată. Apoi fu copleşit de sentimentul neputinţei şi se prăbuşi pe pământ.

La o suta de metri de el se afla ieşirea din culoar. Dar cum să-l străbată? Încercă să îşi imagineze câte eforturi ar fi trebuit să facă pentru a ajunge până acolo şi se văzu luat de vârtej, încercând să se ţină de stâncile tăioase, prinzându-se de vreun pinten de piatră ca să-şi mai tragă sufletul, apoi reluând lupta cu iureşul apelor, agăţându-se iar de pereţii lunecoşi…

Viziunea aceea îl doborî, fizic şi psihic.

Deocamdată putea să respire liber. De ce n-ar rămâne acolo? Nu se mai gândi la altceva, ci se aruncă în apă.

Urmară apoi clipe de infern. Era pradă undelor care gemeau furioase, jucându-se cu el de-a şoarecele şi pisica. Până la urmă le învinse. Ieşi cu hainele zdrenţuite, pătate de sânge, tăiat şi lovit, de nerecunoscut. Pe malul pe care ajunsese, razele soarelui

care se îndrepta către apus aureau un imperiu de verdeaţa.

Zgomotul cascadei nu mai era decât un geamăt îndepărtat... Coşmarul se sfârşise... Albia marelui râu se lărgise iar, undele sale se liniştiseră.

Ar fi trebuit să se teamă să nu fie văzut de urmăritorii săi, dar nu-i mai păsa.

De fapt, cei trei din şalupă văzuseră ambarcaţiunea lui Kent izbindu-se de stânca şi scufundându-se, zăriseră bărbatul şi femeia înghiţiţi de furia apelor şi dispărând în infernul cascadei necruţătoare, în care nu avuseseră curajul să se avânte şi renunţaseră să-i mai caute. Misiunea lor se încheiase, cei urmăriţi căzuseră pradă râului furios...

Kent văzu apoi că sângera rău de tot, ca un copil care se tăiase într-o sticlă. Vru să se îngrijească într-un fel. Fără să-şi dea seama, o chemă pe Marette în ajutor.

Dar ea nu mai avea de unde să vină... îl părăsise pentru totdeauna...

Totuşi, până ce întunericul cuprinse pe de-a-ntregul locurile acelea, el o mai căută. Nu-şi simţea rănile. Îşi aminti de ele când se prăbuşi pe iarbă, epuizat.

Era aproape miezul nopţii. Pe cer, luna strălucea din plin.

Zorile îl găsiră rătăcind, deja departe de ape. Către prânz, Andre Boilleau, un metis bătrân, cu plete albe, care vâna la Creek-Bumtwood, dădu peste el.

Acestuia i se făcu milă, văzându-l plin de râni şi îl duse, ajutându-i să meargă, până la cabana lui, aflată departe, în mijlocul pădurii.

Următoarele şase zile, Kent rămase la bătrânul Andre Boilleau. Nu avea nici puterea, nici dorinţa de a pleca în altă parte.

Metisul se mira că străinul scăpase cu toate oasele întregi. Numeroasele contuzii de la cap îl făcură pe rănit să sufere cumplit trei zile şi trei nopţi. În acest timp delíră şi se află între viaţă şi moarte.

În cea de-a patra zi, se mai învioră şi îşi recâştigă luciditatea. Boilleau îi dădu să bea zeamă de la fiertura vânatului.

În cea de-a cincea zi, Kent se ridică din pat. În a şasea, îi mulţumi lui Andre şi îi spuse că era gata de plecare.

După ce încercase zadarnic să-l mai reţină, metisul îi dădu nişte haine vechi, câteva provizii şi îl binecuvânta. Kent îi spuse că se întoarce în ţinutul Athabasca, dar se îndreptă spre Cascada Morţii.

Ceea ce făcea el nu era deloc prudent. Ştia foarte bine că, în cazul lui, ar fi trebuit să o ia în cu totul altă direcţie. Dar îşi pierduse dorinţa de a mai lupta. Se supunea imboldului care-l împingea către locul tragediei.

Nu-i era teamă să fie văzut. Înţelepciunea nu-l mai călăuzea. Primejdiile nu-l speriau. Dacă s-ar fi întâlnit cu oamenii legii, s-ar fi lăsat prins, fără cea mai mică rezistenţa, fiindcă lucrurile îi erau indiferente.

Doar o rază de speranţă l-ar mai fi smuls din starea aceea. De unde însă asemenea speranţa? Marette murise, el rămăsese singur pe lume. Soarta îl lovise cumplit… Totul era pierdut…

Ajunse pe malurile râului şi nu mai putu să plece de acolo. Se apropia mereu de cascadă şi căuta un semn rămas de la fată. Croise o adevărată potecă, tot mergând pe acolo.

De două sau de trei ori pe zi făcea acelaşi drum. Punea şi câteva capcane prin pădure, ca să aibă ce mânca. Noaptea dormea într-o mică grotă de lângă cascadă.

La sfârşitul săptămânii, vechiul Kent dispăruse din lume. Acum era altul, cu o barbă deasă şi încâlcită, cu ochii adânciţi în orbite, obrajii supţi şi foarte slab. Nici O'Connor, dacă ar fi trecut pe lângă el, nu l-ar mai fi recunoscut.

În cea de-a opta zi de când rătăcea pe acolo, găsi o bucată de stofă din hainele Marettei, prinsă într-un colţ de stâncă. O luă imediat şi o ascunse la piept. Din clipa aceea, apăru o altă schimbare.

Crezu, de atunci, că primise un mesaj de la Marette. Îşi zise că sufletul fetei trăia încă în el şi inima i se încălzi iar la acest gând…

Ea plecase din lumea lor, dar iată că se întorsese din nou, dându-i acel semn. Ochii îi străluceau, ca şi când ar fi avut-o în faţă pe Marette… Era convins că sufletul ei nu avea să-l mai părăsească până ce, la rândul său, va muri.

Fata nu-l părăsise. Prin semnul acela îi arătase că avea încredere în el şi că-i va aparţine numai lui, pentru totdeauna… îi mai rămânea un singur lucru de făcut ca să-i apere amintirea.

În noaptea aceea se culca pentru ultima oară la cascada.

A doua zi plecă spre nord-est.

În cea de-a cincea zi de când părăsise ţinutul lui Andre Boilleau, descoperi un alt metis, căruia îi dădu ceasul lui, în schimbul unei puşti cu muniţie, unei pături şi câtorva provizii.

Înzestrat astfel, nu mai pregetă şi se avânta în imperiul pădurii

nepieritoare. Kent, un om disciplinat şi îngrijit, era acum zdrenţuit ca un cerşetor, avea părul ciufulit şi barba încâlcită. Rătăcea cu un singur scop: să se îndepărteze cât mai mult de marele fluviu Athabasca.

Întâmplarea făcea ca uneori să se întâlnească cu un indian sau cu un metis. Îi saluta, apoi pleca mai departe.

Noapte de noapte, deşi temperatura era destul de ridicată, aprindea un foc de tabără pentru că, alături de vatra acestuia, simţea că Marette era lângă el. În momentele acelea ţinea în mâini peticul din hainele ei, cel mai preţios obiect pentru el. Ar fi apărat obiectul acela cu preţul vieţii lui. Îi mulţumea lui Dumnezeu că fluviul nu-i furase tot.

Se străduia să-şi amintească toate gesturile fetei, vorbele ei, chiar şi cele lipsite de importanţa, semnele de tandreţe pe care i le arătase când îi mărturisise dragostea ei. În fiecare zi, ea îi devenea mai reală. O simţea în jurul lui, o strângea noaptea în braţe, iar ziua mergeau împreună, ţinându-se de mână.

Amăgirile acelea îi îndulceau suferinţa, prin sentimentul prezenţei ei, pe care nici oamenii, nici destinul nu i-l puteau răpi. O simţea alături de el în fiece clipă, ceea ce îi dădea puteri noi.

Îl făcea să-şi ţină capul drept, să păşească energic, să privească viaţa în faţă. Pe măsură ce trecea timpul, ea îi devenea tot mai dragă.

Începutul toamnei îl găsi într-o regiune cu multe lacuri, la două mile distanţă de Fort Chippewyan. În iama aceea se întâlni cu un francez şi, până în februarie, vână împreună cu el în regiunea Solitudes.

Francezul îi câştigă încrederea şi stima. Se numea Picard. Totuşi, Kent nu-i împărtăşi secretele sale şi îi ascunsese dorinţa care se năştea în el. Dorinţa aceea devenea mai arzătoare, ca o obsesie, pe măsură ce se apropia sfârşitul iernii. Îi răpea gândurile, ziua şi noaptea. Vroia să meargă acasă. Acasă nu însemna nici locuinţa lui din ţinutul Athabasca, nici din vreun ţinut din sud, ci locul în care trăise Marette.

Fata murise şi corpul ei fusese înghiţit de ape, dar sufletul ei se refugiase în nord, în Valea Tăcerii, printre munţi. Ea îl atrăgea într-acolo, îl ruga să vină, îl grăbea să pornească la drum să ajungă unde trăise ea. Îşi găsise, aşadar, un nou motiv să trăiască. Avea să descopere casa Marettei, să ştie cine îi erau părinţii, să vadă valea care ar fi trebuit să devină paradisul lor…

De aceea, la sfârşitul lui februarie, îşi luă rămas bun de la

Picard şi se îndrepta iar către Athabasca.

* * *

Kent nu uitase că era un proscris. Aceasta nu-l speria însă. Acum avea un motiv să trăiască şi avea pentru ce să se bată, de aceea vechile lui abilităţi renăscură.

Se apropie cu prudenţă de Chippewyan, deşi era convins că foştii lui prieteni din ţinut nu aveau cum să-l recunoască. Părul şi barba îi erau încâlcite şi lungi. Picard îi confecţionase un veşmânt din piele de caribu, cu franjuri, ca al unui indian.

După ce îşi alese cu grijă momentul, într-o noapte întunecată intră în Chippewyan. Lămpile cu gaz ardeau în magazinul Companiei Golfului Hudson, unde intră să-şi vândă blănurile. Locurile erau pustii. Găsi doar un funcţionar care emitea facturi şi cu care discuta un ceas.

Îşi cumpără apoi un nou echipament, o carabină Winchester şi toate proviziile care-i erau necesare. Nu uita să-şi ia şi un brici, o foarfecă. După ce plăti tot, îi mai rămăseseră câteva monede, preţul a două blănuri de vulpe argintie.

Plecă din Chippewyan chiar în noaptea aceea şi, la lumina strălucitoare a lunii, aşa cum este aceasta în timpul iernii, îşi ridica tabăra la douăzeci de mile la nord de oraş, în ruinele din ţinutul Smith. Ajunse apoi la Râul Sclavilor şi, câteva săptămâni, pluti pe apă fără să se grăbească, păstrând direcţia, către nord.

Înainte de a ajunge la Fort Resolution, ocoli fortul şi oraşul Smith şi porni către vest.

În aprilie, trecu de fortul de la râul Hay, unde apele se varsă în lacul Marele Sclav. Până la dezgheţ, îşi duse existenţa pe malurile râului Hay. Plecă apoi pe fluviul Mackenzie, cu o pirogă, de îndată ce acesta deveni

navigabil. Abia târziu, în iunie, ocoli Liardul, îndreptându-se către Nahani de Sud.

— Te vei îndrepta de la izvoarele râului Nahani de Sud către cele ale râului Nahani de Nord, îi spusese Marette. Acolo vei găsi ţinutul Sulfului. Dincolo de acesta se întinde Valea Tăcerii.

Când ajunse la marginile ţinutului pomenit de ea, îşi ridică tabăra şi simţi un miros înţepător. Luna se ridica şi, la lumina ei, desluşi o lume dezolantă, printre vaporii de culoare gălbuie.

În zori, porni iarăşi la drum. Traversă mlaştinile întinse, din care se iveau norii sulfuraşi. Milă după milă, se adâncea în ţinutul acela, care părea lipsit de orice urmă de viaţă, un infern pierdut. Văzu arbuşti pe care nu creştea nici un fruct, păduri şi mocirle fără animale. Era o zonă cu apă multă, dar fără peşti, cu aer, dar fără păsări, cu arbori fără fructe, plină de fum şi dezgustătoare, adâncită în liniştea morţii. Kent se îngălbeni. Hainele, piroga, mâinile, toate se îngălbeniseră. Nu putea să scape de gustul greţos al sulfului din gura.

Cu toate acestea, nu se codi să se îndrepte către vest, cu ajutorul busolei pe care i-o dăduse un oarecare Gowen, pe malurile râului Hay.

Dar chiar şi busola aceea i se îngălbenea în buzunar! Îi era imposibil să mănânce şi nu bău apă din gamelă decât de două ori.

Marette făcuse o dată drumul acela! Nu înceta să-şi repete acest lucru, ca să se încurajeze. Era drumul secret pentru intrarea şi ieşirea din acea lume ascunsă. Regiunea blestemată nu putea fi străbătută nici de indieni, nici de albi!

Îi era nesuferit să se gândească la faptul că urma drumul acela, că respira aerul care aproape că îl sufoca şi care îi făcea silă, care aproape că îl îmbolnăvise. Mergea disperat, fără a simţi oboseala ori căldura şi umezeala din jur.

Veni noaptea, luna se ridică pe cer, luminând lumea bolnavă în care se avântase Kent. James se lungi în piroga lui, se acoperi cu veşmântul de caribu, ascunzându-şi faţa, apoi încercă să adoarmă. Degeaba!

Se ridica înainte de ivirea zorilor şi privi busola la flacăra unui chibrit.

Nici în ziua aceea nu mâncă nimic, însă la căderea serii aerul deveni mai bun de respirat. Îşi continuă drumul la lumina lunii. În sfârşit, după o vreme, auzi dinaintea lui, din depărtare, urletul unui lup!

Ţipă de bucurie. Vântul, care bătea dinspre vest, îi aduse aer proaspăt, pe care îl trase în piept cu nesaţ. Părea un om rătăcit în deşert şi care dăduse peste un izvor cu apă. Nu se mai uită la busolă, ci se îndreptă grăbit în direcţia din care venea aerul proaspăt. După o oră observă că vâslea împotriva unui curent slab. Gustă apa acestuia şi constată că avea un gust de sulf foarte slab. Către miezul nopţii, deveni bună de băut şi limpede.

Trase la mal. Acesta era acoperit de nisip şi pietriş. Se dezbrăcă şi făcu baie, cu o mare satisfacţie. Îşi abandonă apoi vechile haine, cămaşa şi pantalonul de vânător, pentru a-şi pune altele noi, pe care le scoase din sac. Îşi aprinse un foc sănătos şi mâncă pe săturate, pentru prima oară după două zile!

Dimineaţa, se caţără pe un brad înalt şi cercetă regiunea din jurul lui. Spre vest se întindea un ţinut de câmpie, înconjurat de dealuri. Acestea se găseau la vreo douăzeci de mile distanţă de el. Dincolo de ele se ridicau vârfurile înzăpezite ale Munţilor Stâncoşi.

Îşi rase barba, îşi tăie părul şi porni iar la drum.

La căderea întunericului, nu-şi ridică tabăra decât atunci când nu-şi mai putu conduce piroga mai departe. Cursul apei se îngustase, devenind asemenea unui pârâu. Kent se afla între două dealuri împădurite. În zori îşi ascunse ambarcaţiunea şi porni pe jos mai departe, cu sacul pe umăr.

Vreme de o săptămână, înaintă încet, spre vest. Ţinutul era minunat, dar nelocuit. Dealurile ajungeau până la munţi. Crezu că se află în faţa Munţilor Campbell. Înţelese astfel că, ieşind din ţinutul Sulfului, găsise drumul cel mai bun. Merse astfel opt zile, fără a descoperi vreo urmă de fiinţă vie. În cele din urmă, dădu peste cenuşa unui foc de tabără, care arsese întreaga noapte, alimentat de nişte crengi groase tăiate cu un topor. Fără îndoială, fusese mâna unui om alb.

În cea de-a zecea zi, ajunse la panta vestică a primului lanţ muntos.

Înaintea lui se întindea una dintre cele mai frumoase văi pe care ochii lui o contemplaseră vreodată! Era, mai curând, o câmpie nesfârşită.

Dincolo de aceasta, la peste cincizeci de mile distanţă, se ridicau vârfurile maiestuoase ale celor mai înalţi munţi din Yukon. Cum va reuşi oare, într-un ţinut atât de vast, să găsească locurile pe care le căuta?

Spera totuşi să întâlnească albi sau indieni care să-i poată

indica drumul.

Traversă fără grabă imensa câmpie, cu o vegetaţie bogata, plină de flori, un adevărat paradis pentru un vânător. Îşi zicea, totuşi, că foarte puţini vânători ajunseseră până acolo. În plus, nici unul nu s-ar fi aventurat prin ţinutul Sulfului, care figura şi pe harta lui ca un spaţiu pustiu.

Munţii Yukonului, care se ridicau înainte lui, formau un zid de netrecut, cu piscuri înzăpezite, dominând norii ca nişte gigantici câini de paza.

Ştia că, dincolo de munţii aceia, curgeau fluviile de pe versantul occidental, se întinde oraşul Dawson, ţinutul aurului şi al civilizaţiei, în vreme ce în faţa lui se găsea un paradis tăcut, a cărei existenţă semenii lui nici măcar nu o bănuiau.

Nu mai folosea busola, ci se călăuzea după un grup format din trei vârfuri uriaşe. Cum privea neîncetat către cel mai înalt dintre acestea, începu să i se pară că era asemenea unui paznic uriaş, care păzeau valea de mii şi mii de ani. Îi puse numele Paznicul. Porecla i se părea din ce în ce mai nimerita, pe măsură ce îşi continua drumul.

În prima noapte pe care o petrecu în valea aceea, văzu cum luna apuse în spatele uriaşului. Un glas din adâncul propriei fiinţe îi repeta neîncetat că piscul acela era chiar paznicul Marettei. Fără îndoială, fata îl privise de mii şi mii de ori, aşa cum făcea şi el atunci.

Dacă locuinţa ei se afla de aceeaşi parte a lanţului muntos Campbell, Marette nu avusese cum să nu-l zărească pe impunătorul Paznic. Se vedea de la o distanţa de o sută de mile!

În ziua următoare, Kent constată că ansamblul de culmi muntoase avea o formă nouă. În vreme ce contururile celor două, mai scunde, căpătau linii mai precise, cel mai înalt părea un impunător castel!

Mai târziu, la lumina lunii, înainte să-l învăluie ceaţa, Paznicul luă forma unui colosal cap omenesc, care privea către sud.

În zori, Kent fu impresionat şi mai mult de aspectul capului acela, care părea sculptat în piatră de mâinile unor giganţi. Dar şi celelalte două culmi îşi modificaseră forma!

Se asemănau, de astă dată, cu alte două capete omeneşti. Unul privea către sud. Celălalt, chiar către Kent.

Inima călătorului bătu mai tare: „Iată-i pe oamenii tăcuţi!” îşi zise el.

Denumirea aceea se potrivea foarte bine cu spectacolul pe

care-l vedea. Măreţia acestuia îi umplea inima de bucurie.

— Valea Oamenilor Tăcuţi! murmura el. Valea Tăcerii!

Prinse să repete aceste cuvinte, privind piscurile acelea. Undeva în jurul lor, în dreapta sau în stânga, mai sus ori mai jos, trebuia să se afle locul de care îi vorbise Marette!

Foarte bucuros, Kent îşi continuă drumul. Îşi uitase chiar şi de necazuri. În momentele acelea, i se părea că fata mergea alături de el, că se ţineau de mână… Scenele tragice petrecute la Cascada Morţii îl readuceau însă la realitate. Atunci, cele trei capete sculptate în munte păreau a aştepta în zadar întoarcerea celei dispărute. Când soarele apuse, cel întors către el se însufleţi parcă şi îl întrebă:

— Unde este ea?

Kent nu reuşi să adoarmă în noaptea aceea.

Porni la drum în zori şi ajunse destul de repede la baza lanţului de munţi, începu să urce cu multă însufleţire. Puţin după prânz, ajunse pe vârf. În faţa lui se întindea o altă vale. Fu convins că era locul pe care îl căuta! Lateral, la o distanţă de trei sau patru mile, se vedea culmea imensă pe care o denumise Paznicul. Către sud, Kent putu distinge, în ciuda luminii puternice a soarelui, lucirea unor pâraie şi a câtorva lacuri de mici dimensiuni, precum şi feluritele culori ale cedrilor, brazilor şi altor copaci, ce păreau imense covoare de catifea.

La nord, muntele pe care tocmai îl urcase se prelungea cu încă trei sau patru mile de stâncă, formând o curbă vastă, care ascundea privirii restul văii pe care drumeţul o observa atent.

După ce se odihni o vreme, porni către nord.

Se făcuse cam ora patru după-amiază, când ajunse la cotitura aceea. Descoperi atunci un lac uriaş, având un diametru de vreo două mile, săpat în munte!

Când vru să-l cerceteze mai atent, fiindcă i se părea ceva ieşit cu totul din comun, auzi un lătrat de câine. Tresări fără voia lui!

Aburii calzi şi aurii, care preced apusul soarelui în munţi, formaseră o cortină gigantică între el şi vale. Totuşi, reuşi să desluşească, în direcţia din care auzise lătratul, nişte construcţii şi un ţarc, lângă o baltă alimentată de un pârâu care scânteia. Nu văzu însă nici un semn de viaţă.

Nu putea să fi greşit drumul! Înaintea lui se întindea, fără îndoială, Valea Tăcerii. Fără a căuta un drum, începu să coboare, negrăbit de nimeni, panta destul de accentuata a muntelui. Încerca să îşi imagineze casa Marettei. I se pâra că şi el făcea

parte din locuinţa aceea, că, intrând acolo, avea să-şi găsească liniştea, cel din urmă refugiu, propriul cămin. Avea să fie primit cu multă căldură, îşi zise. Acceleră coborârea cât putu de mult. Soarele dispăruse în spatele vârfurilor impunătoare.

Era cam ora şapte seara, când ajunse la poalele muntelui. Continuându-şi dramul prin întuneric, zări câteva lumini strecurate printre arborii întunecaţi.

Nu resimţea oboseala după greul efort de până atunci. Cu un mers iute, se îndreptă spre una dintre lumini, de la o fereastră destul de mare, pe care curând reuşi să o desluşească foarte bine.

Ar fi vrut să alerge către casa aceea, dar fără veste, ceva mai puternic decât el îl opri.

Era glasul unui bărbat, care striga, prin întuneric:

— Marette! Marette!

Kent începu să tremure. Crezu chiar că înnebunise. Totul fusese, până atunci, delirai unei minţi bolnave?

Glasul repetă:

— Marette! Marette!

Deşi genunchii îi tremurau, Kent începu să alerge. Prin ceaţă, două siluete întunecate se decupară pe fondul luminos al ferestrei.

Kent începu să strige şi el, ca un ecou:

— Marette, Marette!

Cele două siluete ezitară o clipă. Kent strigă iar. Atunci porniră către el!

Se împiedică şi căzu, dar se ridică şi începu iar să alerge către făpturile acelea. Se auzi o voce de femeie.

Nu se mai găseau decât la trei paşi unul de celălalt! Se puteau vedea!

Pentru o clipa, rămaseră înlemniţi. Minunea lui Dumnezeu îi uimise peste măsură: trăiau!

Kent abia reuşi să îşi desfacă braţele, iar Marette se arunca la pieptul lui!

Cealaltă persoană, care apăru din spatele fetei, îi găsi strânşi unul de altul, sărutându-se înlănţuiţi. Ridicându-şi privirea pentru o clipă, Kent îl recunoscu pe omul căruia îi salvase viaţa în ţinutul Athabasca, Sandy Mac Trigger.

XVIII. SECRETUL MARETTEI.

Lui Kent îi trebui un timp îndelungat să se adapteze la noile realităţi. Toată forţa vitală a fiinţei lui se concentrase asupra acestui gând: „Marette înviase din morţi!”

Nu era un vis! O strângea pe Marette în braţele lui! Era ea, plina de viaţa, iubita lui, a cărei umbră venise să o caute tocmai de acolo!

Zărise chipul lui Mac Trigger, aşa cum vezi o imagine pe un ecran. Pentru o vreme însă, nici nu se gândi la el. Nu avea ochi decât pentru fată.

Chiar dacă valea întreagă s-ar fi sfărâmat şi ar fi făcut un zgomot ca un tunet, el n-ar fi auzit altceva decât cuvintele ei:

— Jim… Jim… Trăieşti?

Doar Mac Trigger, care-i privea la lumina stelelor ce se iveau, îşi dădea seama pe deplin de evenimentul deosebit care avea loc în faţa lui.

După o vreme, Kent reuşi să audă şi glasul lui Mac Trigger care, foarte bucuros, stăruia ca îndrăgostiţii să-l asculte. James simţi apoi presiunea mâinii lui asupra umărului său. Întoarse, aşadar, privirea către prietenul său, ţinând-o în continuare în braţe pe Marette, cutremurată de emoţie. Nici el nu putu să vorbească şi, clătinându-se pe picioare, porni alături de ei către casă.

Mac Trigger, care păşea alături de Marette, deschise uşa locuinţei şi pătrunseră toţi trei în camera luminată de o lampă.

Încăperea aceea era foarte mare şi părea cam ciudată. Cei doi iubiţi merseseră înlănţuiţi unul de celălalt, ca pentru a dovedi că totul nu era vis. Când însă se desprinseră unul de celălalt, emoţia şi teama că se vor pierde dispărură din fiinţele lor.

Trăiau amândoi, trăiau împreună!

Kent remarcă faptul că Marette slăbise mult şi era palidă la faţă. Ochii ei, măriţi, păreau două lacuri violete şi liniştite, aproape negri la lumina lămpii.

Părul ei, ridicat de pe frunte, îi punea în evidenţă paloarea chipului. Cum ea îşi duse mâna, care îi tremura, la gât, Kent fu izbit de subţirimea acesteia.

Fata îi zâmbi, apoi, îşi deschise braţele şi le întinse spre el. Surâsul ei se stinse încet, ea se agăţă de gâtul lui cu toate

puterile şi îşi lăsă capul pe pieptul lui, obosita de fericirea pe care o trăia.

Kent se uită la Mac Trigger.

Lângă prietenul lui apăru o femeie cu părul negru, ochi întunecaţi, care, ţinându-l de braţ pe Mac Trigger, le zâmbea

celor doi îndrăgostiţi cu melancolie. Kent înţelese că era soţia gazdei sale.

Aceasta se apropie de el.

— E mai bine ca Marette să vină cu mine, acum, în camera cealaltă. Malcolm vă va povesti totul, domnule, îi zise ea. După aceea vă veţi vedea iar.

Îi vorbise cu blândeţe şi fără grabă. Auzind-o, fata îşi ridică privirea, apoi mâinile ei cuprinseră obrajii lui James:

— Sărută-mă, Jim! Iubitul meu. Sărută-mă!

* * *

Când Kent şi Mac Trigger rămaseră singuri, îşi strânseră mâinile cu vigoare. Fiecare îi salvase viaţa celuilalt, dar nu făcură nici o aluzie la acest lucru.

Se priviră în ochi. Exprimau astfel ceea ce cuvintele n-ar fi putut: sentimentele lor frăţeşti care îi legaseră printr-o mare prietenie.

Prima întrebare pe care James ar fi vrut să i-o pună prietenului său era legată de sănătatea Marettei. Mac Trigger ghici de îndată aceasta şi zâmbi mulţumit, în vreme ce se uita la uşa prin care ieşiseră cele două femei.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ai ajuns la timp, îi zise el. Credea că te-ai înecat şi acest lucru sunt convins că ar fi ucis-o până la urmă. Am păzit-o noaptea, căci ieşea şi rătăcea prin vale. Spunea că te caută. Chiar şi în seara asta, când ai dat peste noi, tot asta făcea.

Auzindu-l, Kent simţi că îl străbate un fior. Îşi spuse: „Acum înţeleg! Gândurile ei mă atrăgeau aici!”

— Soţia mea şi cu mine, reluă Mac Trigger, am trecut prin clipe grele, căci o vedeam murind sub ochii noştri. În sfârşit, bine că ai venit! Cred că şi tu ai crezut că Marette a murit, până ce ţi-a spus O’Connor ceea ce s-a întâmplat, nu?

— O’Connor?

— Nu te-ai întâlnit cu O’Connor la Fort-Simpson? Întrebă, foarte mirat, Mac Trigger. Atunci… o credeai moartă pe Marette, nu? Ce te-a făcut să vii aici?

— Am vrut să-mi găsesc o cale de consolare pentru pierderea ei. Am vrut să ajung în valea aceasta, pe care o iubea aşa de mult, ca să trăiesc cu gândul la ea.

Însufleţirea cu care îi vorbea Kent goni orice urmă de neîncredere din mintea lui Mac Trigger, care-i zise, la fel de înflăcărat:

— Din acest motiv eraţi amândoi aşa de tulburaţi!

— Cum a scăpat cu viaţă?

— În vâltoarea aceea s-a agăţat de o ramură de copac, care a dus-o departe de cascadă. Te-a căutat toată ziua următoare. Apoi s-a întâlnit cu O'Connor şi iar te-a căutat…

— O'Connor! Dar era plecat de mult la Fort-Simpson! Atunci ce căuta lângă cascadă?

— Înţeleg că toate lucrurile acestea ţi se par ciudate. Dar stai jos! Să o luăm în ordine, Kent, îi zise Mac Trigger, după ce se aşezară pe două scaune. Lasă-mă mai întâi să te întreb despre ceea ce ştiu că nu cunoşti.

— Dar nu ştiu nimic… M-am ascuns neîncetat, ca să nu fiu prins de rangeri. Am trăit în pădure şi, datorită indicaţiilor pe care Marette mi le-a dat mai demult, am reuşit să ajung până aici.

— Prin urmare ai trăit mai mult de un an în necunoaştere, dragul meu James. Nu te mai căuta nimeni… Chiar de-a doua zi, după ce ai fugit din ţinutul Athabasca, toată colonia ştia cine l-a ucis pe Kedsty.

— Trebuia să-mi dau seama de asta! striga Jim. Da, O'Connor îmi spusese că nu va asculta ordinele pe care i le dăduse Kedsty. Îl bănuia pe acesta din urmă pentru mai multe fărădelegi… O'Connor! Aşadar, O'Connor l-a ucis pe Kedsty! Dar nu-mi vine să cred aşa ceva, fiindcă nu l-ar fi lovit pe la spate… N-ar fi comis o asemenea laşitate, nu?

Mac Trigger tresări.

— Chiar nu ştii nimic? îl întreba, cu glasul slab. Aş fi preferat să nu-ţi povestesc eu toate astea… Totuşi, da, poate că e mai bine că ţi le spun eu. Nu trebuie s-o facă Marette sau altcineva, ci numai eu.

Se ridică, luă de pe cămin o fotografie şi i-o arăta lui Kent.

— E fratele meu, îi zise. Eram nedespărţiţi de patruzeci de ani. Fotografia asta este de pe vremea când eram fericiţi, Jim. Chipul unui om fericit arată frumos, nu-i aşa?

O aşeză la loc pe cămin.

— El este asasinul. El l-a ucis pe John Barkley, continuă Mac Trigger, cu glasul schimbat brusc. El l-a omorât şi pe Kedsty…

Nu era atent la gestul de reprobare şi de uluire pe care îl făcu Kent, căci se întorsese cu privirea către cămin, să se mai uite la fotografie. Tuşi, apoi reluă:

— Este o poveste lungă şi trista, prietene. O poveste oribilă.

Dacă n-ar fi fost vorba de Marette, nu ţi-aş fi spus nimic, căci nu-mi face plăcere să mi-o reamintesc. Pe vremea aceea nu mă căsătorisem încă... Fratele meu, care era mai mare cu zece ani decât mine, tocmai se cununase. Îşi adora soţia. Cât despre Mărie şi ea îl iubea pe Donald, la fel cum te iubeşte Marette. Pe atunci trăiam în ţinutul muntos Bonanza. Într-o dimineaţa, am plecat amândoi, lăsând-o pe Mărie în cabana noastră. Trebuie să-ţi spun că locuiam împreună cu ei. Am lăsat-o deci singură, fiindcă trebuia să mergem destul de departe să vânăm, iar vremea era tare proastă. Ceea ce ne-a aşteptat când ne-am întors... a fost îngrozitor! Oameni albi, nişte albi, Kent, nu indieni, deci aşa-zişi civilizaţi, au găsit-o pe Mărie singură şi au violat-o! Şi-au satisfăcut toate poftele cu ea! Ah, nemernicii... Am găsit-o după două zile de la cele întâmplate, pe când delira din pricina febrei. A reuşit să ne povestească tot. Am plecat imediat după cele trei animale, dar ne-au scăpat, fiindcă s-a pornit o furtună de zăpadă... Din acest motiv ne-a fost imposibil să le dăm de urmă. După doi ani, Donald a reuşit să dea de unul dintre ticăloşii din pricina cărora murise femeia lui. L-a găsit la Dawson, din pură întâmplare. Imbecilul s-a denunţat singur, povestindu-şi isprava unui grup de beţivi dintr-un salon. Donald l-a ascultat. Era localul bătrânului Smith. L-a urmărit pe nemernic şi, înainte de a-l ucide, l-a torturat ca să afle numele celorlalţi doi vinovaţi. Cred că ai ghicit cine erau ceilalţi doi: John Barkley şi Kedsty.

Mac Trigger oftă. După aceasta se mai linişti şi îşi urmă povestirea:

— Am pornit pe urmele lor. Dar John Barkley, care făcea comerţ cu cherestea, plecase din ţinut, iar Kedsty, cu conştiinţa încărcată de fărădelegile lui, dispăruse şi el... Am aflat mai târziu, zise Mac Trigger, că acesta din urmă se înrolase în poliţia din New York. Dar atunci nu ştiam încă lucrul acesta. El a venit însă de la New York după doi ani, când a fost numit şef al rangerilor din ţinutul Athabasca. În condiţiile acelea, cercetările noastre au rămas, vreme îndelungată, zadarnice. Donald, ros de durere, îmbătrânea mai repede ca mine. Mi-am dat seama că, de când îl omorâse pe primul ticălos, înnebunise parcă şi vroia să verse sânge. Fără să ne anunţe, dispărea timp de luni de zile, plecând în căutarea ticăloşilor. Aici însă trebuie să fac o pauză ca să-ţi vorbesc despre Marette, ca să afli cum s-a trezit şi ea amestecată în povestea asta trista. Ne aflam în mijlocul iernii, în timpul unei călătorii, când am dat peste ea. Se pierduse de

părinţii ei. Mai bine-zis, aceştia muriseră, aveam noi să aflăm mai târziu, în cursul groaznicei epidemii de variolă care a făcut ravagii pe malurile râului Nahani de Jos. Pierre Radisson şi soţia lui Andree, căzuseră victime teribilei maladii. Donald şi cu mine am luat fata cu noi. De îndată ce am cunoscut-o, am adorat-o. Donald o îndrăgea ca pe fata lui… Am sperat că dragostea aceea îi va stinge setea de răzbunare. Mergând către est, am descoperit minunata Vale a Tăcerii. Acolo ne-am construit casele. Se părea că avea să vină uitarea. M-am căsătorit cu o femeie care o iubea pe Marette. Soţia mi-a dăruit doi copii frumoşi. Eram fericiţi, Kent, prea fericiţi! Dar copiii mei au murit şi dragostea noastră s-a revărsat, în întregime, asupra Marettei. Soţia mea, fata unui preot misionar, ştia cum să educe un copil. Vezi că aici e plin de cărţi şi de caiete de muzică! Ah, ce seri minunate petreceam…

Mac Trigger suspină şi tăcu o clipă, apoi reluă:

— Totuşi, Donald nu se vindecase. Dorinţa de a se răzbuna îl stăpânea încă. Dar căpătase şi mania grandorii, o altă nebunie. Vroia să o trimită pe Marette în cel mai bun pension din Montreal! Fratele meu, un om atât de modest altădată, visa o viaţă somptuoasă pentru Marette. Fata a trebuit să plece, dar nu se simţea deloc bine în acel oraş. Am ghicit lucrul acesta din felul în care ne scria. Aşa au trecut patru ani… Ea era sătula de viaţa pe care o ducea acolo. Ne-am dus la Montreal. Acolo, Donald a aflat că John Barkley şi Kedsty locuiau în ţinutul Athabasca! L-a cuprins nu mânia, ci frenezia. Nu se mai putea stăpâni, vroia să ucidă. Am încercat să-i explic că era bine să lase legea să lucreze. Dispuneam de probe fără tăgada. Bogăţia şi influenţa celor doi ticăloşi nu-i puteau apăra de pedeapsa legii. Donald însă nu avea decât un gând în cap: să ucidă. A fugit de noi. Nu-mi rămânea decât să plec şi eu şi să i-o iau înainte, ca să anunţ rangerii să-i aresteze pe cei doi nemernici. Marette a ţinut, în ruptul capului, să vină cu mine. Acum ştii că am ajuns prea târziu în ţinutul Athabasca. John Barkley fusese deja ucis de fratele meu… Sosirea mea nepotrivită acolo, asemănarea mea cu Donald, care fusese văzut dând târcoale casei lui Barkley, aceste lucruri m-au făcut suspect şi am fost arestat. M-am ferit pe moment să mă dezvinovăţesc, căci, fiind închis, în mâinile lui Kedsty, acesta ar fi putut să-mi tragă un glonţ în spate ca să tac pentru totdeauna şi ar fi justificat fapta sa printr-o încercare de evadare. Dar vroiam să-i spun totul avocatului meu. Însă Marette

mi-a luat-o înainte. Kedsty ştia bine cine era ucigaşul lui Barkley. Nu putea, aşadar, să creadă minciuna ta generoasă care-mi salva viaţa.

Trigger îi întinse mâna lui Kent.

— Da, dragă Jim, tu ai făcut o mărturisire falsă ca să-mi răsplăteşti micul serviciu pe care ţi-l făcusem cu ani în urmă. De îndată ce am fost pus în libertate, am început să-l caut pe fratele meu, iar Marette s-a dus la Kedsty. Ea s-a instalat în casa lui să-l pândească pe Donald. Când s-a aflat adevărul la Athabasca, nimeni n-a crezut aşa ceva. Nici tu n-ai fi crezut, dacă ea nu te-ar fi condus în camera de sub acoperişul lui Kedsty. Cum a putut Marette să convingă un om de talia lui Kedsty? Asta ţi-o va povesti chiar ea.

— E, într-adevăr, de necrezut, zise Kent. Locuind la Kedsty, ea înrăutăţea situaţia. Trebuia să-l păzească în fiecare clipă pe ranger, dar nu-l putea împiedica pe fratele tău să-l ucidă.

— E adevărat. Ea urmărea însă să-l ajute pe Donald să fugă de acolo, dacă n-ar fi avut cum să-l oprească de la crimă.

— Dar astfel, prin textul legii, devenea complicea lui. Şi cum de nu s-a gândit că, dându-i de ştire lui Kedsty, acesta va lua măsuri care i-ar fi putut fi fatale fratelui tău?

— Pentru aceasta ar fi trebuit ca alte persoane să fie puse la curent cu întreaga poveste, ceea ce nu-i convenea lui Kedsty. Oricum şi eu cred că fapta Marettei era lipsită de logică şi plină de risc. O asemenea idee îi vine unei femei care nu stă să se gândească prea mult. Totuşi, a izbutit în faţa unui bărbat ameninţat cu moartea, cum era Kedsty. Cert este că acesta a ascultat de ea. Apoi Marette te-a vizitat la infirmerie. S-a îndrăgostit de tine… Ca preţ al tăcerii ei, i-a cerut lui Kedsty să-ţi dea drumul. Dar, auzind aşa ceva, el s-a înfuriat. Şi-a dat seama că, dacă te-ar elibera ai caută să afli adevărul, cu orice preţ. Acest lucru l-ar fi pierdut! I-a răspuns Marettei că te-ar spânzura mai curând, decât să-ţi dea drumul!

— Cred c-ar fi făcut-o, îi zise Kent, cu un râs amar. Şi eu care-l crezusem până atunci pe Kedsty omul cel mai corect din lume…

— Era un mare prefăcut. Trebuie să-ţi spun că soarta ta începuse să mă îngrijoreze şi pe mine. Aşa ceva era firesc. Vroiam să-mi unesc eforturile cu cele ale Marettei, să te eliberăm. I-am trimis un bilet să ne întâlnim. Dar Kedsty o supraveghea strict. A urmărit-o şi a împiedicat-o să plece cu barca. Ştii că a fost cât pe ce să-l ucidă pe Mooie, indianul, cu o

lovitură dată cu bastonul metalic. Astfel, Mooie a devenit cel mai preţios aliat al nostru. Marette n-a venit la întâlnire şi acest lucru m-a tulburat. Mi-a trimis însă un bileţel: „Îl voi convinge pe Kedsty să-l lase să plece pe Kent cu vasul lui Lassalle. Aşteaptă la Port-Pre. Veţi reveni apoi amândoi, ca să-l arestăm pe Kedsty”. Când aţi fugit împreună şi vroiaţi să vă refugiaţi în mlaştinile de dincolo de Cascada Morţii, ea te-a urmat, dar dacă n-ar fi venit şalupa aceea pe urmele voastre, v-aţi fi îndreptat către Port-Pre, unde vă aşteptam eu.

— Acum înţeleg, făcu Kent, de ce nu vroia să-mi dezvăluie secretele ei până ce nu aveam să fim în siguranţă. Se temea că n-o voi lăsa să fie acuzată de crimă, în locul lui Donald.

— Se temea şi din cauza generozităţii tale. Ea n-a putut să-l împiedice pe Donald să-şi ducă până la capăt răzbunarea, în timpul nopţii, cât a durat furtuna. Poate însă că ar trebui iertat pentru felul în care s-a răzbunat. Kent, nu-l acuzi de laşitate?

— Nu, Trigger. Dar cum s-a descoperit totul?

— Îţi spun imediat. Marette, trezita de zgomotul uşii, pe care Donald a trântit-o când a plecat din casa lui Kedsty, a coborât din camera ei. A văzut… ceea ce nu reuşise să evite. Fratele meu intrase în casă pe furiş, înşelându-l până şi pe Mooie, care păzea afară. Marette l-a chemat pe indian. I-a cerut să-l găsească pe fratele meu. Dacă l-ar fi găsit, trebuia să-l trimită imediat la şeriful din Port-Pre. Lui Mooie nu i-a fost greu să dea peste Donald. L-a descoperit, în dimineaţa aceea, la liziera pădurii de plopi. Murise! O criză de apoplexie îi fusese fatală…

Mac Trigger tăcu o clipă, privind fotografia de pe cămin.

— Mooie a ascuns trupul lui Donald sub nişte frunze şi, cum bine îţi dai seama, l-a informat pe Degete Murdare. Avocatul bănuia cam care era adevărul, după ceea ce îi spusese Marette. A crezut însă că e de cuviinţă să tacă, fiind vorba de un secret de familie. Dacă fata n-ar fi avut atâtea scrupule, Degete Murdare ar fi acţionat imediat şi l-ar fi arestat la pe Kedsty, iar tu ai fi fost eliberat. Numai că Marette ne iubeşte foarte mult. Ea ar fi vrut să facă orice ca să nu se afle un lucru atât de penibil pentru noi. A acţionat, aşadar, ca o inimă oarbă, nu ca o persoană raţională. Te superi pe ea pentru asta?

— Pot să mă supăr pe ea, Trigger? Poate că, în locul ei şi eu aş fi făcut la fel…

— Ţi-am spus, aşadar, că Degete Murdare bănuia cam care era adevărul din cuvintele pe care reuşise să i le smulgă

Marettei. De aceea, n-a pregetat să acţioneze imediat după uciderea lui Kedsty. S-a dus la sediul rangerilor să-i anunţe că Mooie descoperise cadavrul fratelui meu. A ajuns acolo pe la prânz. Şalupa plecase deja în urmărirea voastră. Asupra lui Donald s-au găsit hârtii care vă disculpau pe amândoi, relevând vechea dramă şi ultima ei consecinţă. Dar, mai întâi de toate, l-au dezvinovăţit pe O'Connor.

— O'Connor? strigă Kent, surprins. Cum şi O'Connor a fost acuzat de crimă?

— Da şi aveau motive temeinice, pentru că el s-a întors la Athabasca, chiar după moartea lui Kedsty, în loc să meargă la Fort Simpson, cum primise ordin. Acest lucru li s-a părut suspect, mai ales că, înainte de plecare, îl ameninţase pe şeful său. El îţi este prieten cu adevărat, Kent. N-a ascultat ordinul primit, doar ca să aibă grijă de tine, poate chiar să te ajute să evadezi. De îndată ce a aflat adevărul, a luat una dintre pirogile lui Crossen şi a pornit după voi. Mulţi au pornit spre Cascada Morţii. Chiar şi Pelly s-a oferit.

— Pelly?

— Da şi el. Ţineau mulţi la tine. O'Connor n-a plecat însă decât cu Mooie, Kinoo, Fonte şi alţi cinci oameni de ispravă. Vroiau să împiedice o nenorocire. Ştiau că nu puteau ajunge şalupa până la cascadă, dar presupuneau că aveaţi să vă bateţi cu urmăritorii voştri şi că vei trage în ei! Când s-au întâlnit cu şalupa, aceasta revenea la Athabasca. Le-au povestit tragedia, dar O'Connor n-a disperat şi a mers mai departe. Pe Marette a găsit-o pe mal, fără cunoştinţă. Apoi te-a căutat zile în şir. În cele din urmă, a dus-o pe Marette la Port-Pre. Iată, Kent ce aveam să-ţi povestesc. Restul ţi-l va spune ea.

XIX. SUB CLAR DE LUNĂ.

Liniştea care urmă cuvintelor lui Mac Trigger fu curmată de Anne. Ea îi propuse lui Kent să se odihnească.

— Sigur, îi răspunse el, dar ce mai face Marette?

Anne îi dădu un răspuns ezitant, în vreme ce aşeza pe masă bucatele copioase. Lui Kent îi era tare foame, căci nu mai mâncase de multă vreme. Se miră de faptul că soţia lui Mac Trigger evita să-i răspundă la întrebările despre starea fetei. Zâmbetul de pe chipul ei îl linişti însă.

— Nu vă este foame, domnule? îl întrebă ea, văzându-l că dă farfuria la o parte.

— Nu, mulţumesc.

— Sigur?

— Da.

— Atunci vă pot spune ce mai face Marette. S-a refăcut. Vă aşteaptă cu nerăbdare. Abia am împiedicat-o să nu dea buzna aici. Vreţi să mergeţi la ea?

Mac Trigger, tăcut, rămase la masă, în vreme ce Anne şi Kent ieşiră din cameră. Intrară la fată, într-o încăpere alăturată. Se schimbase. Buzele îi erau iar roşii şi arzătoare. Viaţa circula iar prin trupul ei şi dragostea învinsese boala. Ochii îi străluceau.

Anne Mac Trigger se întoarse la soţul ei. Îl găsi în faţa ferestrei pe care tocmai o deschisese.

— Malcolm, îi zise ea cu tandreţe, sunt fericiţi.

Bărbatul o luă pe după umeri şi o strânse la piept. Apoi ascultară şuşotelile celor doi iubiţi.

Marette îi povesti lui Kent ce se întâmplase de când se despărţiseră. Kent o tachina, spunându-i că îşi pierduse garderoba modernă pe apele râului.

Fata se posomori:

— Adusesem cu mine îmbrăcămintea aceea ca să-i fac pe plac tatălui Donald, dar mie nu-mi plăcea deloc…

— Chiar aşa?

— Să nu mai vorbim despre asta! Vreau să-ţi arăt valea mea, Jim. Mai bine-zis, valea noastră, căci de azi încolo e şi a ta. Să vezi cât este de frumoasă sub strălucirea stelelor! Nu mâine, Jim, ci chiar acum vreau să o vezi!

După câteva minute, mergeau pe sub cerul plin de stele. Vântul sufla cu blândeţe, aducând aerul proaspăt de munte, parfumul florilor şi al preriei.

Coroana de zăpadă de pe piscul uriaş producea o lumină îndepărtată.

— Am numit această culme Paznicul, îi mărturisi Kent.

— Chiar asta el Paznicul nostru! El te-a îndrumat încoace, nu-i aşa? Prin el m-ai găsit, el mi-a ţinut treze speranţele că te voi regăsi!

După un cot al drumului, se aşezară pe o piatră.

— De când eram mică îmi plăcea să vin şi să mă aşez pe piatra asta. M-am jucat aici, am crescut aici şi, iată, acum iubesc locul acesta. Întotdeauna am crezut că Paznicul, care se uită către est, pândeşte pe cineva care vine la mine! Acum înţeleg că te pândea pe tine!

Adăugă apoi, foarte serioasă:

— Tot Paznicul mă chema înapoi, acasă, când stăteam la Montreal. Mă simţeam singură fără el... îl revedeam cum mă aşteaptă, nemişcat. Îi observi, Jim, ridicătura aceea de pe umărul lui stâng, ca un epolet?

— Da.

— Dincolo de el, mergând în linie dreaptă, la sute de mile de aici, se află Dawson, Yukonul, ţinutul aurului, bărbaţi şi femei, civilizaţia... Nu există decât o potecă într-acolo. Am parcurs-o de trei ori, ca să mă duc la Dawson.

Dar Paznicul s-a întors cu spatele la locurile acelea. Îmi imaginam chiar că el a ridicat toate obstacolele acestea către Dawson. Doar câţiva oameni au reuşit să le treacă. El e gelos, vrea să stau singura aici, cu tine şi cu părinţii mei.

Kent o luă în braţe.

— Când te vei mai întrema, îi zise emoţionat, vom merge împreună pe drumul către Dawson, ca să găsim un preot.

— Tatăl mamei Anne este preot. El vine, împreună cu soţia lui, să petreacă mai multe zile în fiecare an, alături de noi.

Aluzia lui Kent era foarte clară, răspunsul Marettei evaziv. Nu vroia însă să insiste.

Porniră apoi către casă. Pe măsură ce se apropiau, ea mergea

James-Oliver Curwood

Vânătorul de oameni

Iată-l alături de O'Connor.
Însoţiţi de cai şi de câini,
pe urmele contrabandistului Mac Caw
şi ale ticăloşilor din slujba sa.
În pirogă, alături de O'Connor,
traversând apele înspumate ale lui Big River.
Curenţii, negri şi misterioşi, izbeau piroga,
în vreme ce ei îşi pregăteau carabinele pentru luptă.
Torturat de banditii lui Mick Forest,
făcând faţă cu greu furiei lor sângeroase...
Trăgând din tufişuri, glonţ după glonţ,
împotriva celor patru nelegiuiţi pe care îi urmărise
Mackenzie până la Marele Lac...
Împuşcaţi în piept, în braţ sau în cap,
oamenii lui Forest pieriseră în aceeaşi după-amiază,
nevenindu-le parcă să creadă faptul că un singur ţintaş
le putea veni de hac.
Nici unul dintre ei nu vrusese să se predea,
iar prada lor nu merita un asemenea preţ!
Dar nu avusese de ales:
el sau ei.

ISBN: 973-653-074-4

BIBLIOGRAFIE ŞCOLARĂ